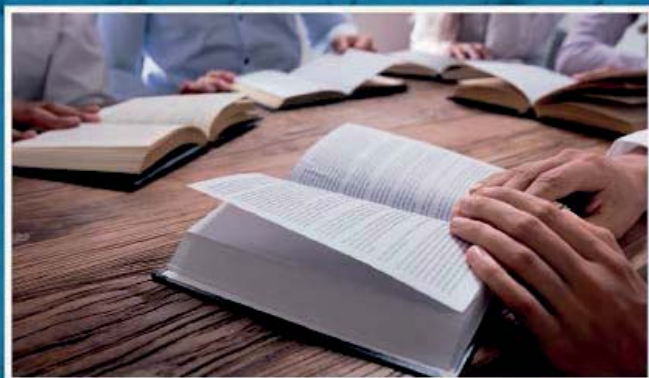

DE EERSTE BRIEF AAN DE KORINTHIËRS

Een verklaring van Paulus' brief
speciaal voor jou

Ger de Koning

De eerste brief aan de Korinthiërs

De eerste
brief aan de
KORINTHIËRS

**Een verklaring van deze brief
speciaal voor jou**

Rotsvast 2

Ger de Koning

uitgeverij **Daniël**

Webwinkel: www.uitgeverijdaniel.nl

Bestellingen: info@uitgeverijdaniel.nl

© derde druk: Uitgeverij Daniël Zwolle 2021, ISBN/EAN 978-90-79718-99-3 (paperback)

© tweede druk: Uitgeverij Daniël Zwolle 2018, ISBN/EAN 978-90-79718-47-4 (paperback)

© eerste druk: Medema Vaassen 1993, ISBN 90-6353-224-5

Omslagontwerp: Jan Paul Spoor

Lay-out: Jan Noordhoek

Niets uit deze uitgave mag – anders dan voor eigen gebruik – worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden d.m.v. druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van 'Uitgeverij Daniël' of de auteur.

Het gebruik van de Herziene Statenvertaling is in dit commentaar toegestaan onder voorwaarde van de volgende duidelijke copyrightvermelding:

De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling,

© Stichting HSV 2010.

© Stichting HSV en Uitgeverij Jongbloed – Heerenveen. Alle rechten voorbehouden.

De bijbelteksten in deze uitgave uit Nieuwe Testament zijn ontleend aan de TELOS-vertaling. Voor gebruik van teksten uit de TELOS-vertaling is toestemming onder voorwaarde van de volgende duidelijke copyrightvermelding:

© Grace Publishing House – Rhenen. Alle rechten voorbehouden.

Inhoud

Tekstgebruik	9
Afkortingen bijbelboeken	9
Vertalingen	9
Haakjes	10
Vooraf	12
Overzicht van de brief	15
1 Korinthiërs 1	16
Verzen 1-3 Aan de gemeente van God in ...	16
Verzen 4-9 Rijk in Hem	20
Verzen 10-17 Verdeeldheid binnen de gemeente	24
Verzen 18-25 Christus – de kracht en de wijsheid van God	30
Verzen 26-31 Wie roemt, laat hij roemen in de Heer	35
1 Korinthiërs 2	39
Verzen 1-7 Jezus Christus, en Die gekruisigd	39
Verzen 8-16 Wat God heeft bereid	44
1 Korinthiërs 3	49
Verzen 1-7 Geestelijk en vleselijk	49
Verzen 8-15 Bouwen op het fundament	53
Verzen 16-23 Alles is van jou	58
1 Korinthiërs 4	62
Verzen 1-7 Een rentmeester van God	62
Verzen 8-13 Dwaas om Christus' wil	66
Verzen 14-21 Wat Paulus leerde	71
1 Korinthiërs 5	76
Verzen 1-5 Zonde in de gemeente	76
Verzen 6-13 Doet de boze uit uw midden weg	81

1 Korinthiërs 6		86
Verzen 1-6	Rechtszaken en recht zoeken	86
Verzen 7-13	Onrecht lijden – Alles is mij geoorloofd	90
Verzen 14-20	Verheerlijk God in je lichaam!	96
1 Korinthiërs 7		101
Verzen 1-7	Man en vrouw in het huwelijk	101
Verzen 8-14	Drie groepen	106
Verzen 15-20	God heeft ons geroepen in vrede	111
Verzen 21-28	Bij God blijven	115
Verzen 29-35	De tijd is kort	120
Verzen 36-40	Trouwen, maar wel in de Heer	125
1 Korinthiërs 8		130
Verzen 1-6	De liefde bouwt op	130
Verzen 7-13	Geen struikelblok zijn	135
1 Korinthiërs 9		140
Verzen 1-7	Ben ik niet vrij?	140
Verzen 8-14	God zorgt voor Zijn dienaren	145
Verzen 15-21	Zoveel mogelijk voor Christus winnen	150
Verzen 22-27	Alles ter wille van het evangelie	155
1 Korinthiërs 10		160
Verzen 1-6	Dingen tot voorbeelden voor ons	160
Verzen 7-13	Wie meent te staan ...	165
Verzen 14-17	Eén brood, één lichaam	170
Verzen 18-22	De tafel van de Heer	175
Verzen 23-33	Doet alles tot heerlijkheid van God	180
1 Korinthiërs 11		185
Verzen 1-6	Hoofdbedekking en haardracht - 1	185
Verzen 7-16	Hoofdbedekking en haardracht - 2	190
Verzen 17-22	Op één plaats samenkomen	196

Verzen 23-26	Het avondmaal	201
Verzen 27-34	Hoe neem je deel aan het avondmaal?	206
1 Korinthiërs 12		211
Verzen 1-7	De Heilige Geest	211
Verzen 8-13	De genadegaven	216
Verzen 14-23	De leden van het lichaam	221
Verzen 24-31	God heeft het lichaam samengesteld	226
1 Korinthiërs 13		231
Verzen 1-7	De liefde	231
Verzen 8-13	De liefde vergaat nooit	237
1 Korinthiërs 14		242
Verzen 1-6	Opdat de gemeente opbouwning ontvangt	242
Verzen 7-19	Bidden en lofzingen met het verstand	247
Verzen 20-25	Talen, een teken voor de ongelovigen	252
Verzen 26-33	Wanneer u samenkomt	257
Verzen 34-40	Welvoeglijk en met orde	262
1 Korinthiërs 15		267
Verzen 1-4	Het evangelie van de behoudenis	267
Verzen 5-19	De opstanding van Christus	272
Verzen 20-28	De regering van Christus	277
Verzen 29-34	Leven met de dood voor ogen	283
Verzen 35-44	Hoe de doden worden opgewekt	288
Verzen 45-52	Een verborgenheid onthuld	294
Verzen 53-58	Onze arbeid is niet vergeefs in de Heer	299
1 Korinthiërs 16		304
Verzen 1-9	Inzameling en reisplannen	304
Verzen 10-14	Timotheüs en Apollos	310
Verzen 15-24	Laatste vermaningen en groeten	315
Andere publicaties		320

Tekstgebruik

Afkorting bijbelboeken

Oude Testament

Thora

Gn Genesis
Ex Exodus
Lv Leviticus
Nm Numeri
Dt Deuteronomium

Historische boeken

Jz Jozua
Ri Richteren
Ru Ruth
1Sm 1 Samuel
2Sm 2 Samuel
1Kn 1 Koningen
2Kn 2 Koningen
1Kr 1 Kronieken
2Kr 2 Kronieken
Ea Ezra
Ne Nehemia
Es Esther

Poëtische boeken

Jb Job
Ps Psalmen
Sp Spreuken
Pr Prediker
Hl Hooglied

Profetische boeken

Js Jesaja
Jr Jeremia
Kl Klaagliederen
Ez Ezechiël
Dn Daniël
Hs Hosea
Jl Joël
Am Amos
Ob Obadja
Jn Jona
Mi Micha
Na Nahum
Hk Habakuk
Zf Zefanja
Hg Haggai
Zc Zacharia
Ml Maleachi

Nieuwe Testament

Mt Mattheüs
Mk Markus
Lk Lukas
Jh Johannes
Hd Handelingen
Rm Romeinen
1Ko 1 Korinthiërs
2Ko 2 Korinthiërs
Gl Galaten
Ef Efeziërs
Fp Filippenzen
Ko Kolossenzen
1Th 1 Thessalonicenzen
2Th 2 Thessalonicenzen
1Tm 1 Timotheüs
2Tm 2 Timotheüs
Tt Titus
Fm Filémon
Hb Hebreëën
Jk Jakobus
1Pt 1 Petrus
2Pt 2 Petrus
1Jh 1 Johannes
2Jh 2 Johannes
3Jh 3 Johannes
Jd Judas
Op Openbaring

Vertalingen

Alle tekstaanhalingen uit het Oude Testament komen uit de Herziene Statenvertaling (HSV).

De tekstaanhalingen uit het Nieuwe Testament komen uit de Herziene Voorhoeve-uitgave, ook wel TELOS-vertaling genoemd.

Haakjes

Oude Testament

In de bijbelgedeelten van het Oude Testament worden twee soorten haakjes gebruikt:

Ronde haakjes ()

Deze dienen uitsluitend om het lezen en begrijpen van de tekst te vergemakkelijken; zij geven aan dat een bepaald gedeelte een soort tussenzin vormt die de eigenlijke loop van het verhaal of het betoog enigszins onderbreekt. De woorden tussen ronde haakjes behoren tot de grondtekst.

Vierkante haakjes []

Deze haakjes staan om woorden die in de gedrukte uitgave van de Herziene Statenvertaling cursief staan. Omdat ik in dit boek de hele bijbeltekst cursief weergeef, maak ik gebruik van deze haakjes om deze woorden die cursief in de gedrukte uitgave staan te markeren. Deze haakjes geven aan dat de ingesloten woorden niet in de grondtekst voorkomen, maar in het Nederlands zijn ingevoegd om de tekst begrijpelijk te maken.

Nieuwe Testament

In de bijbelgedeelten van het Nieuwe Testament worden drie soorten haakjes gebruikt. Ik citeer wat hierover in het 'Voorwoord' van de TELOS-vertaling wordt gezegd:

'In de vertaling zijn drie soorten haakjes gebruikt:

Ronde haakjes ()

Deze dienen uitsluitend om het lezen en begrijpen van de tekst te vergemakkelijken; zij geven aan dat een bepaald gedeelte een soort tussenzin vormt die de eigenlijke loop van het verhaal of het betoog enigszins onderbreekt.

Vierkante haakjes []

Deze geven aan dat de ingesloten woorden niet in de grondtekst voorkomen, maar in het Nederlands moeten worden ingevoegd om de tekst begrijpelijk te maken; deze woorden moeten dus altijd gelezen worden. Met name het (bepaalde) lidwoord ontbreekt nogal eens in het Grieks, waar dat in het Nederlands wel noodzakelijk is; aangezien verschillende uitleggers van mening zijn dat het al of niet voorkomen van het lidwoord vaak van grote betekenis is, is ernaar gestreefd dit overal in de vertaling tussen haakjes te plaatsen waar het in de grondtekst ontbreekt.

Scherpe haakjes < >

Deze geven aan dat de ingesloten woorden in sommige handschriften wel en in andere niet voorkomen.'

Vooraf

Beste vriend of vriendin,

Ik ben blij dat ik je dit tweede deel uit de Rotsvast-reeks kan aanbieden. Iemand die het eerste deel – over de *brief aan de Romeinen* – heeft gelezen, heeft zijn indruk van dat boek als volgt weergegeven: ‘Af en toe wat moeilijk, dan weer vertroostend, steeds bemoedigend.’ Mijn gebed is dat het boek, dat je nu voor je hebt, een dergelijke uitwerking mag hebben.

Dit boek is voor jou geschreven. Tijdens het schrijven heb ik geprobeerd me een beetje in jouw situatie in te leven. Ik heb gedacht aan jou als iemand die

1. pas de Heer Jezus kent,
2. of Hem al langer kent,

maar die in beide gevallen de Heiland, Die voor jou stierf om jou het leven te geven, beter wil leren kennen.

Tot nu ben je daar nog niet toe gekomen. Het interesseerde je niet echt. Zo’n tijd heb ik ook gekend. Maar nu is daar verandering in gekomen en dat is geweldig.

Het is in de eerste plaats geweldig voor de Heer Jezus. Hij vindt het fijn dat Hij belangrijk voor je is geworden. Dat gaat Hij belonen. Daarom is het in de tweede plaats geweldig voor jezelf. Je zult gaan ontdekken welk een enorme rijkdom je door de Bijbel in je handen hebt gekregen. Je liefde voor de Heer Jezus zal er steeds groter door worden.

Hoe oud je bent, doet er eigenlijk niet zoveel toe. Het gaat erom wat jij voor de Heer Jezus bent gaan voelen, wat Hij voor je is gaan betekenen. Dat is de reden waarom jij de Bijbel wilt gaan lezen. Door dit boek wil ik je daar graag bij helpen. Het is bedoeld als een opstapje naar verder onderzoek van de Bijbel.

Ik geef nog een paar praktische tips en verklaringen voor het gebruik van dit boek:

1. Zorg ervoor dat je een goede vertaling van de Bijbel gebruikt. In dit boek gebruik ik voor het Nieuwe Testament de zgn. herziene Voorhoeve-uitgave, ook wel TELOS-vertaling genoemd. Het is de beste vertaling van het Nieuwe Testament die ik ken. Het taalgebruik is aangepast aan deze tijd, zonder dat het tekortdoet aan de letterlijke vertaling vanuit het Grieks. Voor het Oude Testament raad ik je de Herziene Statenvertaling aan. Deze vertaling gebruik ik voor aanhalingen van bijbelteksten uit het Oude Testament.
2. De bijbeltekst van het betreffende stukje uit de *eerste brief aan de Korinthiërs* is aan het begin van het stukje opgenomen. Toch raad ik je aan om het aangegeven gedeelte ook in je eigen Bijbel te lezen. Ook voor alle tekstverwijzingen die in het stukje staan, is het belangrijk dat je die zelf in de Bijbel opzoekt.
3. Belangrijk is zelfdiscipline. Je zult bereid moeten zijn je een beetje in te spannen, er iets voor te doen of te laten om de Bijbel beter te leren kennen. Er zullen misschien wel eens momenten zijn dat je niet zoveel zin hebt om in je Bijbel te lezen. Neem je daarom voor om op de tijd die jij daarvoor het meest geschikt acht iets uit de Bijbel te lezen, zin of geen zin.

Om je daarbij te helpen heb ik dit boek in eenenzestig stukjes verdeeld. Tevens heb ik met een 'V' gevolgd door het vers nummer (bijvoorbeeld V2 is *vers 2*) aangegeven om welk vers uit het hoofdstuk het gaat.

Lees elke dag één stukje. Samen met het bijbelgedeelte heb je daar, als je in een rustig tempo leest, ongeveer twintig minuten voor nodig. Bij het opbrengen van deze zelfdiscipline heb je na twee maanden een goede indruk gekregen van een schitterende brief uit de Bijbel.

De hele Bijbel is een schitterend boek. Het is mijn gebed dat ook jij daar steeds meer van overtuigd zult raken.

Ik wens je Gods zegen toe!

Ger de Koning

Middelburg, nieuwe versie 2021

De eerste brief aan de Korinthiërs

Overzicht van de brief

- Aanhef en dankzegging (1 Korinthiërs 1:1-9)
- Verdeeldheid en het kruis van Christus (1 Korinthiërs 1:10-2:5)
- De wijsheid van God en de Geest van God (1 Korinthiërs 2:6-16)
- De dienaar van God en zijn dienst (1 Korinthiërs 3:1-4:21)
- Tucht in de gemeente (1 Korinthiërs 5:1-6:11)
- Het huwelijk (1 Korinthiërs 6:12-7:40)
- Afgodenoffers (1 Korinthiërs 8)
- De rechten en inzet van een apostel (1 Korinthiërs 9)
- Waarschuwing tegen afval (1 Korinthiërs 10:1-13)
- De tafel van de Heer (1 Korinthiërs 10:14-22)
- Alles tot heerlijkheid van God (1 Korinthiërs 10:23-33)
- Hoofdbedekking en haardracht (1 Korinthiërs 11:1-16)
- Het avondmaal van de Heer (1 Korinthiërs 11:17-34)
- De genadegaven (1 Korinthiërs 12:1-31)
- De liefde (1 Korinthiërs 13)
- De gaven in de samenkomst (1 Korinthiërs 14)
- De opstanding (1 Korinthiërs 15)
- Inzameling, reisplannen, vermaningen (1 Korinthiërs 16:1-18)
- Groeten (1 Korinthiërs 16:19-24)

1 Korinthiërs 1:1-3

Aan de gemeente van God in ...

Neem eerst de bijbeltekst goed

1 Paulus, geroepen apostel van Christus Jezus door [de] wil van God, en Sósthènes, de broeder, 2 aan de gemeente van God die in Korinthe is, aan [de] geheiligden in Christus Jezus, geroepen heiligen, met allen, in elke plaats, die de Naam van onze Heer Jezus Christus aanroepen, zowel hun als onze [Heer]: 3 genade zij u en vrede van God onze Vader en van [de] Heer Jezus Christus.

Je gaat nu aan de tweede brief van het Nieuwe Testament beginnen. In de eerste brief van het Nieuwe Testament, de *brief aan de Romeinen*, kun je zien dat het daarin vooral gaat om je persoonlijke verhouding tot God. Als je die brief nog niet hebt gelezen, raad ik je aan die eerst eens rustig door te lezen. In de *eerste brief aan de Korinthiërs* zul je zien dat de gemeente en jouw plaats daarin de meeste aandacht krijgen. Deze brief sluit daarom ook goed aan op de *brief aan de Romeinen*. Je bent als gelovige niet iemand die los van andere gelovigen zijn weg maar moet zoeken. Je zult ontdekken dat gelovigen bij elkaar horen. Zo ziet God het in elk geval. Hoe dat er in de praktijk moet uitzien, daar geeft deze brief een duidelijk antwoord op.

Je zult in deze brief een groot aantal verschillende onderwerpen tegenkomen. De meeste gaan over hoe de gemeente in de praktijk moet functioneren, dat wil zeggen hoe alles in de gemeente moet gebeuren. En omdat jij een lid bent van de gemeente van God, is alles wat in deze brief staat ook voor jou van belang.

De gemeente is uiterlijk allang geen eenheid meer. Er zijn heel wat groepen en kerken. Ik denk dat de grote vraag die jou nu bezighoudt, deze is: 'Waar kan ik de plaats vinden waar de gemeente samenkomt?' Ik ga je daar niet een adres voor geven, maar ik wil graag

samen met jou nagaan wat er in deze brief staat over het samenkomen van de gelovigen, want zij vormen samen de gemeente. Als je ontdekt hebt wat de Bijbel, Gods Woord, hierover allemaal zegt, is het wat gemakkelijker geworden om naar die plaats op zoek te gaan.

Laten we daarom eerst kijken wat de Bijbel ons erover vertelt. Het bezoeken van een christelijke samenkomst is iets waar je niet buiten kunt. Je kunt geen christen zijn die alleen zijn weg gaat. De keus die je moet maken, is niet eenvoudig. In veel gemeenten worden goede dingen, maar ook verkeerde dingen gevonden, want op al die plaatsen komen mensen samen die fouten kunnen maken.

Toen ik zelf op zoek ging om die plaats te vinden, heb ik mezelf een paar vragen gesteld, zoals:

1. Gaat het daar om de Heer Jezus?
2. Kan de Heilige Geest daar vrij werken?
3. Heeft het Woord van God daar gezag?
4. Komt de gemeente van God daar samen of zijn het mensen die eerst met elkaar over bepaalde zaken bepaalde afspraken hebben gemaakt waarmee je moet instemmen, voordat je daar bij kunt gaan horen?

Een paar andere belangrijke vragen zijn:

1. Hebben zij, die samenkomen, elkaar lief?
2. Hebben zij het verlangen het evangelie te prediken aan hen die nog verloren zijn, opdat zij behouden worden?

Door de genade van God heb ik die plaats gevonden. Toch zal ik mezelf telkens weer deze vragen moeten voorhouden omdat er altijd iets kan gebeuren waardoor het samenkomen van de gelovigen niet meer beantwoordt aan wat God ervan zegt. God verandert Zijn gedachten niet, maar wij kunnen wel veranderen en afwijken van Zijn Woord.

Dat laatste is door heel de kerkgeschiedenis heen helaas steeds weer gebeurd. Vandaar de grote verdeeldheid van de gemeente die je om

je heen ziet, en wat nog droeviger is, die de wereld ook ziet, en wat het droevigste is, die de Heer Jezus ziet. Als je nu gelovigen ontmoet die alleen maar als gelovigen, niets meer en niets minder, willen samenkomen, kun je ook daar dingen tegenkomen die niet in overeenstemming met de Bijbel zijn. De volmaakte gemeente vind je niet op aarde. Ja, dat is zo, maar in de gemeente behoort het zo te zijn dat de Bijbel gezag heeft. Dat wil zeggen dat de gelovigen bereid moeten zijn om zich door Gods Woord te laten corrigeren als er fouten, zonden, zijn binnengeslopen. Dat is wat Paulus hier doet in zijn *eerste brief aan de Korinthiërs*.

Als je denkt dat de gemeente in Korinthe het ideale voorbeeld is waar Paulus op kan wijzen en kan zeggen 'mensen, doe als de Korinthiërs', dan heb je het mis. Het is in de gemeente in Korinthe verre van volmaakt. De broeders en zusters van Korinthe vormen niet het ideale voorbeeld van hoe je als gemeente zou moeten samenkomen en zou moeten samenleven. Het gaat er, als Paulus zijn brief schrijft, allemaal nogal onbehoorlijk en wanordelijk aan toe. Het huwelijk en het avondmaal, om maar een paar dingen te noemen, zijn zaken waar ze beslist niet op een christelijke wijze mee omgaan. Paulus laat hun dat ook duidelijk in deze brief zien.

Toch, hoe raar het ook mag klinken, mogen we in zeker opzicht dankbaar zijn dat de gelovigen in Korinthe zich zo slecht hebben gedragen. Weet je waarom? Omdat wij niet beter zijn en wij nu een brief in de Bijbel hebben waarin we kunnen lezen hoe we op een goede manier met elkaar en met zaken als huwelijk en avondmaal moeten omgaan. Gelukkig kunnen we uit de tweede brief die hij hun geschreven heeft, opmaken dat ze naar hem hebben geluisterd.

Zo werkt dat ook vandaag de dag nog. Alles wat in deze eerste brief staat, is nu nog even actueel als toen. Heel wat christenen denken dat je niet meer kunt samenkomen zoals Paulus hier vertelt en voorschrijft. Sterker nog: ze denken dat deze brief alleen voor de Korinthiërs heeft gegolden en dat wij zelf mogen bedenken hoe wij gemeente willen zijn. Gods Woord is hier echter duidelijk over. Als

jij gelooft dat Gods Woord voor alle tijden geldt – en waarom zou je dat niet geloven? –, dan ligt daar voor jou de uitdaging om te beleven dat het echt nog mogelijk is om samen te komen zoals het in deze brief wordt verteld.

V1-3. De eerste drie verzen geven direct al aan hoe ver de inhoud van deze brief reikt. Hij is geschreven “aan de gemeente van God ..., met allen, in elke plaats ... “. Wat aan de gelovigen in Korinthe is geschreven, geldt dan ook voor iedere gelovige in elke plaatselijke gemeente op aarde, waar de Naam van de Heer Jezus Christus aangeroepen wordt.

Daar komt nog bij dat het de gemeente van God is en niet van een of ander mens. Als het de gemeente van God is, is het toch logisch dat Hij bepaalt hoe het daar moet toegaan? Als mensen in de gemeente van God hun eigen reglementen gaan opstellen, kan de verwarring niet uitblijven. Dat zie je dan ook in de christenheid om je heen.

Er is nog iets waardoor het zo slecht in de gemeente in Korinthe gaat. Ze hebben zich niet afgezonderd gehouden van de wereld. In vers 2 worden ze “geheiligden” en “geroepen heiligen” genoemd. Dat ben jij ook. Het gevolg moet wel zijn dat jij je ook zo gedraagt. Wanneer je vergeet dat je door God zo gezien wordt, is de kans groot dat je weer dingen van de wereld in je leven toelaat.

Dit geldt ook voor een plaatselijke gemeente. Als die vergeet dat ze een gemeente van God is en daarom niet meer bij de wereld hoort, krijgen allerlei invloeden van de wereld weer een kans om binnen te komen. Voorbeelden daarvan liggen in deze brief voor het opscheppen.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 1:1-3.

Verwerking:

Hoe weet je zeker dat jij op de plaats bent waar de gemeente samenkomt?

1 Korinthiërs 1:4-9

Rijk in Hem

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

4 Ik dank mijn God altijd over u, vanwege de genade van God die u gegeven is in Christus Jezus, 5 dat u in alles rijk geworden bent in Hem: in alle woord en alle kennis, 6 zoals het getuigenis van Christus onder u bevestigd is, 7 zodat het u aan geen genadegave ontbreekt, terwijl u de openbaring van onze Heer Jezus Christus verwacht, 8 Die u ook zal bevestigen tot [het] eind toe, [zodat u] onstraffelijk [bent] op de dag van onze Heer Jezus <Christus>. 9 God is getrouw, door Wie u geroepen bent tot [de] gemeenschap van Zijn Zoon Jezus Christus onze Heer.

V4. Voordat Paulus de Korinthiërs gaat aanspreken over de verkeerde dingen die er bij hen gevonden worden, gaat hij eerst danken voor de fijne dingen die er bij hen zijn. In bijna al zijn brieven doet hij dat. Dit is een belangrijke les voor ons. Als wij bij anderen dingen opmerken die niet goed zijn, zijn we geneigd om alleen daarop te letten. Het gevaar dreigt dan dat wij geen oog meer hebben voor het goede dat die ander toch ook heeft. Wanneer wij denken met een ander te moeten spreken over iets verkeerd, laten we dan beginnen met het goede tegen hem te zeggen. Daardoor zal de sfeer van het gesprek zo zijn, dat het spreken over de verkeerde dingen goed overkomt.

Wat Paulus hier van de gelovigen in Korinthe zegt, is heel wat. Maar let er wel op dat hij God dankt voor wat ze van Hem hebben *ontvangen*. Hij dankt God niet voor de manier waarop ze met die gaven van God *omgaan*. Ze maken namelijk een verkeerd gebruik van de gaven van God. Dat zal in de loop van de brief nog duidelijk blijken. Door hen op deze wijze aan te spreken moeten ze zich beschaamd gaan voelen.

“De genade van God” die hun “gegeven is in Christus Jezus”, staat voorop. Daar komen alle zegen en rijkdom uit voort die ze hebben ontvangen. Er is immers niets wat zij – en dat geldt ook voor ons – hebben verdiend. Als God iets geeft, is het altijd verbonden met de Heer Jezus. Nooit geeft Hij iets wat losstaat van Hem. In het denken en handelen van God staat de Heer Jezus in het middelpunt. Door alles wil Hij Hem verheerlijken en Hij wil dat wij meewerken aan die verheerlijking. Daar moet je eens op gaan letten, want dat vind je overal in de Bijbel. In de verzen die volgen, merk je dat direct al op.

V5. De Korinthiërs zijn “in alles rijk geworden”, maar wel “in Hem”. Ken jij iets van die rijkdommen? Er worden er enkele opgesomd. De eerste rijkdom is “in alle woord”. Paulus heeft hun het evangelie verkondigd door woorden van God te spreken. Ze hebben dat aangenomen. Op deze manier hebben ze de woorden van God tot hun beschikking gekregen. Is het geen enorme rijkdom om het hele Woord van God in je handen te mogen hebben? God heeft niets achtergehouden van wat nuttig is voor jou om te weten.

Toch is het in je handen hebben nog iets anders dan het ook echt kennen. Wel, de Korinthiërs zijn ook rijk in “alle kennis”. Dat is de tweede rijkdom. Ze weten veel.

V6. Die kennis is niet in de eerste plaats een zaak van het verstand, maar van het hart. Het gaat niet om een hoeveelheid bijbelteksten die je kunt opzeggen, hoe belangrijk dat overigens ook is, maar om een Persoon. Bij ‘alle woord’ en ook bij ‘alle kennis’ gaat het om “het getuigenis van Christus”. Christus moet centraal staan in je studie van het Woord en het vermeerderen van je kennis.

V7. Wat God geeft, geeft Hij om je meer zicht te geven op Zijn Zoon. Daarom ontbreekt het de Korinthiërs, als derde rijkdom, “aan geen genadegave”. Elke genadegave is ervoor bedoeld om daarmee Christus te eren. Als gelovigen een genadegave gaan gebruiken om er zelf mee te pronken en zelf eer te krijgen, wordt die gave misbruikt en moet God hen daarvoor bestraffen. Hij geeft Zijn eer aan geen ander (Js 42:8).

Een vierde rijkdom is het verwachten van “*de openbaring van onze Heer Jezus Christus*”. ‘Openbaring’ wil zeggen: vanuit de verborgenheid naar buiten komen, zodat het zichtbaar wordt. De Heer Jezus is nu niet zichtbaar voor ons menselijk oog. Daar zal een keer verandering in komen. Hij zal opnieuw in deze wereld verschijnen “*en elk oog zal Hem zien*” (Op 1:7). Dan komt Hij niet als Baby zoals de eerste keer. Hij komt dan in kracht en grote heerlijkheid.

Er is nog een ander aspect aan de openbaring van de Heer Jezus. Vlak voordat Hij aan de wereld verschijnt, zullen de gelovigen geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus (2Ko 5:10). Dan zal alles aan het licht komen wat de Korinthiërs gedaan, gezegd en gedacht hebben. Als ze dit tot hun hart hebben laten doordringen, zijn ze vast wel anders gaan leven. Hun geweten zal zeker zijn aangesproken over de manier waarop ze met de ontvangen rijkdommen omgaan.

Je begrijpt wel dat dit aspect van de openbaring van Christus ook voor jou van belang is. Hoe ga jij om met wat je van de Heer hebt gekregen?

V8. Gelukkig staat er ook – en dat is de vijfde rijkdom – dat de Heer Jezus je zal “*bevestigen tot [het] eind toe*”. Dit ‘bevestigen’ betekent dat Hij voor je zorgt en je vasthoudt en niet loslaat. Zijn zorg voor jou heeft Hij getoond door aan het kruis het oordeel van God op Zich te nemen dat jij verdiend hebt. Zijn zorg toont Hij ook door naar jou te luisteren als jij tot Hem spreekt en door tot jou te spreken als je Zijn Woord leest. Zijn zorg toont Hij tevens in tal van dingen in het leven van elke dag.

Al die zorg besteedt Hij om te bewerken dat jij op de dag dat Hij verschijnt, “*onstraffelijk*” zult zijn, de zesde rijkdom. Dit betekent dat er niets op je zal zijn aan te merken waarvoor je nog gestraft zou moeten worden. Dat houdt natuurlijk niet in dat jij nu maar kunt of mag leven zoals het jou uitkomt omdat het toch wel goed komt. Nee, het is juist precies andersom. Als je weet dat Hij ervoor zorgt

dat er in de toekomst niets op je is aan te merken, zul je graag willen dat er nu, in het heden, ook al niets op je is aan te merken.

V9. Paulus besluit zijn inleidende woorden met te wijzen op de trouw van God. Het is altijd een grote bemoediging om aan de trouw van God herinnerd te worden als er bij ons ontrouw is. Dat is niet om onze ontrouw goed te praten. Dat blijkt ook wel uit de woorden die hierop volgen. De trouwe God kan het nooit goed vinden dat Zijn kinderen ontrouw zijn aan de roeping waartoe Hij hen geroepen heeft. Het staat er zo duidelijk, dat wij zijn geroepen *“tot de gemeenschap van Zijn Zoon Jezus Christus, onze Heer”*.

Vóór onze bekering hebben wij in andere vormen van gemeenschap geleefd. Misschien heb jij je uitgeleefd binnen een kring van sportenthousiastelingen met wie jij je favoriete sport in allerlei toonaarden hebt besproken en/of beoefend. Of je hebt gehoord bij die motormaniakken die over niets anders kunnen praten dan over motoren. Of misschien was de kroeg het terrein waar je je lotgenoten hebt ontmoet. Of je hebt deel uitgemaakt van een ‘gamegemeenschap’ om vol overgave, vaak dag en nacht, te gamen. Het zijn bepaalde vormen van gemeenschap waarbinnen je mensen hebt aangetroffen die daarin hetzelfde genoege hebben gevonden als jij.

Daarin is een radicale verandering gekomen nadat je de Heer Jezus hebt leren kennen. Nu hoor je bij een gemeenschap waarbinnen alles om Hem ‘draait’. Alles wat je doet, zou daarvan het stempel moeten dragen. Hoe meer je van Hem gaat houden, des te meer ga je de verkeerde dingen uit je leven wegdoen. Dan ga je steeds meer genieten van de gemeenschap met Hem, een gemeenschap die je straks in de hemel tot in eeuwigheid in volmaakte vorm zult beleven.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 1:4-9.

Verwerking:

Noem nog meer rijkdommen die je in de Heer Jezus hebt ontvangen. Dank God daarvoor.

1 Korinthiërs 1:10-17

Verdeeldheid binnen de gemeente

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

10 Maar ik vermaan u, broeders, door de Naam van onze Heer Jezus Christus, dat u allen hetzelfde spreekt en dat er onder u geen scheuringen zijn; maar dat u vast aaneengesloten bent, één van denken en één van bedoeling. 11 Want mij is over u bekendgemaakt, mijn broeders, door de [huisgenoten] van Chloë, dat er twisten onder u zijn. 12 Ik be-doel dit, dat ieder van u zegt: Ik ben van Paulus, ik van Apollos, ik van Kefas, en ik van Christus. 13 Is Christus gedeeld? Is Paulus soms voor u gekruisigd, of bent u tot de naam van Paulus gedoopt? 14 Ik dank <God>, dat ik niemand van u gedoopt heb dan Crispus en Gajus, 15 opdat niemand kan zeggen, dat u tot mijn naam gedoopt bent. 16 Ik heb ook nog het huisgezin van Stéfanus gedoopt; verder weet ik niet of ik iemand anders heb gedoopt. 17 Want Christus heeft mij niet gezonden om te dopen, maar om het evangelie te verkondigen; niet met wijsheid van woorden, opdat het kruis van Christus niet krachteloos zou worden.

V10. Wat Paulus in *vers 9* over de gemeenschap van Jezus Christus zegt, is het uitgangspunt voor de verzen die je zojuist hebt gelezen. Hij moet de Korinthiërs vermanen omdat ze zijn vergeten dat er maar één Persoon is door Wie ze bij elkaar horen. Paulus zet een dikke streep onder zijn vermaning door eraan toe te voegen “*door de Naam van onze Heer Jezus Christus*”. Daarmee wil hij zeggen dat zijn vermaning volledig ondersteund wordt door het gezag van de Heer Jezus.

Je zou je kunnen voorstellen dat de Korinthiërs daarvan onder de indruk moeten komen. Dat is nodig, omdat de Naam van de Heer Jezus voor hen niet meer de enige naam is. Andere namen zijn ook belangrijk geworden voor hen: Paulus, Apollos, Kefas (*vers 12*).

Daardoor spreken ze niet meer *"hetzelfde"*. 'Hetzelfde spreken' betekent niet dat er op dezelfde toon of met dezelfde woorden gesproken wordt. Het ziet op de inhoud van de gesprekken. Die zou hetzelfde moeten zijn. De gesprekken zouden over dezelfde Persoon moeten gaan. De Heer Jezus wil graag uniek zijn voor de Zijnen. Hij kan geen genoegen nemen met een gedeelde belangstelling van de gemeente.

Het gevolg van een gedeelde belangstelling is dat er scheuringen ontstaan. Als de gelovigen hun blikken niet meer alleen op Hem richten, komt er verdeeldheid. Ze vormen niet meer echt één geheel. Uiterlijk lijkt dat misschien nog wel zo. De gelovigen komen nog wel in hetzelfde gebouw bij elkaar, maar van binnen zijn er 'scheuren'. Een gebouw waarvan in de binnenmuur scheuren zijn ontstaan, moet worden gerepareerd, want anders worden de scheuren breder en zal er gevaar voor instorten ontstaan. Paulus gaat daarom verder met een oproep tot 'reparatie': ze moeten *"vast aaneengesloten"* zijn. Dat kan bereikt worden door weer *"één van denken en één van bedoeling"* te worden. Al die dingen die verdeeldheid brengen, moeten worden weggedaan en ze moeten zich weer gaan richten op de Ene.

V11. Er zijn in Korinthe gelukkig ook gelovigen die verdrietig zijn over de verdeeldheid die onder hen heerst, zoals de huisgenoten van Chloë. Zij hebben zich afgevraagd wat ze daar nu aan moeten doen. Ze zullen veel gebeden hebben. Ik denk dat de Heer hun duidelijk heeft gemaakt dat ze het Paulus maar eens moesten schrijven.

Dat is ook het beste wat wij kunnen doen. Als er dingen in de gemeente gebeuren die niet goed zijn, moeten we het 'aan Paulus vragen'. Hij heeft van de Heer bijzondere mededelingen over de gemeente ontvangen. Als jij met bepaalde vragen over de gemeente zit, moet je in de Bijbel vooral de brieven van Paulus gaan lezen. De Korinthiërs hebben antwoord gekregen en dat krijg jij ook. Om de problemen heen draaien of doen alsof ze er niet zijn, is niet de

oplossing voor de problemen. Als je tegen problemen aanloopt, zeg het dan eerst tegen de Heer en luister naar wat Hij zegt.

De huisgenoten van Chloë zullen niet achter de rug van hun medegelovigen om aan Paulus hebben geschreven, want Paulus noemt openhartig hun naam. Hij zegt dat hij van hen gehoord heeft hoe het er in Korinthe aan toegaat. De huisgenoten van Chloë zijn geen roddelaars. Het zijn betrouwbare mensen, van wie Paulus kan verwachten dat zij hem een juist beeld van de situatie in Korinthe voorstellen. Anders zou Paulus nooit op deze manier naar de Korinthiërs toe hebben gereageerd.

Het is fijn dat zij er zijn. Zulke mensen zijn ook nu in de gemeente goud waard. Meestal worden ze in de gemeente niet gewaardeerd en soms worden ze als lastig beschouwd omdat ze op het verkeerde wijzen. Toch is het belangrijk dat het gebeurt. Aan de misstanden wordt dan tenminste iets gedaan.

V12. Er zijn twisten onder de Korinthiërs, er wordt door de gelovigen platweg ruzie gemaakt. Dat komt omdat in Korinthe verschillende groepen zijn ontstaan, die ieder hun favoriete prediker hebben. De ene groep voelt zich sterk aangetrokken tot Paulus, dat is hun man. Wat een verborgenheden kan die man openbaren! Een andere groep volgt Kefas, dat is Petrus, na. Wat een man, zo geweldig vurig! Een volgende groep houdt het bij Apollos. Wat een spreker is die man! En dan zijn er ook nog die zeggen dat ze van Christus zijn. Deze laatsten zijn de ergsten.

Dat klinkt je misschien vreemd in de oren, maar toch is het zo. Paulus somt hier vier partijen op met elk een eigen partijhoofd. Moet je nagaan dat Christus een van hen is! Hij kan toch nooit op één lijn gesteld worden met wie dan ook? Toch is dat nou net wat de Korinthiërs doen. Christus wordt hier tot een partijhoofd gemaakt, naast Paulus en Petrus en Apollos. Wat deze partij hiermee zegt, is: 'Wij zijn de enig goeden. Wie zich bij Paulus of Apollos of Petrus aansluit, hoort er niet bij.' Maar iedere gelovige hoort bij Christus,

hoewel hij zich misschien (helaas) heeft aangesloten bij de een of andere groep die zich noemt naar een bepaalde dienaar.

Christus is niet in een hokje te plaatsen – net zomin trouwens als Zijn dienaren aan het hoofd van een partij willen staan. Als Paulus dan ook zegt dat Christus niet gedeeld is, geeft hij daarmee aan dat Christus niet als partijhoofd door de een of andere groep is op te eisen. Dat beeld herken je vast en zeker in de christenheid om je heen. Wat een verdeeldheid! De ene groep noemt zich naar Luther, een andere naar Calvijn. Ook zijn er groepen en kerken waar mensen bij elkaar komen alleen omdat ze het eens zijn over bepaalde stukjes of onderwerpen uit de Bijbel, bijvoorbeeld de doop, terwijl anderen, die het daar niet mee eens zijn, zich daar niet bij kunnen aansluiten. Dat de Heer Jezus de Enige is door Wie christenen bij elkaar horen, is steeds meer op de achtergrond geraakt.

Ik wil met het voorgaande niet zeggen dat je maar moet doen alsof die kerkmuren en groepen er niet zijn. Wat je in elk geval niet moet doen, is je in een hokje laten indelen. Laat maar zien dat je alleen bij de Heer Jezus wilt horen en dat jij je daarbij verbonden weet met alle medegelovigen, in welke kerk of groep met een bepaalde naam ze zich (helaas) ook bevinden.

V13. Die verdeeldheid is in strijd met Christus. Hoe zou Hij “gedeeld” kunnen zijn, alsof Hij door Zijn werk verdeeldheid zou hebben gebracht en niet eenheid (Jh 11:51-52)? Paulus wil zelf ook geen partijhoofd zijn. *Hij* is toch niet voor de Korinthiërs gekruisigd? Ze hebben hun behoudenis toch niet aan *hem* te danken? Hij heeft hun alleen de boodschap van de behoudenis mogen brengen.

In *vers 13* wordt voor het eerst in dit hoofdstuk over het kruis gesproken. Dat zal nog vaker gebeuren. Als je aan het kruis wordt herinnerd, denk je terug aan het oordeel dat God daar over de mens voltrok. En als de mens geoordeeld is, kan er geen ruimte meer zijn voor verdeeldheid, want verdeeldheid is iets wat de mens maakt. Ze zijn toch ook niet tot de naam van Paulus gedoopt?

V14-16. Dan zouden er trouwens maar weinig mensen bij hem horen, want hij heeft er slechts een paar gedoopt. Hij kan ze bij wijze van spreken op de vingers van één hand tellen. Hij kan zich twee gevallen herinneren. O ja, hij heeft ook nog het huisgezin van Stéfanus gedoopt. Het is alsof die naam hem ineens te binnen schiet. Hij pronkt niet met een groot aantal namen om zich op te beroemen alsof het trofeeën zijn die hem groot maken.

Paulus zegt dit niet om de betekenis van de doop te kleineren, maar hij vindt zichzelf gewoon onbelangrijk. Voor hem is alleen Christus belangrijk. Andersom vinden mensen het soms belangrijk door wie ze gedoopt zijn. Maar het is totaal onbelangrijk wie doopt of door wie je bent gedoopt. In de doop wordt iemand bij Christus gevoegd. Het gaat om *Hem* en niet om degene die doopt.

V17. Paulus heeft van Christus geen opdracht ontvangen om te dopen. Die opdracht hebben de twaalf discipelen ontvangen die de Heer Jezus op aarde zijn gevolgd. De opdracht die Paulus van Christus heeft ontvangen, is het evangelie te verkondigen. Dat moet niet gebeuren met wijsheid van woorden, want dan komt de persoon van Paulus weer op de voorgrond en dan wordt het kruis van Christus krachteloos.

Het kruis van Christus, daar gaat het om. Daar zit veel meer in dan je redding als zondaar. Als je naar het kruis kijkt, zie je daar hoe de heilige God de zonde haat en Zijn niets sparend oordeel over de zonde. Door het kruis zie je ook Zijn grote liefde voor jou, want daar zie je wat de Heiland in Zijn oneindige genade voor jou over heeft gehad in Zijn peilloze lijden en Zijn diepe vernedering. Je ziet daar het duivelse samenspel van de grenzeloze boosheid van de satan met de in de zonde gevallen mens. Je ziet daar ook hoe de mens in zijn hoogmoed wordt weggevaagd, hoe de zonde wordt weggedaan en hoe de satan wordt verslagen en overwonnen.

Het kruis is de plaats waar het oordeel heeft gewoed en is gedragen en waar God verheerlijkt is in Christus. Ja, op het kruis is de basis

gelegd voor een nieuwe hemel en een nieuwe aarde waar tot in alle eeuwigheid de heerlijkheid van God zal schitteren.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 1:10-17.

Verwerking:

Denk na over het wonder van het kruis. (Doe dat vaak!)

1 Korinthiërs 1:18-25

Christus – de kracht en de wijsheid van God

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

18 Want het woord van het kruis is voor hen die verloren gaan, dwaasheid; maar voor ons die behouden worden, is het kracht van God. 19 Want er staat geschreven: 'Ik zal de wijsheid van de wijzen doen vergaan, en het inzicht van de verstandigen tenietdoen'. 20 Waar is [de] wijze? Waar [de] schriftgeleerde? Waar [de] redetwister van deze eeuw? Heeft God niet de wijsheid van de wereld tot dwaasheid gemaakt? 21 Want daar in de wijsheid van God de wereld niet door de wijsheid tot kennis van God is gekomen, heeft het God behaagd door de dwaasheid van de prediking te behouden hen die geloven. 22 Immers, Joden begeren tekenen en Grieken zoeken wijsheid, 23 maar wij prediken Christus, [de] Gekruisigde, voor Joden een aanleiding tot vallen en voor volken een dwaasheid, 24 maar voor de geroepenen zelf, zowel Joden als Grieken, Christus, [de] kracht van God en [de] wijsheid van God; 25 want het dwaze van God is wijzer dan de mensen en het zwakke van God is sterker dan de mensen.

V18. Paulus stelt in deze verzen het contrast tussen het oude leven en het nieuwe leven voor. Er is voor hem geen tussenweg. Het kruis laat geen tussenweg open. Het gaat om verloren gaan of behouden worden. Daartussen staat het kruis.

Het “woord van het kruis” is niet populair. Tenminste, zoals het door God in Zijn Woord wordt voorgesteld. Dat kun je ‘het oude kruis’ noemen. In heel wat evangelieprediking worden de scherpe kantjes van het ‘woord van het kruis’ afgehaald, het wordt allemaal wat aantrekkelijker, wat minder radicaal voorgesteld. Dat kun je ‘het nieuwe kruis’ noemen. Het nieuwe kruis laat de mens verder leven

zonder dat de motieven van zijn leven zijn veranderd. Het gaat hem nog altijd om zijn eigen plezier. Alleen hebben veel dingen nu een christelijk tintje gekregen. Maar het oude kruis laat helemaal niets van de mens over. Het is het symbool van verachting en smaad.

In de tijd dat de Heer Jezus in Israël leeft, wordt het volk door de Romeinen overheerst. De Romeinse manier van terechtstelling van een misdadiger is kruisiging. Dat is de gruwelijkste doodstraf die je kunt bedenken. Iemand die tot deze dood veroordeeld is, loopt met het kruis op zijn rug door de straten van de stad naar de plaats van de terechtstelling. Hij heeft afscheid genomen van familie en bekenden. Hij komt niet meer terug. Het kruis kent geen compromis, het maakt niets milder, het spaart niets, het doodt de mens eens en voor altijd.

De Korinthiërs zijn de echte betekenis van het kruis vergeten. Dat kun je direct al zien aan hun geruzie en verdeeldheid. Maar hoe is dat bij jou? Het is één ding te weten dat je door het kruis behouden bent, maar ernaar leven is iets anders. Voor de wereld, *“voor hen die verloren gaan”*, is het woord van het kruis dwaasheid. Natuurlijk begrijpen zij niets van de betekenis van het kruis. Dat de Zoon van God vrijwillig die plaats heeft ingenomen om daardoor een vijandig mens met God te kunnen verzoenen, is dwaasheid voor mensen die blind zijn voor hun eigen zondigheid en voor een God Die heilig is. Maar voor jou is het kruis de *“kracht van God”* en je bent erdoor behouden geworden.

V19-20. Al de wijsheid, de wijsbegeerte van de wereld, heeft nog nooit aan iemand de behoudenis kunnen geven. Er is en er wordt nog steeds heel wat gefilosofeerd over wie de mens is en hoe hij gelukkig zou kunnen worden. Heel wat theorieën zijn en worden nog steeds opgebouwd, de ene nog indrukwekkender dan de andere. Maar in het Oude Testament heeft God al gezegd dat Hij de wijsheid van de wijzen zal doen vergaan en het inzicht van de verstandigen zal tenietdoen (*Js 29:14*).

De wijsheid van de mens is iets dat uit de mens zelf voortkomt. In de *brief aan de Efeziërs* kun je lezen wat de mens zonder God is (Ef 4:17-19). Hoe zou zo'n mens ooit iets zinnigs kunnen aanreiken over de oorsprong, het bestaan en de toekomst van de mens? Al het denken van de mens vanuit zichzelf over zichzelf en al het zoeken van de mens naar de waarheid over zichzelf buiten God om, is zinloos. Wie zich daar toch aan toevertrouwt en daar bewondering voor heeft – en dat is het geval bij de Korinthiërs –, begrijpt niets van de wijsheid van *God*.

V21. De wijsheid van God gaat heel anders te werk. God kan niets, maar dan ook helemaal niets van de in zonde gevallen mens gebruiken om dat op te knappen en daar een nieuw begin mee te maken. Iemand die wij misschien voor de meest wijze mens houden, zal toch nooit met zijn verstand, zijn intellect, iets van God kunnen begrijpen. God richt zich niet in de eerste plaats tot het verstand van de mens, maar tot zijn geweten. Wie met zijn verstand over God gaat zitten redeneren, gaat Hem beoordelen. Alsof de mens de alwetende, almachtige, alomtegenwoordige God kan vangen binnen zijn eigen, bekrompen gedachten!

Wie God tot zijn geweten laat spreken, erkent dat het andersom is: God beoordeelt hém. Zo iemand krijgt oog voor de wijsheid van God zoals die in de *“dwaasheid van de prediking”* tot uiting komt. Is het niet dwaas om te luisteren naar iets wat door middel van woorden tot je komt, wat je niet kunt zien of betasten of met je menselijk verstand kunt beredeneren? Nee, dat is niet dwaas, want als je eenmaal de waarheid van die woorden hebt geloofd, ben je ook echt behouden.

V22. De Joden willen eerst wel eens tekenen of tastbare bewijzen zien, voordat ze geloven. De Grieken moeten het eerst met hun verstand kunnen beredeneren, voordat ze geloven. In beide gevallen is er natuurlijk geen sprake van geloof. Geloof is het vertrouwen

dat zich richt op God. Je vertrouwt erop dat God het beste met je voorheeft, terwijl Hij toch met je afrekent, je moet oordelen.

V23. Zulke tegenstrijdigheden zijn niet door tekenen te bewijzen of door het verstand te beredeneren, maar voor het geloof is het allemaal te vinden in Christus, de Gekruisigde. De Joden willen zo'n Bevrijder niet. Stel je voor: hun trots, hun Messias, Die de vijand, de Romeinen, uit het land zou verjagen, sterft aan een kruis. De Grieken denken diepzinnig na over het wezen van de mens en geloven in hun eigen ideeën erover. Stel je voor: een zo hoogstaand wezen als de mens zou gered moeten worden door zoiets verachtelijks als een gekruisigde Mens.

V24. Wie door God geroepen is, zoals jij nu ook bent, of je nu een Jood of een heiden bent, weet het zeker: er is alleen redding door het kruis. Op het kruis zie je Christus. In Hem zijn de kracht van God en de wijsheid van God gebleken. De kracht van God is niet te vergelijken met de spierkracht van een mens. De kracht van God wordt gezien in de overwinning die de Zoon van God over de zonde, de satan en de dood heeft behaald. De vijand is verslagen, niet door geweld, maar door de overgave van de Heer Jezus tot in de dood. Het is een definitieve overwinning. Het is de kracht van Gods liefde die in Zijn Zoon naar jou is toegekomen en jou voor Hem heeft gewonnen.

V25. Alleen God heeft in Zijn wijsheid deze manier voor de redding van zondaren kunnen uitdenken. Nooit zou een mens op deze gedachte zijn gekomen. Zolang een mens niet in zijn geweten is geraakt, zal hij altijd proberen in eigen kracht en naar eigen inzicht zijn leven inhoud te geven. Tot op heden blijkt dat al het menselijk vernuft niet heeft geleid tot een gelukkige wereld. Wij weten dat dit nooit zal lukken.

Elke dag wordt het bewijs geleverd dat het dwaze van God wijzer is dan de mensen en dat het zwakke van God sterker is dan de mensen.

Jij hebt begrepen en ervaren dat het 'dwaze van God' uitredding heeft gebracht in jouw uitzichtloze situatie en dat het 'zwakke van God' de kracht is die jou uit je ellende heeft opgetild en aan Zijn hart heeft gebracht.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 1:18-25.

Verwerking:

Vergelijk de dwaasheid van de mens met de wijsheid van God.

1 Korinthiërs 1:26-31

Wie roemt, laat hij roemen in de Heer

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

26 Want kijkt naar uw roeping, broeders, dat er niet vele wijzen zijn naar [het] vlees, niet vele machtigen, niet vele aanzienlijken; 27 maar het dwaze van de wereld heeft God uitverkoren om de wijzen te beschamen, en het zwakke van de wereld heeft God uitverkoren om het sterke te beschamen, 28 en het onaanzienlijke van de wereld en het verachte heeft God uitverkoren, <en> wat niets is, om wat iets is teniet te doen, 29 opdat geen vlees roemt voor God. 30 Uit Hem toch bent u in Christus Jezus, Die ons geworden is: wijsheid van Godswege, gerechtigheid, heiliging en verlossing; 31 opdat, zoals geschreven staat: 'Wie roemt, laat hij roemen in [de] Heer'.

V26. De Korinthiërs zijn kennelijk gevoelig voor wijsheid, macht en eer. Dat zijn de drie dingen waar Paulus in dit vers naar verwijst. Hij brengt hun het moment in herinnering dat ze door God geroepen zijn. Toen de roepstem van God in het evangelie tot hen kwam, behoorden zij toen tot de hogere klassen van de maatschappij? Waren er onder hen veel wijzen, machtigen en aanzienlijken die het evangelie hebben aangenomen? Het zijn juist deze mensen, die menen het evangelie niet nodig te hebben, die geen gehoor geven aan de roepstem van God.

Menselijke *wijsheid*, het denken van de mens, wordt hoog aangeslagen. De filosofen geven de indruk dat zij doordringen in het onzichtbare, het niet tastbare gedeelte van de schepping, terwijl zij voor God geen plaats hebben. En als zij God al een plaats geven, is het een plaats die zij voor God bestemmen. In de wijsheid van de mens wordt de mens hoog aangeslagen en de alleen wijze God staat laag genoteerd.

Veel mensen komen onder de indruk van *macht*. Ze willen graag een bepaalde vorm van macht uitoefenen. Macht wordt in de wereld hoofdzakelijk uitgeoefend door geld en door geweld. Onderwerping aan macht gebeurt hoofdzakelijk uit eigen belang. Als je het niet doet, ga je eraan; als je het wel doet, word je er beter van. Het oog van de mens is daarop gericht. Hij ziet God daardoor niet, regelt zijn eigen leven, heeft God niet nodig en verklaart daarmee de macht van God als iets dat geen macht is.

Aanzien of *eer* is ook iets waar veel mensen naar streven. Er wordt jaloers gekeken naar mensen met een hoge positie of die een bijzondere onderscheiding hebben gekregen. Aanzien maakt de mens groot, terwijl God, Die alleen de eer toekomt, wordt vergeten.

De meeste mensen die door het evangelie gered worden, horen niet bij de wijzen, machtigen en aanzienlijken. Gelukkig zijn er ook onder wijzen, machtigen en aanzienlijken die hun schuld voor God erkennen en behouden worden. In de Bijbel staat daar een voorbeeld van, namelijk Jozef van Arimathéa. Van hem staat geschreven dat hij "*een aanzienlijk raadsheer*" was, die het koninkrijk van God verwachtte (Mk 15:43). Maar in het algemeen zijn de mensen die hun toevlucht tot de Heer Jezus nemen, mensen die in het leven stukgelopen zijn, die het niet hebben kunnen maken (vgl. 1Sm 22:1-2). Zo is het in elk geval bij de Korinthiërs.

V27-28. Paulus spreekt over mensen die God heeft uitverkoren als "*het dwaze van de wereld*" en "*het zwakke van de wereld*" en "*het onaanzienlijke van de wereld en het verachte*". Bij zulke uitdrukkingen blijft er niets van je eigendunk over. God wil daarmee ook het schaamrood op de kaken van de wijzen en de sterken laten komen, die er nooit in geslaagd zijn een mens voor de eeuwigheid te behouden en hem geluk en vrede in het leven te geven.

Tot slot staat er nog iets wat werkelijk niets overlaat van de eigenwaan van de mens: God heeft "*wat niets is*" uitverkoren. Heb jij je wel eens zo gevoeld? Hoe meer je je dat bewust bent, des te meer zul je God dankbaar zijn dat Hij je heeft aangenomen.

V29. Zolang we nog 'iets' van onszelf belangrijk vinden, hebben we nog niet begrepen dat God niets van het vlees – de oude mens – kan aannemen. Hij heeft het immers moeten oordelen in Christus op het kruis? Telkens moeten we aan deze dingen herinnerd worden omdat we telkens weer gevaar lopen iets van het vlees, de oude mens, te gaan bewonderen. Er is werkelijk niets waarin de mens kan roemen voor God.

V30. God heeft radicaal afgerekend met de oude mens. Ook als van die oude mens weer iets in de *christen* naar buiten komt, verandert dat Gods oordeel daarover niet, want het kan voor Hem niet bestaan. Jij moet als christen leren daarmee om te gaan zoals God ermee omgaat. Je kunt er alleen toe komen om aan het oude geen enkele waarde meer toe te kennen door te zien op wat je nu geworden bent.

Jij bent 'uit God in Christus Jezus'. Alles is van God uitgegaan. Hij heeft jou een nieuwe positie gegeven, een positie die de grootste wijsgeer je niet heeft kunnen geven. Zo kijkt Hij nu naar jou. Hij ziet je niet meer in verbinding met je oude leven, maar Hij ziet je in Christus, onlosmakelijk verbonden met Hem. Zo mag jij jezelf nu ook zien. Christus heeft het mogelijk gemaakt dat jij die prachtige plaats in Hem zou krijgen.

Wat de Heer Jezus voor ons geworden is, wordt door vier woorden aangegeven. Deze vier woorden geven een complete beschrijving van wat jij nu als christen bent.

1. "*Wijsheid van Godswege.*" In Christus heb je erkend dat de echte wijsheid alleen bij God te vinden is. Hij heeft een plan gehad tot redding van de mens dat geen mens ooit heeft kunnen uitdenken. Daardoor is God verheerlijkt, terwijl tevens is gebleken hoe waardeloos alles is wat de mens uitdenkt.
2. "*Gerechtigheid.*" Dat is het eerste wat je als zondaar nodig had om voor God te kunnen bestaan. De Heer Jezus heeft daarvoor gezorgd door Zijn dood en opstanding. Dit onderwerp is uitvoerig in de *brief aan de Romeinen* uiteengezet.

3. "Heiliging." Heiliging betekent dat je apart bent gezet met een doel. Je bent nu iemand die niet meer bij de wereld hoort, maar bij God. God wil jou voor Zichzelf hebben als iemand die Hem verheerlijkt. Zo is de Heer Jezus door deze wereld gegaan als de Heilige en zo is Hij nu in de hemel. Omdat jij in Hem bent, ziet God jou nu ook zo.
4. "Verlossing." Hier wordt niet de verlossing uit de macht van de zonde bedoeld. Die verlossing is gebeurd op het moment dat je gerechtvaardigd bent. De verlossing die hier bedoeld wordt, heeft te maken met de verlossing van je lichaam, zoals dat in *Romeinen 8* staat (*Rm 8:23*). Dat gebeurt bij de komst van de Heer Jezus en is dan ook nog toekomst.

V31. Zo zie je dat *God* jou van het begin tot het eind in Christus geborgen heeft. *Hij* heeft alles gedaan. De mens blijft daarbij volledig uit het zicht. Het enige wat de mens kan doen, is alleen maar zijn onkunde tonen in het aandragen van oplossingen voor de problemen waarmee zoveel mensen zitten. Ook je eigen inspanningen hebben geen enkel ander resultaat gehad dan dat je steeds wanhopiger bent geworden in je zoeken naar rust en vrede. Nu je dat erkend hebt, blijft er toch niets anders meer over dan je in Hem te verheugen? Geef Hem daarom alle eer en roem!

Lees nog eens 1 Korinthiërs 1:26-31.

Verwerking:

Vertel aan een ander wat het voor jou betekent dat je 'uit God in Christus Jezus bent'.

1 Korinthiërs 2:1-7

Jezus Christus, en Die gekruisigd

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 En toen ik bij u kwam, broeders, kwam ik niet met uitnemendheid van woorden of wijsheid u het getuigenis van God verkondigen. 2 Want ik had mij voorgenomen niets onder u te weten dan Jezus Christus, en Die gekruisigd. 3 En ik was bij u in zwakheid, in vrees en in veel beven; 4 en mijn woord en mijn prediking [bestond] niet in overredende woorden van wijsheid, maar in betoon van [de] Geest en van kracht, 5 opdat uw geloof niet zou zijn in wijsheid van mensen, maar in [de] kracht van God. 6 Maar wij spreken wijsheid onder de volmaakten; maar een wijsheid niet van deze wereld, ook niet van de oversten van deze wereld, die tenietgedaan worden; 7 maar wij spreken Gods wijsheid in verborgenheid, de bedekte [wijsheid], die God vóór alle eeuwen heeft voorbestemd tot onze heerlijkheid, ...

V1. Het zou voor een man als Paulus niet moeilijk geweest zijn om de Korinthiërs door middel van een indrukwekkende rede voor het evangelie te winnen. Hij is een ervaren spreker, die ook nog eens kennis heeft van de manier van denken in zijn tijd. Hij zou zich gemakkelijk daaraan hebben kunnen aanpassen. Met de gave die hij heeft, zou hij het op een smakelijke, aangename wijze hebben kunnen voorstellen. Dan zou hij hun echter niet het getuigenis van God hebben verkondigd, maar iets wat zij graag zouden horen. Daardoor zou hijzelf worden vereerd. Dat heeft Paulus niet gewild. Het is hem om het getuigenis van God gegaan en niet om iets van zichzelf of van een ander mens.

V2. Paulus heeft goed geweten wat voor vlees hij in de kuip had toen hij naar de Korinthiërs ging. Hij wist dat er maar één manier was om hen voor Christus te winnen en dat was door Hem voor te stellen als

de Gekruisigde. Zie je dat hij in Korinthe niet zozeer de verlossing predikte, maar het kruis? Christus is de inhoud van zijn prediking geweest, maar hij heeft Christus in Zijn meest vernederde staat gepredikt. Hij heeft Hem als een *Gekruisigde* voorgesteld. Daar is toch niet veel eer aan te behalen? Zeg maar gerust: daar is helemaal geen eer aan te behalen. Het kruis is de schandelijkste dood die je je maar kunt indenken. Zo vertelt Paulus hun hoe ze destijds tot geloof gekomen zijn. Dat is niet dankzij zijn redeneerkunst, maar doordat hij hun Christus als de Gekruisigde heeft gepredikt.

Ze zijn dat een beetje vergeten en daardoor hebben ze weer bewondering gekregen voor allerlei dingen die de mens op een voetstuk zetten. Je bent die dingen in het vorige hoofdstuk tegengekomen, dingen als wijsheid, aanzien en macht. Paulus wil daar niets mee te maken hebben omdat die dingen voor hem in het kruis van Christus zijn geoordeeld. Zo'n herinnering hebben we steeds nodig.

V3. Hij is niet als een geweldenaar bij hen geweest, als iemand op wie ze trots kunnen zijn. Zwakheid, vrees en veel beven, dat zijn de gevoelens die hij heeft gehad tijdens zijn verblijf bij hen. Dat zijn niet de gevoelens waar je het in de wereld mee maakt. In de wereld moet je hard zijn en jezelf laten gelden en vooral niet over je heen laten lopen.

V4. Omdat Paulus niet zichzelf heeft gezocht of voor zichzelf is opgekomen, heeft de Heilige Geest hem kunnen gebruiken en kracht aan zijn woorden kunnen geven. Daardoor is hun geloof niet in iets van een mens, maar in de kracht van God. Als jouw geloof steunt op iets wat je van een mens hebt aangenomen, zal jouw geloof het op een gegeven moment onherroepelijk begeven.

V5. Geen enkel mens, hoe knap of hoe wijs hij ook mag zijn en hoe fraai hij het ook kan zeggen, kan aan zijn woorden de kracht geven die jij nodig hebt om te leven. Alleen de kracht van God houdt jou op de been en op de goede weg en brengt jou veilig naar het einddoel van je leven. Dat mag en moet je vasthouden.

V6. Nu moeten die Korinthiërs niet denken dat Paulus niet met wijsheid kan spreken. Óf hij dat kan! Maar Paulus weet ook wáár hij dat kan. Dat is niet bij hen, maar onder de volmaakten. Misschien zeg je nu: 'O, maar dat kan hij dan ook niet bij mij, want ik ben ook niet volmaakt.' Dat is in zeker opzicht ook zo, maar in een ander opzicht ben je wel volmaakt. Er wordt namelijk op verschillende manieren over 'volmaakt' in de Bijbel gesproken.

Zo staat er bijvoorbeeld in *Hebreeën 10*: "Want door één offerande heeft Hij voor altijd hen volmaakt die geheiligd worden" (*Hb 10:14*). Daar gaat het over je positie voor God. Door het offer van de Heer Jezus, Zijn verzoenend sterven, ziet God jou als volmaakt, omdat Hij jou het volmaakte werk van de Heer Jezus toerekent. Niemand kan iets aan de waarde van dat offer voor God afdoen. Daarom kan niemand iets afdoen van jouw positie voor God. Jij bent en blijft volmaakt omdat God jou ziet in het volmaakte offer van Christus.

In *Filippenzen 3* lees je over een volmaaktheid die je nog niet hebt, die nog in de toekomst ligt (*Fp 3:12*). Dat heeft te maken met je leven op aarde, waar je nog pijn en lijden kunt meemaken. In de hemel zal dat niet meer zo zijn. Daar is alles volmaakt.

In hetzelfde *Filippenzen 3* lees je op nog een manier over volmaaktheid en op deze manier wordt het ook hier bedoeld (*Fp 3:15*). De volmaakten die hier bedoeld worden, zijn christenen die in hun leven de eerste en enige plaats aan Christus willen geven. De dingen van de wereld, zoals wijsheid, eer en macht, willen ze geen plaats meer geven in hun leven. Omdat de Korinthiërs dat nog wel belangrijke dingen vinden, kunnen ze niet tot "de volmaakten" gerekend worden.

Betekent dat nu dat je nooit meer iets belangrijk zult vinden wat bij de wereld hoort? Dat betekent het niet, want je oude natuur, het vlees, zal steeds weer proberen je onder de indruk te brengen van wijsheid, eer en macht. Mocht je dit bij jezelf merken – of misschien dat een ander je daarop wijst –, zeg het dan direct tegen de Heer Jezus.

De Heer Jezus wil graag veel meer aan jou kwijt dan alleen dat Hij als de Gekruisigde voor jou alles in orde heeft gebracht bij God. Hij wil je graag laten genieten van wat Hij nu in de hemel is als de heerlijkste Mens aan Gods rechterhand. Daarover kun je lezen in de *brief aan de Kolossenzen* en in de *brief aan de Efeziërs*. Daar lees je over Christus, “*in Wie al de schatten van de wijsheid en kennis verborgen zijn*” (Ko 2:3) en over “*de veelvoudige wijsheid van God*” (Ef 3:10). Denk je dat je daar iets van kunt begrijpen als je je nog bezighoudt met de wijsheid van deze wereld, of wanneer je nog bewondering hebt voor de oversten van deze wereld? Dat alles wordt eens tenietgedaan, er blijft niets van over.

V7. Hoewel Paulus er hier niet verder op kan ingaan, noemt hij toch een paar belangrijke dingen in verbinding met de wijsheid van God.

In de eerste plaats is het een wijsheid “*in verborgenheid*”. Dat wil zeggen dat deze wijsheid niet zichtbaar is. Je kunt die niet in de wereld om je heen waarnemen. Deze wijsheid is echter niet alleen verborgen voor de ongelovigen, maar ook voor een gelovige die op een wereldse manier denkt en leeft, of die nog enige waarde toekent aan de wijsheid van de wereld. De wijsheid van God is een voor het verstand van de mens “*bedekte*” wijsheid, hij kan er niet in doordringen.

In de tweede plaats is deze wijsheid van God een eeuwige zaak. Je kunt niet een tijdstip in het verleden aanwijzen waarop God die wijsheid heeft gekregen. Het is een wijsheid die even eeuwig is als Hijzelf.

In de derde plaats heeft God deze wijsheid voorbestemd voor ons. Dat betekent dat Hij bewust aan jou heeft gedacht als iemand aan wie Hij deze wijsheid zou schenken. Kun je je dat voorstellen zonder dat het je duizelt en je Hem in je hart daarvoor prijst?

Ten vierde is het een wijsheid die tot jouw heerlijkheid dient. Van jezelf heb je geen heerlijkheid, niets aangenaams of aantrekkelijks. Door de wijsheid van God is daar verandering in gekomen. In Gods

ogen bezit je nu heerlijkheid. Deze heerlijkheid is niets anders dan Gods eigen heerlijkheid waarmee Hij jou in de Heer Jezus heeft bekleed. Daarin komt Zijn wijsheid tot uiting.

Op welke manier God jou die heerlijkheid heeft geven, kun je lezen in *Johannes 17*. Daar zegt de Heer Jezus tegen Zijn Vader: *“En de heerlijkheid die U Mij hebt gegeven, heb Ik hun gegeven”* (Jh 17:22). Hoe meer jij je met de Heer Jezus bezighoudt, des te meer zal de heerlijkheid van Gods wijsheid uit je leven stralen. En dat is wat God graag wil zien.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 2:1-7.

Verwerking:

Wat trekt je meer aan: de wijsheid van de wereld of Gods wijsheid in verborgenheid? Waarom?

1 Korinthiërs 2:8-16

Wat God heeft bereid

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

..., 8 die geen van de oversten van deze wereld heeft gekend (want als zij haar hadden gekend, zouden zij de Heer der heerlijkheid niet gekruisigd hebben); 9 maar zoals geschreven staat: 'Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en in geen mensenhart is opgekomen, wat God bereid heeft voor hen die Hem liefhebben'. 10 Want ons heeft God het geopenbaard door de Geest; want de Geest onderzoekt alle dingen, zelfs de diepten van God. 11 Want wie van de mensen kent het innerlijk van de mens, dan de geest van de mens die in hem is? Zo kent ook niemand het innerlijk van God, dan de Geest van God. 12 En wij hebben niet de geest van de wereld ontvangen, maar de Geest Die uit God is, opdat wij weten de dingen die ons door God geschonken zijn. 13 Hierover spreken wij ook, niet met woorden door menselijke wijsheid geleerd, maar met [woorden] door [de] Geest geleerd, terwijl wij geestelijke [dingen] door geestelijke [woorden] meedelen. 14 Maar [de] natuurlijke mens neemt niet aan wat van de Geest <van God> is, want het is hem dwaasheid, en hij kan het niet begrijpen, omdat het geestelijk beoordeeld wordt. 15 Maar wie geestelijk is, beoordeelt alle dingen, maar hijzelf wordt door niemand beoordeeld. 16 Want 'wie heeft [het] denken van [de] Heer gekend, dat hij Hem zou onderrichten?' Maar wij hebben [het] denken van Christus.

V8. De ogen van de oversten van deze wereld, dat zijn vooral de godsdienstige leiders, zitten potdicht. Door te vechten voor hun eigen belangen, hun eigen eer en aanzien onder het volk, zijn ze blind voor de wijsheid van God wanneer die in de Persoon van de Heer Jezus tastbaar voor hen staat. Het is toch ondenkbaar dat ze "de Heer der heerlijkheid" zouden hebben gekruisigd als ze ook maar het vaag-

ste vermoeden zouden hebben gehad van Wie Hij is en waarom Hij is gekomen? Je kunt alles nog zo goed weten, de Bijbel nog zo goed kennen, net zoals de farizeeën en schriftgeleerden, maar als je daardoor vervuld bent van je eigen belangrijkheid, word je blind voor de heerlijkheid van de Heer Jezus.

V9. Dan raak je ook het zicht kwijt op wat God bereid heeft voor hen die Hem liefhebben. De dingen die God bereid heeft voor hen die Hem liefhebben, zijn geen dingen die je met je natuurlijke ogen kunt waarnemen of met je oren kunt beluisteren. Het is ook niet iets wat in het hart van een mens is opgekomen. Elke inbreng van de natuurlijke mens, dat is de mens zonder God, ontbreekt. Het zijn dingen die *God* heeft bereid.

V10. Als je *vers 9* oppervlakkig leest, denk je misschien: 'Het is toch allemaal te hoog en te onbegrijpelijk voor ons. Ik kan me maar beter niet bezighouden met "*wat God bereid heeft*", het is toch onbegonnen werk.' Dat krijg je nu van oppervlakkig lezen. *Vers 10* zegt namelijk dat "*God het ons geopenbaard heeft door de Geest*". Er is dan ook geen enkel excuus om je niet te verdiepen in de dingen die God heeft bereid. De Geest is een en al bereidwilligheid om het je te vertellen. Waarom het gaat, is of jouw hart naar God uitgaat, of je Hem liefhebt, want Hij heeft het bereid "*voor hen die Hem liefhebben*". Als je echt van iemand houdt, wil je hem of haar graag beter leren kennen. Met onze liefde voor God gaat het net zo.

Je zou nooit iets kunnen weten van de dingen die God voor jou heeft bereid als God het niet had geopenbaard. God had het allemaal voor Zichzelf kunnen houden en jou pas, wanneer je bij Hem in de hemel zou zijn, al die dingen kunnen tonen. Dat heeft Hij niet gedaan. Hij heeft het nu al geopenbaard of bekendgemaakt. Dat heeft Hij gedaan door de Geest.

V11. De Geest wordt in dit vers "*de Geest van God*" genoemd. Om duidelijk te maken wat hij bedoelt, maakt Paulus een vergelijking met de geest van de mens. Bij een mens is het zo, dat niemand zijn

innerlijk kent dan alleen zijn eigen geest. Alleen jij weet met je eigen geest wat er innerlijk in je omgaat. Jij bent de enige die beseft met welke vragen en problemen je rondloopt of waarom je blij en gelukkig bent. Alle andere mensen hebben daar geen idee van en kunnen daar ook niet achter komen. De enige mogelijkheid dat een ander het te weten komt, is dat jij het die ander vertelt.

Op dezelfde wijze is God te werk gegaan om je te vertellen wat Hij je allemaal heeft geschonken. Alleen de Geest van God weet wat er in het diepst van Gods hart omgaat, wat Zijn gedachten en gevoelens voor jou persoonlijk zijn.

V12. Die Geest heb jij ontvangen. Je bent daardoor in staat om te ontdekken wat de dingen zijn die jou door God zijn geschonken. Je hebt daarvoor nu de juiste bekwaamheid. De geest van de wereld – en die heb jij *niet* ontvangen – vind je terug in wat de mensen zelf hebben bedacht of wat de duivel hun heeft ingefluisterd. Daarmee schiet je geen steek op als het gaat om de dingen van God. De geest van de wereld weet daar totaal niets van en staat op geen enkele manier met de dingen van God in verbinding. In feite staat de geest van de wereld er lijnrecht tegenover.

V13. Vanaf dit vers lees je dan welke middelen God heeft gebruikt om jou te vertellen wat Hij in Zijn hart heeft gehad. God heeft daarvoor geen woorden van menselijke wijsheid gebruikt. Dan zou de mens weer de eer krijgen. Dan zou er gezegd kunnen worden: 'Wat een knappe mensen zijn dat toch die zulke verheven dingen kunnen doorgeven.' Waar gaat het ook alweer om? Het gaat om geestelijke dingen. Wie kan daar dan alleen iets over vertellen? Alleen de Geest.

Om ons te vertellen wat ons door God geschonken is, gebruikt de Geest geestelijke woorden. Wat zijn dat voor woorden? Zijn dat onverstaaanbare klanken? Nee, het zijn gewone, alledaagse woorden, maar waaraan de Geest een geestelijke betekenis geeft.

V14. Het zijn woorden die voor de natuurlijke mens dwaasheid zijn, hij begrijpt er totaal niets van. Ga maar na. Begrijpt een ongelovige

er iets van als jij hem vertelt over je relatie met God en hoe jouw leven is veranderd nu je de Heer Jezus kent? Nee toch? Hoe komt dat? Je spreekt gewoon Nederlands en toch word je niet begrepen. Dat komt omdat voor de natuurlijke mens de dingen van de Geest van God dwaasheid zijn. Hij kan het niet begrijpen omdat het geestelijk beoordeeld wordt. En om iets geestelijk te beoordelen heb je de Geest van God nodig.

Het gaat om twee totaal verschillende werelden. In de ene wereld, de geestelijke wereld, waarin het allemaal draait om de Heer Jezus, wordt de taal van de Geest gesproken. In de andere wereld, de natuurlijke wereld, waarin het allemaal draait om de mens en zijn eigen belangen, wordt de taal van het vlees gesproken. Deze twee werelden hebben geen enkele overeenkomst met elkaar.

V15. Nu jij een gelovige bent, kun jij wel begrijpen hoe er in de natuurlijke wereld gedacht en geleefd wordt, want je hebt er vroeger zelf bij gehoord. Jij bent nu in staat alle dingen te beoordelen. Wie de Geest niet heeft, kan jou niet beoordelen of begrijpen. Het is alleen door de Geest van God mogelijk om je over allerlei zaken een oordeel te vormen.

Om dit belangrijke onderwijs van de apostel over de openbaring van de wijsheid van God samen te vatten kun je het volgende zeggen:

1. Eerst is er de openbaring door de Geest (*vers 10*).
2. Dan volgt de mededeling, de manier waarop het tot ons komt: dat gebeurt door geestelijke woorden (*vers 13*).
3. Ten slotte wordt het aangenomen door geestelijke personen (*verzen 14-15*).

V16. Het voorgaande lijkt nogal hoogmoedig te klinken. Het laatste vers van dit hoofdstuk geeft de oplossing. Er is niemand die het denken van de Heer heeft gekend zodat hij de Heer wel wat onderwijs zou kunnen geven. Dat zou wel erg brutaal klinken. Er zijn van die mensen die vinden dat God het allemaal verkeerd heeft gedaan. Ik heb het iemand wel eens horen zeggen: 'Als ik God was,

dan zou alles er anders uitzien.' Zo iemand meent dat hij God zou kunnen onderrichten, maar in wezen begrijpt zo iemand natuurlijk niets van God.

Jij als gelovige hebt het nieuwe leven, een nieuwe natuur. Christus is jouw leven. Daardoor heb jij het denken van Christus. Jij kunt nu de dingen bekijken en beoordelen zoals Jezus Christus dat altijd doet. Het is belangrijk te weten dat jij, nu je Christus als je leven hebt ontvangen, daarmee tegelijk in staat bent om alle dingen te beoordelen. Je begrijpt zeker wel dat je in de praktijk van je geloofsleven dicht bij de Heer Jezus moet leven om 'Zijn denken' ook de ruimte te kunnen geven. Dat mankeerde er bij de Korinthiërs aan, zoals je in het volgende hoofdstuk zult zien.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 2:8-16.

Verwerking:

Welke dingen lees je hier over de Geest?

1 Korinthiërs 3:1-7

Geestelijk en vleeselijk

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 En ik, broeders, kon tot u niet spreken als tot geestelijken, maar als tot vleeselijken, als tot kleine kinderen in Christus. 2 Ik voedde u met melk, niet met vast voedsel, want dat kon u niet [verdragen], ja, dat kunt u ook nu nog niet; 3 want u bent nog vleeselijk. Want als er jaloersheid en twist onder u is, bent u dan niet vleeselijk en wandelt u niet naar [de] mens? 4 Want wanneer iemand zegt: Ik ben van Paulus, en een ander: Ik van Apollos, bent u dan niet menselijk? 5 Wat is dan Apollos, en wat is Paulus? Dienstknechten door wie u tot geloof gekomen bent, en dat zoals de Heer aan ieder heeft gegeven. 6 Ik heb geplant, Apollos heeft begoten, maar God heeft de groei gegeven. 7 Dus is noch hij die plant iets, noch hij die begiet, maar God Die de groei geeft.

V1. Wat Paulus graag bij de Korinthiërs zou willen doen, kan hij helaas niet doen. Hij zou graag tot hen als tot “geestelijken” hebben willen spreken. De term ‘geestelijken’ heeft niets te maken met een kerkelijke baan. Er wordt wel eens gepraat of geschreven over ‘geestelijken en leken’. ‘Geestelijken’ zijn dan mensen zoals een dominee en een pastoor. Zij hebben een opleiding gevolgd en zijn voor een examen geslaagd waardoor ze in hun eigen kerk aangesteld zijn geworden als ‘geestelijke’. Alle andere leden van die kerk zijn de ‘leken’. Dat zijn de mensen die geen officiële opleiding in de theologie (= godgeleerdheid) hebben gehad.

God heeft zo’n onderscheid nooit bedoeld. Even voor de goede orde: ik zeg niet dat alle dominees en pastoors ongelovigen zijn. Ik weet van sommigen dat ze de Heer Jezus van harte liefhebben. Het gaat mij om hun ‘beroep’ als ‘geestelijke’. Dat is iets wat de Bijbel niet kent.

Nu lees je in *vers 1* over “geestelijken” en “vleselijken”. In beide gevallen worden hier *gelovigen* mee bedoeld. In het vorige hoofdstuk is sprake van de “natuurlijke mens” (1Ko 2:14). ‘Natuurlijke mensen’ zijn *ongelovigen*. We hebben dus niet alleen te maken met een onderscheid tussen gelovigen en ongelovigen, maar ook met een onderscheid tussen gelovigen onderling. Om dit laatste gaat het hier.

Het kan zijn dat je dit onderscheid al hebt ontdekt. Het kan ook zijn dat voor jou alle gelovigen nog mensen zijn die ‘uiteraard’ de Heer Jezus van harte liefhebben en Hem dienen. Wat je mogelijk ook nog moet ontdekken, is dat jijzelf ook van het ene op het andere moment van iemand die geestelijk is, kunt veranderen in iemand die vleselijk is. Daarom is wat Paulus hier zegt belangrijk om goed tot je te laten doordringen.

Het gaat bij geestelijk of vleselijk om jouw levensinstelling als gelovige. Geestelijk ben je, wanneer de Heilige Geest je leven kan leiden en je hart en ‘denken’ (1Ko 2:16) kan richten op de Heer Jezus. Dan wil je graag alle dingen in je leven tot eer van God doen. Je kunt iets verkeerd doen, maar dat zul je dan vlug weer in orde willen maken. Je bent echter vleselijk, wanneer je jezelf belangrijk vindt, of je vindt belangrijk wat andere mensen van je denken. Je staat zelf in het middelpunt en niet Christus.

Je hoeft echt niet duidelijk in de zonde te gaan leven om vleselijk te zijn. Vleselijk zijn sluipt gemakkelijk binnen in je christen-zijn. Het vervolg van dit hoofdstuk maakt dat wel duidelijk.

Wie vleselijk is, lijkt op een klein kind. Een klein kind is nog erg beperkt van begrip. Als grote mensen met elkaar praten, hoort hij wel de woorden, maar hij begrijpt niet waar het over gaat.

V2. Kleine kinderen moet je op hun eigen niveau benaderen. Zo kan Paulus aan de Korinthiërs over de Persoon van Christus niet veel meer kwijt dan alleen dat Hij gekruisigd is (1Ko 2:2). Hij kan met hen niet over Gods wijsheid spreken, want zij behoren niet tot de volmaakten (= volgroeide of volwassen christenen). Kijk nog maar

eens naar het stukje van 1 Korinthiërs 2:6. Ze kunnen alleen nog maar melk verdragen. Melk is echte babyvoeding. Het vaste voedsel is voor de volwassenen.

In *Hebreeën 5* vind je hetzelfde (*Hb 5:11-14*). Daar zijn de gelovigen al langer bekeerd, maar ze hebben geen vooruitgang geboekt in hun geloofsleven. De schrijver van de *brief aan de Hebreeën* moet hen daarover vermanen. Dat kan ook gemakkelijk bij jou gebeuren. In het begin gaat het goed. Je bent enthousiast, je leest graag in de Bijbel, maar na verloop van tijd merk je dat de vaart er wat uit is. Dan moet je weer met de eenvoudige dingen van de Bijbel worden gevoed, want de diepere waarheden gaan aan je voorbij.

V3-4. In het geval van de Korinthiërs kunnen de diepere waarheden van de Bijbel niet aan hen worden verteld omdat ze nog steeds "vleselijk" zijn. Als bewijs daarvan wordt hun voorgehouden dat ze jaloers zijn en dat er twist onder hen is. Paulus zegt er zelfs bij dat ze "naar [de] mens" wandelen. Hij bedoelt gewoon te zeggen dat ze zich gedragen als de mensen van de wereld. Dat is niet mis. Hun indeling in groepjes met elk hun favoriete leider is puur menselijk.

Zo gaat men in de wereld te werk. In de politiek of in de sport kiest ieder voor de persoon, partij of club die hem het meest aanspreekt. De anderen worden afgekraakt. Jaloersheid en ruzie zijn aan de orde van de dag. Supporters van voetbalclubs gaan elkaar te lijf met kettingen, knuppels en messen. Politici breken elkaar in woorden af in openbare debatten om zichzelf te presenteren en zich van de steun van hun achterban te verzekeren. Zo moet het in de gemeente van God niet zijn. Ieder heeft daar zijn of haar eigen plaats en taak.

V5-7. Paulus noemt zichzelf en Apollos alleen maar "dienstknechten" door wie ze tot geloof gekomen zijn. Gelukkig dat ze tot geloof gekomen zijn. Maar ze zijn toch niet tot het geloof in Apollos of Paulus gekomen? Het is toch tot geloof in God? Iedere dienaar heeft zijn eigen aandeel in het werk dat God in de harten van de Korinthiërs heeft gedaan.

Ik weet niet hoe jij tot geloof gekomen bent. Misschien heeft God daar meerdere gelovigen voor gebruikt. Je zult al die mensen daar heel dankbaar voor zijn en dat is goed. Maar pas ervoor op dat je hen niet gaat vereren of hen achterna gaat lopen. De echte dienaar van God zal het niet fijn vinden als hij op een voetstuk wordt geplaatst. Hij zal alle hulde, roem en eer alleen aan God willen geven, want Hij heeft de groei gegeven. Zo praat Paulus hier. Zo spreekt ook Petrus in *Handelingen 10* (Hd 10:25-26). In *Openbaring 19* lees je dat ook een engel geen aanbidding van ons wil en mag hebben (*Op 19:10*). De Enige Die aanbidding toekomt, is God.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 3:1-7.

Verwerking:

Hoe herken jij bij jezelf of je geestelijk of vleeselijk bezig bent?

1 Korinthiërs 3:8-15

Bouwen op het fundament

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

8 En wie plant en wie begiet zijn een; maar ieder zal zijn eigen loon ontvangen naar zijn eigen arbeid. 9 Want Góds medearbeiders zijn wij, Góds akker, Góds gebouw bent u. 10 Naar de genade <van God> die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester [het] fundament gelegd en een ander bouwt erop. Maar laat ieder uitkijken hoe hij erop bouwt. 11 Want niemand kan een ander fundament leggen dan wat er ligt, dat is Jezus Christus. 12 Als nu iemand op het fundament bouwt: goud, zilver, kostbare stenen, hout, hooi, stro, – 13 ieders werk zal openbaar worden. Want de dag zal het aan het licht brengen, omdat deze in vuur geopenbaard wordt, en hoe ieders werk is, <dat> zal het vuur beproeven. 14 Als iemands werk dat hij daarop gebouwd heeft, zal blijven, zal hij loon ontvangen; 15 als iemands werk zal verbranden, zal hij schade lijden; maar zelf zal hij behouden worden, maar zo als door vuur heen.

V8. Iedere gelovige, jij ook, is een dienaar. Een dienaar is iemand die zijn opdrachten van hogerhand krijgt. Er is iemand die boven hem staat. God staat boven al Zijn dienaren en Hij zegt tegen ieder wat hij moet doen. Het gaat om Zijn werk en alle dienaren moeten zich daarvan bewust zijn. Als iedereen zijn eigen gang gaat, komt er van Gods werk niets terecht. De dienaren moeten een zijn. Ze moeten elkaar niet tegenwerken, niet ieder een eigen publiek erop nahouden, maar juist met elkaar meewerken, samenwerken.

V9. De eenheid in de dienst voor God is belangrijk. God zal weten te belonen hoe ieder zich daarin heeft gedragen. Als er staat dat wij “Gods” medearbeiders zijn, wil dat zeggen dat wij medearbeiders zijn van elkaar en dat wij samen dienaren zijn van God. Het wil

niet zeggen dat jij samen met God een bepaald werk doet. Nee, Hij staat boven jou en samen met anderen mag jij voor Hem bezig zijn. Dit betekent dat jij je niet moet richten op wat mensen of partijen van jou verwachten of jou opdragen. In dat geval zoek je niet de belangen van God en Zijn werk, maar de belangen van mensen en kom je in conflict met je medewerkers. De eenheid is op die manier binnen de kortste keren zoek.

In dit vers lees je vlak naast elkaar over een “akker” en een “gebouw”. Dat zijn toch twee heel verschillende dingen die je niet met elkaar kunt verwisselen? Ja, dat is zo, maar Paulus gaat hier van het ene beeld over op het andere beeld. Beide beelden stellen namelijk een terrein voor waarop of waarin Gods medewerkers werken.

Een ‘akker’ is een terrein waarop de arbeider bezig is met het doel om daar vrucht van te krijgen. God wil graag vrucht ontvangen. Wat Paulus hier nu zegt, is dat de gelovigen in Korinthe samen die akker zijn. Dat geldt ook voor alle plaatsen waar gelovigen samenkomen – denk nog maar eens aan de eerste verzen van deze brief (1Ko 1:1-2). God wil graag uit het leven van alle gelovigen samen de eer ontvangen die Hij waard is.

Bij Gods ‘gebouw’ gaat het ook om de gelovigen als geheel. Zij vormen samen Gods gebouw. Als je aan een gebouw denkt, denk je aan wonen. God woont in de gemeente. Verderop in dit hoofdstuk wordt dat zo gezegd (*vers 16*). Ook andere zaken die met een gebouw te maken hebben, worden genoemd. Zo heb je een fundament nodig. Ook zijn er bouwmaterialen en bouwers nodig.

V10-11. Eerst het fundament. Dat is door Paulus gelegd. Hij beroemt zich daar niet op. Hij zegt dat hij dat fundament heeft gelegd “naar de genade <van God> die mij gegeven is”. De eer hiervan gaat naar God. Het fundament is dan ook niet iets wat hijzelf heeft uitgevonden. Het fundament “is Jezus Christus”. Als “een wijs bouwmeester” heeft Paulus Hem en niets anders in de prediking aan de Korinthiërs voorgesteld. Een ander fundament is er niet.

V12. Nu moet er gebouwd worden. ‘Maar’, zo waarschuwt Paulus, ‘kijk wel uit met wat voor soort materiaal je bouwt.’ De zes bouwstoffen die hij noemt, vallen in twee groepen uiteen. De eerste groep bevat drie edele materialen. Zij kunnen een vuurproef doorstaan. De tweede groep bevat drie materialen die door het vuur worden verteerd en daarom voor een goed gebouw waardeloos zijn. Het hangt van de instelling van de bouwer af met welk materiaal hij tevreden is.

Ik heb al gezegd: het is beeldspraak. Deze dingen stellen iets voor waar een geestelijke les uit te trekken valt. Zoals je weet, vormen de gelovigen samen de gemeente van God. De gemeente van God wordt in de Bijbel vergeleken met een bruid, een lichaam en ook met een huis. Over bruid en lichaam zullen we het nog hebben. Hier gaat het om de gemeente als huis. Dat is een iets moeilijker beeld dan lichaam of bruid omdat je de gemeente als huis vanuit twee gezichtshoeken kunt bekijken.

Je leest namelijk in de Bijbel over de gemeente als een huis dat door *God* wordt gebouwd en als een huis dat door *mensen* wordt gebouwd. Wanneer het gaat om een huis dat door God wordt gebouwd, denk je dan dat God materialen gebruikt die door vuur zullen vergaan? Dat is onmogelijk. Als God aan het huis bouwt, gebruikt Hij alleen goed materiaal. Over de gemeente als een huis dat *Gód* bouwt, wordt in andere gedeelten van Gods Woord gesproken (*Mt 16:18; Ef 2:20-22; 1Pt 2:4-5*).

Je leest in de Bijbel ook over de gemeente als een huis dat door mensen wordt gebouwd. Zo wordt het hier naar voren gebracht: “Laat ieder uitkijken hoe hij erop bouwt.” En dan is het mogelijk dat er verkeerd materiaal wordt gebruikt, materiaal dat in het vuur geen stand houdt.

Misschien voel je al een beetje aan wat het materiaal voorstelt. Goud, zilver en kostbare stenen stellen gelovigen voor, en hout, hooi en stro stellen ongelovigen voor.

Hoe moet je je de bouw nu voorstellen? Je kunt dat als volgt doen. Het evangelie wordt verkondigd. Mensen worden aangesproken. Er zijn mensen die hun schuld voor God erkennen. De prediker is ervan overtuigd dat ze oprecht zijn en aanvaardt hen als christen. Hij doopt hen. Daardoor belijden zij dat zij de wereld uitstappen – de doop is een begrafenissen –, terwijl ze vervolgens de christenheid binnenstappen. Door de doophandeling komen ze op het terrein van het huis van God waar de christenheid ook mee wordt vergeleken. Op die manier bouwt de evangelist/doper aan het huis van God. Hij kan zich echter vergissen, iets wat bij God niet mogelijk is. Daarom moet hij uitkijken hoe hij bouwt.

Ik besef dat ik het allemaal nogal kort heb uitgelegd, maar ik hoop dat de algemene indruk en ook het belang van dit gedeelte je duidelijk zijn.

Er is nog een manier waarop kan worden gebouwd en dat is de manier waarop iemand iets uit de Bijbel doorgeeft. Die manier kan goed of verkeerd zijn. Geeft hij Góds gedachten door of geeft hij zijn éigen gedachten door? Dit is ook iets wat direct voor mij geldt, door dit allemaal aan je te schrijven. Ik moet me steeds afvragen of ik Gods Woord op de juiste manier aan jou uitleg.

Hetzelfde geldt voor onze manier van leven. Welk voorbeeld geven we? Gaan we voor ons gedrag ook in de Bijbel kijken hoe God wil dat we ons gedragen en er uitzien? Als we ons in alle dingen aan het Woord van God willen houden, zullen we het gebouw van God sterker maken. Waar we dat niet doen, verzwakken we het.

V13-15. Er komt een dag dat alles wat we geleerd en gedaan hebben, openbaar zal worden. Jouw en mijn werk zullen in het vuur beproefd worden. Dat wil zeggen dat Gods heiligheid alles zal toetsen wat we gedaan en gezegd hebben. En Hij vergist zich niet in Zijn beoordeling. Wat blijft, zal Hij belonen. Wat verbrandt, is tot onze schade en kan niet beloond worden.

Gelukkig zullen we zelf behouden worden. Ons werk kan verkeerd zijn, maar onze behoudenis ligt vast in Christus. Laten we ons inzetten om bouwers te zijn die met goed materiaal bezig zijn bij de bouw van het huis van God.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 3:8-15.

Verwerking:

Op welke manier ben jij aan het bouwen?

1 Korinthiërs 3:16-23

Alles is van jou

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

16 Weet u niet, dat u Gods tempel bent en dat de Geest van God in u woont? 17 Als iemand de tempel van God verderft, God zal hem verderven. Want de tempel van God is heilig, en dat bent u. 18 Laat niemand zichzelf bedriegen. Als iemand onder u meent wijs te zijn in deze eeuw, laat hij dwaas worden, opdat hij wijs wordt. 19 Want de wijsheid van deze wereld is dwaasheid voor God. Want er staat geschreven: 'Die de wijzen vangt in hun sluwheid'; 20 en eveneens: '[De] Heer kent de overleggingen van de wijzen, dat zij inhoudsloos zijn'. 21 Laat daarom niemand in mensen roemen; want alles is van u: 22 hetzij Paulus, hetzij Apollos, hetzij Kefas, hetzij wereld, hetzij leven, hetzij dood, hetzij tegenwoordige, hetzij toekomstige dingen, alles is van u; 23 en u bent van Christus, en Christus is van God.

V16. Paulus gaat nog even verder over het bouwen aan Gods huis, "Gods tempel". Met de tempel wordt hier niet bedoeld een zichtbaar stenen gebouw, zoals dat in Jeruzalem heeft gestaan. Je hoort wel over een kerkgebouw spreken als 'het huis van God', maar in het Nieuwe Testament – dat wil zeggen, sinds het ontstaan van de gemeente – horen we niet meer over een aards gebouw als een huis van God. Het huis van God wordt nu gevormd door alle ware gelovigen in wie de Heilige Geest woont.

V17. Zoals gezegd, wordt in dit hoofdstuk de bouw van het huis gezien als iets wat mensen doen. Je hebt in de vorige verzen twee groepen van bouwers voor je gehad. Nu hoor je van een derde groep van bouwers aan Gods huis. Dat zijn mensen die de tempel van God willen verderven. Dat liegt er niet om. Het gaat om mensen die er bewust op uit zijn om het werk van God te verwoesten. In de vorige verzen wordt de mogelijkheid opengelaten dat iemand

met verkeerd materiaal bouwt. Dat kan gebeuren, maar van opzet is daarbij geen sprake. Zo iemand blijft zelf dan ook behouden, al is het als door vuur heen. Hij verliest alles, maar hij redt als het ware nog net het vege lijf. Maar van mensen die het erop toeleggen de tempel van God te verderven, staat dat God hen zal verderven.

Hoe moet je je nu voorstellen dat de tempel van God verdorven wordt? Laat God dat dan toe? Eerst moet je er weer aan denken dat de gelovigen samen de tempel van God vormen. De Korinthiërs moeten daar ook aan herinnerd worden: *"Weet u niet dat u Gods tempel bent?"* Zij zijn de tempel van God in wie de Geest van God woont. Als je daar goed over nadenkt, kom je tot de conclusie dat de Heilige Geest de Enige is Die in de tempel van God recht van spreken heeft.

Stel je nu voor dat er in de tempel van God, dat wil zeggen in de gemeente, mensen naar voren komen die dingen gaan leren die duidelijk in strijd zijn met het Woord van God. Dan wordt de gemeente van God een plaats waar de Heilige Geest en het Woord van God opzij worden gezet en waar mensen hun eigen ideeën over God en Zijn Woord naar voren brengen. Het listige van de manier waarop ze deze dingen brengen, is dat ze zich uitgeven voor mensen die het kunnen weten. Vaak hebben ze een hoge opleiding gevolgd, kunnen ze prachtig spreken en laten ze het geweten met rust.

Het best kun je ze herkennen aan de manier waarop ze over de Heer Jezus spreken. Soms spreken ze platvloers over Hem, als Iemand Die dicht bij je staat en net zo is als jij, met dezelfde lusten en begeerten. Hier heb je zoiets listigs. Hij stáát ook dicht bij je. In de Bijbel staat dat Hij *"in alle dingen verzocht is als wij"*. Maar er staat nog iets achter en wel *"met uitzondering van [de] zonde"* (Hb 4:15).

Soms ook spreken ze eerbiedig en verheven over Hem als Iemand Die ver boven je staat. Hij wordt dan voorgesteld als een soort engel, door wie je veel over God te weten kunt komen. Ook hier is het weer zo listig. Je kunt inderdaad veel over God te weten komen door Hem. Maar de waarheid over Hem gaat veel verder. Je kunt *alles* over God te weten komen en wel *alleen door Hem*, want Hij is

God Zelf. Daardoor is Hij ook veel hoger dan de engelen. Dat kun je lezen in *Hebreeën 1 (Hb 1:5-13)*.

Door op deze listige wijze over de Heer Jezus te praten wordt de tempel van God verdorven. Het huis van God wordt hier *“de tempel”* genoemd om de klemtoon te leggen op de eer die God in Zijn huis toekomt. God wordt geëerd wanneer de Heer Jezus wordt geëerd, en Hem wordt oneer aangedaan als de Heer Jezus oneer wordt aangedaan. Ook wordt de tempel van God *“heilig”* genoemd. Het is een gebouw waarin niets van de wereld en haar wijsheid gevonden mag worden.

V18. In de gemeente moet *“niemand zichzelfbedriegen”* door te menen dat hij de wijsheid in pacht heeft. De wijsheid die het in de wereld doet, mag niet binnendringen in de gemeente. Dat soort wijsheid is in de gemeente van God levensgevaarlijk. Daardoor vergeet je dat de ware wijsheid alleen bij God en bij Christus te vinden is. Nog een keer zegt Paulus dat de wijsheid van deze wereld dwaasheid is voor God. Het zal wel nodig zijn dat hij het herhaalt, want hij heeft het ook al in het eerste hoofdstuk gezegd (*1Ko 1:20*).

We komen kennelijk vlug onder de indruk van de wijsheid van de wereld. Nogmaals: vergeet niet dat die wijsheid dwaasheid is voor God. Om echt wijs te worden moet je eerst dwaas worden. Dwaas worden betekent niet dat je gek gaat doen. Dwaas worden betekent hier dat je niet meer wilt rekenen op de bekwaamheden van de knappe mensen van deze wereld of op je eigen verstand.

V19-21. Je wilt je op Gods wijsheid richten die je in Christus hebt ontdekt. Dat is voor de wereld dwaasheid, maar God noemt je dan wijs. Verder lees je dat God *“de wijzen vangt in hun sluwheid”*. Al die mensen die God uitschakelen, Hem wegredeneren, zullen door Hem ontmaskerd worden. Hij zal ze laten zien wie ze zijn door hen voor te houden hoe ze bezig zijn geweest en wat de resultaten van hun werk zijn geweest. Alles wat ze hebben overlegd, heeft geen enkel resultaat opgeleverd. Integendeel, de chaos is groter geworden. Alles wat mensen hebben uitgedacht, blijkt inhoudsloos te zijn.

Deze leegheid van de menselijke wijsheid moet al voldoende reden zijn om niet in mensen te roemen.

V22-23. Er volgt nog een reden waarom het dom is om in mensen te roemen. Het roemen in mensen betekent een enorme beperking van de rijkdommen die de gelovige bezit. Als Paulus de 'grote' man is, gaat dat ten koste van Apollos. De aanhanger van Paulus heeft in Paulus iets ontdekt wat hij in Apollos mist. Daarom spreekt Paulus hem zo aan en meent hij Apollos wel te kunnen missen. Zo worden de dienaren met elkaar vergeleken en dan wordt er een keus gemaakt. Dat gebeurt vandaag de dag nog steeds. Als je daaraan meedoet, leef je beneden je voorrechten, want *iedere* dienaar is er voor jou en niet alleen die ene, die jouw favoriet is.

En niet alleen de dienaren zijn aan jou gegeven, maar ook alle andere dingen. Het hele terrein waarop jij je bevindt, de *"wereld"*, is van jou. Dat komt omdat jij van Christus bent. Zo is het ook met *"leven"* en *"dood"*. Het leven is van jou omdat Christus jouw leven is. De dood is van jou omdat Christus de dood heeft overwonnen. De *"tegenwoordige"* en de *"toekomstige"* dingen, het is allemaal van jou, omdat jij *"van Christus"* bent. Christus overziet het heden en de toekomst. Niets loopt Hem uit de hand, niet in jouw leven en niet in het grote wereldgebeuren. Hij zal alles zo besturen, dat in alles God wordt verheerlijkt.

"Christus is van God" wil zeggen dat God door Christus alles zal volbrengen wat Hij Zich heeft voorgenomen. Het eindresultaat zal te zien zijn als Christus alle dingen aan God de Vader geeft en *"God alles in allen zal zijn"* (1Ko 15:28). Van die Christus ben jij, bij Hem hoor je. Is dat geen grote rijkdom?

Lees nog eens 1 Korinthiërs 3:16-23.

Verwerking:

Als alles van jou is, kun je er dan maar mee doen wat je wilt? Hoe gebruik jij wat van jou is?

1 Korinthiërs 4:1-7

Een rentmeester van God

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Laat men ons zó beschouwen: als dienaren van Christus en rentmeesters van [de] verborgenheden van God. 2 Verder wordt hier van de rentmeesters vereist, dat men trouw wordt bevonden. 3 Maar het betekent voor mij het minste, dat ik door u of door een menselijk gericht word beoordeeld; ja, ik beoordeel ook mijzelf niet. 4 Want ik ben van mij niets bewust, maar daardoor ben ik niet gerechtvaardigd; maar Hij Die mij beoordeelt, is [de] Heer. 5 Oordeelt daarom niets vóór [de] tijd, totdat de Heer komt, Die ook wat in de duisternis verborgen is, aan het licht zal brengen en de raadslagen van de harten openbaar zal maken; en dan zal ieder zijn lof ontvangen van God. 6 Dit nu, broeders, heb ik ter wille van u toegepast op mijzelf en Apollos, opdat u in ons leert niet te denken boven wat er geschreven staat; opdat u zich niet opblaast [de] een voor de een [en] tegen de ander. 7 Want wie onderscheidt u? En wat hebt u, dat u niet hebt ontvangen? En als u het dan hebt ontvangen, waarom beroemt u zich, alsof u het niet had ontvangen?

V1. In het vorige hoofdstuk heeft Paulus sterk de nadruk gelegd op de verantwoordelijkheid van de gelovigen in Korinthe. Maar dat betekent niet dat hij voorbijgaat aan zijn eigen verantwoordelijkheid. Hij heeft ook een taak gekregen om die uit te oefenen. Hij is, samen met anderen, een dienaar van Christus. Dat wil zeggen dat zij door Hem in Zijn dienst zijn aangesteld. Zij hebben niet op eigen initiatief die plaats ingenomen. Hij is ook, weer samen met anderen, een rentmeester van de verborgenheden van God. Een rentmeester is iemand die van een ander iets heeft gekregen om dat voor die ander te beheren. Hij moet daar iets mee doen, waardoor die ander er beter van wordt.

Wat hij heeft gekregen, is dan ook niet van hemzelf. Hij heeft het als het ware in bruikleen en zal op een gegeven moment aan de eigenaar verantwoording moeten afleggen over wat hij gedaan heeft met wat hem is toevertrouwd. En er is heel wat aan de apostelen toevertrouwd, namelijk de *“verborgenheden van God”*.

V2. Je begrijpt wel dat *“trouw”* een eerste vereiste is voor iemand aan wie zulke bijzondere dingen zijn toevertrouwd. De *“verborgenheden van God”* zijn dingen die in het Oude Testament niet bekend zijn. Ze zijn in die tijd verborgen in God, dat wil zeggen dat alleen God ze kent. Maar nu, nadat de Heer Jezus op aarde is geweest en Hij vanuit de hemel de Heilige Geest op aarde heeft gezonden, worden die verborgenheden bekendgemaakt. God heeft Zijn instrumenten uitgekozen om deze dingen hier, op aarde, bekend te maken.

V3-4. Paulus neemt zijn opdracht serieus. Voor hem is maar één ding belangrijk en dat is hoe God over zijn werk denkt. Het doet er voor hem niet toe wat de gelovigen in Korinthe, of de een of andere menselijke instelling, van zijn dienst denken. Hij weet dat hij geen verantwoording schuldig is aan hen of aan enig mens. Het is zelfs zo sterk, dat hij zichzelf niet eens beoordeelt. Hij is zo doordrongen van de gedachte dat alleen God zijn hart kent, dat hij zich geen oordeel vormt over zijn eigen dienst. Hij laat de hele beoordeling aan God over. Als je zo over je eigen dienst kunt denken, ben je vrij van de invloed van mensen, of het nu gelovigen of ongelovigen zijn.

Je kunt misschien denken dat Paulus zich door zo'n opstelling boven anderen stelt. Kan hij dan geen fouten maken? Heeft hij soms geen correctie nodig? Hij kan zeker fouten maken en hij heeft dan zeker correctie nodig, zoals wij allemaal. Hij bedoelt dan ook niet te zeggen dat anderen zijn dienst niet mogen beoordelen. Waar het hem om gaat, is dat hij zich in zijn dienst niet door de beoordeling van anderen laat leiden. De Enige Die voor hem alles te zeggen heeft, is de Heer.

Dit is voor jou ook belangrijk in jouw eigen dienst voor de Heer, want ook jou is een 'rentmeesterschap' toevertrouwd. In *1 Petrus*

4 lees je dat jij met de genadegave die jij hebt ontvangen, anderen moet dienen als een goed rentmeester (1Pt 4:10). Als anderen daar commentaar op hebben, moet je dat niet naast je neerleggen. Je moet je ook niet zonder meer aanpassen aan wat er gezegd wordt. Het is de bedoeling dat je ermee naar de Heer gaat. Dat geldt ook voor jouw beoordeling van je eigen dienst. Laat het maar aan de Heer over wat Hij ervan vindt.

Dat wil niet zeggen dat we moeten denken dat we er niets van terechtbrengen en dat we alles verkeerd doen en niets goed. Als het goed is, zijn we ons er niet van bewust dat we verkeerd bezig zijn. Als we ons er wel van bewust zijn of worden dat we verkeerd bezig zijn, moeten we daar verandering in aanbrengen. Maar ook als we ons nergens van bewust zijn, wil dat nog niet zeggen dat het per definitie goed is. Nog eens: laat het oordeel maar over aan de Heer.

V5. Er komt een tijd dat alles wat we gedaan hebben, aan het licht zal komen. Dat heeft niet alleen te maken met *wat* we gedaan hebben, maar vooral ook met *waarom* we het gedaan hebben. De motieven, de overleggingen van ons hart die ons ertoe hebben gebracht om een bepaald werk te gaan doen, zullen dan openbaar worden.

Is dat iets om bang voor te zijn? Ja, als je op eigen eer uit bent en als je het belangrijk vindt wat de mensen – gelovigen of ongelovigen – van je dienst vinden. Nee, als je uit bent op de eer van God en als je trouw wilt zijn in het dienen van Hem. Paulus ziet zijn hele dienst tegen de achtergrond van de komst van de Heer. Als Hij komt, zal alles pas echt duidelijk worden, want alleen Hij kan een feilloos oordeel vellen. *Vóór* die tijd is elke beoordeling van de motieven waarmee iemand God dient niet op zijn plaats. “*En dan zal een ieder zijn lof ontvangen van God.*” Het komt aan op de lof die God geeft.

V6. Paulus geeft de Korinthiërs geen lesje van bovenaf. Wat hij heeft gezegd, heeft hij toegepast op zichzelf en op Apollos. Dit is weer zoiets belangrijks. Wanneer we anderen iets uit de Schrift voorhouden, kunnen we alleen een goede uitwerking verwachten als we het zelf

ook waarmaken. Anders heeft een vermaning geen enkele zin. Die komt niet over.

Wat we anderen voorhouden, moet wel in de Schrift staan. Let wel op dat er staat *“opdat u in ons leert niet te denken boven wat er geschreven staat”*. Paulus en Apollos laten in hun leven zien wat ze anderen voorhouden. Wat ze voorhouden, is *“wat er geschreven staat”*. De norm voor ons eigen leven en dat van de medegelovigen moet de Schrift zijn. We moeten anderen niet leren denken zoals wij denken, maar anderen moeten in ons kunnen leren niet te denken boven *“wat er geschreven staat”*.

V7. Wanneer we ons aan de Schrift onderwerpen, nemen we allemaal dezelfde plaats in. Er is geen reden dienen tegen elkaar uit te spelen of zichzelf belangrijker te vinden dan de ander. Elk onderscheid dat er tussen de gelovigen bestaat – en dat onderscheid is er –, is door God Zelf gemaakt. God heeft de verschillen in de gaven aangebracht. Ieder heeft zijn gave van Hem ontvangen. God heeft de verschillen bedoeld als een aanvulling op elkaar. Als wij deze verschillen tegen elkaar gaan uitspelen, gebruiken we de gaven voor onszelf en vergeten we dat we die gaven hebben ontvangen om elkaar ermee te dienen.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 4:1-7.

Verwerking:

Heb je al een beetje een idee welk ‘rentmeesterschap’ God jou heeft toevertrouwd?

1 Korinthiërs 4:8-13

Dwaas om Christus' wil

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

8 Reeds bent u verzadigd, reeds bent u rijk geworden, zonder ons hebt u geregeerd; en ik zou wel willen dat u regeerde, opdat ook wij met u regeerden. 9 Want ik meen dat God ons, de apostelen, als laatsten heeft gesteld, als ten dode gedoemden; want wij zijn een schouwspel geworden voor de wereld en voor engelen en voor mensen. 10 Wij zijn dwaas om Christus' wil, maar u bent wijs in Christus; wij zwak, maar u sterk; u geëerd, maar wij veracht. 11 Tot op dit ogenblik lijden wij zowel honger als dorst, en zijn naakt, en worden met vuisten geslagen, en hebben geen vaste woonplaats, 12 en vermoeien ons door met onze eigen handen te werken. Worden wij gescholden, wij zegenen; vervolgd, wij verdragen; 13 gelasterd, wij bidden; wij zijn als [het] uitschot van de wereld geworden, aller uitvaagsel tot nu toe.

V8. De gelovigen in Korinthe hebben het zich gemakkelijk gemaakt. Korinthe is in die tijd een welvarende handelsstad. Van deze welvaart profiteren de gelovigen ook. Ze zijn verzadigd en rijk. Ze komen niets tekort. Ze hebben zelfs politieke invloed uitgeoefend, want Paulus zegt dat ze hebben geregeerd. Het lijkt natuurlijk voordeel op te leveren als je een stem in de stadsregering hebt. Dan kun je tenminste een beetje voor je eigen belangen, je eigen welvaart opkomen.

'Maar', zegt Paulus, 'jullie hebben "zonder ons" geregeerd.' Daarmee wil hij zeggen dat ze te vroeg zijn met regeren. Daar is het de tijd nog niet voor. De gelovigen zullen mogen regeren als de Heer Jezus terugkomt om het duizendjarig vrederijk op te richten. Paulus ziet daarnaar uit. Hij zou wel willen dat die tijd al gekomen zou zijn.

Dan zouden hij en de andere apostelen, samen met de Korinthiërs, met de Heer Jezus mogen meeregeren.

V9. Nu is het nog niet zover. De Heer Jezus is nog steeds een verworpen Heiland. Voor allen die bij Hem horen, betekent dit dat ook dat zij verworpen zijn. Hij heeft het gezegd: *“Als zij Mij hebben vervolgd, zullen zij ook u vervolgen”* (Jh 15:20). Paulus en de andere apostelen zijn consequent. Ze willen straks met Christus *regeren*, maar ze willen dan nu op aarde ook met Christus *lijden* (vgl. Rm 8:17b). Dat is misschien niet zo leuk, maar het hoort bij het christen-zijn.

Je kunt dat ontlopen, zoals de Korinthiërs dat hebben gedaan. Je kunt je gemak ervan nemen, niet al te duidelijk laten zien dat je bij de Heer Jezus hoort, maar dan loop je niet in de voetsporen van Paulus, die vlak achter de Heer Jezus aan loopt. Hij en de andere apostelen hebben gekozen voor Christus. Dat betekent voor het leven op aarde smaad en verwerping. Zij, die zo'n hoge plaats in de gemeente hebben ontvangen – een apostel is immers de hoogste gave –, zijn door God in de wereld als de laatsten geplaatst, helemaal achteraan. In deze wereld hebben ze niets meer van het leven te verwachten; ze zijn als ten dode gedoemden. Ze aanvaardden deze plaats omdat God hun die heeft gegeven.

Ze zijn *“een schouwspel geworden”*. Denk je eens even in. Een schouwspel is tot vermaak van de kijkers. Vele duizenden hebben vroeger de tribunes van de Romeinse arena's gevuld om te zien hoe de ten dode gedoemden in een ongelijk gevecht het onderspit delfden. Onder keizer Nero zijn christenen in de arena geworpen waar hongerige leeuwen hen hebben verscheurd, terwijl de tribunes vol zaten met op sensatie beluste mensen.

In het Oude Testament staat een geschiedenis die een illustratie van een schouwspel is. Het gaat om de geschiedenis van Simson. Je hebt vast wel eens van hem gehoord, die reusachtig sterke kerel. Hij heeft veel overwinningen behaald op de Filistijnen, de aartsvijanden van het volk Israël. Helaas verraadt hij het geheim van zijn kracht, waar-

door hij zijn kracht kwijtraakt en gevangengenomen kan worden (*Ri 16:15-21*). Dan moet hij op een feest van de Filistijnen komen om hen te vermaken (*Ri 16:25*). Ze kunnen hem heerlijk bespotten.

Nu is het bij Simson zijn eigen schuld dat hij een schouwspel wordt, maar het geeft wel aan hoe weinig iemand in tel is die bij het volk van God hoort. Ik heb eens gehoord van een jonge christen uit een ander land die op school voor de klas is geroepen. De medeleerlingen zijn door de leraar aangemoedigd hem, vanwege zijn geloof, uit te jouwen. Zo'n jongen is een schouwspel geworden, waar anderen met leedvermaak naar hebben gekeken. Ben jij wel eens in een situatie geweest dat jij je een schouwspel hebt gevoeld?

V10. Dwaas zijn om Christus' wil is niet gemakkelijk. Zeker niet als je ziet dat andere christenen sommige dingen gemakkelijk nemen. Paulus maakt een vergelijking tussen het leven van de apostelen en dat van de Korinthiërs. Hij doet dat, om hun te laten voelen dat ze afstand hebben genomen van het ware christelijke leven. Hij noemt zichzelf dwaas om Christus' wil. Hij noemt hen wijs en sterk. Zij hebben immers geregeerd? Als je regeert, neem je de plaats van een sterke in, een plaats boven anderen. Ook hebben ze eer ontvangen van mensen. De apostelen worden echter veracht. De apostelen willen graag dicht bij de Heer Jezus zijn. Hoe Hij in deze wereld is geweest, kun je lezen in *Jesaja 53 (Js 53:1-12)*.

V11. Om hun voor te houden wat het christelijk leven inhoudt, beschrijft hij iets van het lijden dat zij hebben meegemaakt. Wat hij hun en jou en mij daarin voorhoudt, is niet direct iets om jaloers op te worden. Het is niet maar eens een keertje gebeurd, zo per ongeluk. Nee, hij schrijft dat zij "*tot op dit ogenblik*" die dingen meemaken. Hun hele leven door hebben ze ermee te maken.

Zonder eten, zonder drinken, zonder kleding. Dit moet de weldoorvoede, goedgeklede Korinthiërs wel tot nadenken brengen. Zij hebben het zo goed en de dienaren van God hebben het zo slecht.

Hoe komt dat? Delen zij wel van hun welvaart uit aan anderen die het veel minder hebben?

Er kan wel een vraag bij ons opkomen: Is het mogelijk dat een dienaar van God, die toch een zorgende Vader in de hemel heeft, zulke dingen moet meemaken? Ja, dat is inderdaad mogelijk. Wanneer je dicht bij de Heer Jezus leeft, wil dat niet zeggen dat je weelderig zult kunnen leven. Soms ervaar je juist het tegendeel. De zorg van onze Vader blijkt juist in de grootste nood. Op Zijn tijd geeft Hij weer precies wat je nodig hebt. Zulke ervaringen maken dat je dankbaarheid des te meer uitgaat naar de Gever.

Ook lichamelijk lijden hoort voor de apostelen bij het christen-zijn. Paulus weet wat het is om afgetuigd te worden. Hij zegt hier dat ze *"met vuisten geslagen"* worden. In zijn *tweede brief aan de Korinthiërs* somt hij een hele lijst op met allerlei vormen van lijden die hij heeft ondergaan (2Ko 11:23-33). Dan heb je toch wel wat voor je Heer en Heiland over!

Een vaste woonplaats hebben ze niet. Ze zijn in letterlijke zin pelgrims, doortrekkers. Wij mogen dan wel in letterlijke zin een woonplaats hebben, maar laten we wel beseffen dat we niet op aarde thuishoren.

V12-13. Ze zijn ook niet te beroerd of te geestelijk om de handen uit de mouwen te steken, en niet zo'n klein beetje ook. Ze werken zo hard, dat ze er moe van worden. Bij het volgen van Christus hoort ook dat we ijverig zijn in ons dagelijkse werk. In je dagelijkse bezigheden kun je laten zien wat het betekent om christen te zijn.

Kijk nu eens naar de opstelling van de apostelen tegenover de smaad en het kwaad die hun worden aangedaan. Zie je geen treffende overeenkomst met de reactie van de Heer Jezus op de smaad en het kwaad die Hem zijn aangedaan? Wij reageren meestal anders. Dat komt dan omdat we toch nog niet begrijpen welke positie wij in de wereld hebben. Het is een positie van *"uitschot"* en *"uitvoagsel"*. Waardeloos materiaal, niets mee te beginnen, kun je

beter weggoeien. Dat is wel even een streep door de hoge idealen om het in de wereld te kunnen maken. Maar ja, bij Wie hoor je nu eigenlijk?

Lees nog eens 1 Korinthiërs 4:8-13.

Verwerking:

Wat is het verschil in het schouwspel zoals Simson dat was en zoals de apostelen dat waren? Zie ook 1Pt 4:14-16.

1 Korinthiërs 4:14-21

Wat Paulus leerde

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

14 Ik schrijf deze dingen niet om u te beschamen, maar om u terecht te wijzen als mijn geliefde kinderen. 15 Want al had u tienduizend leermeesters in Christus, dan hebt u toch niet vele vaders; want in Christus Jezus heb ik u door het evangelie verwekt. 16 Ik vermaan u dus: weest mijn navolgers. 17 Daarom <juist> heb ik Timotheüs naar u toe gezonden, die mijn geliefd en trouw kind in [de] Heer is; die zal u mijn wegen, die in Christus <Jezus> zijn, in herinnering brengen, zoals ik overal in elke gemeente leer. 18 Maar sommigen zijn opgeblazen, alsof ik niet naar u toe zou komen. 19 Maar ik zal spoedig naar u toekomen, zo de Heer wil, en ik zal kennis nemen niet van het woord van de opgeblazenen, maar van hun kracht. 20 Want het koninkrijk van God bestaat niet in woord, maar in kracht. 21 Wat wilt u? Moet ik met [de] roede naar u toe komen, of in liefde en een geest van zachtmoedigheid?

V14-15. Het schaamrood moet de Korinthiërs wel naar de kaken zijn gestegen bij het lezen van de voorgaande verzen. Daar wordt hun de grote tegenstelling voorgehouden tussen de manier waarop zij christen zijn en de manier waarop de apostelen het zijn. Die tegenstelling zou er niet moeten zijn. Het is niet Paulus' opzet geweest om hen te beschamen. Hij heeft hun geschreven als een vader die bij zijn kinderen dingen ziet die hij hun niet zo heeft geleerd. Want hij is toch hun vader? Hij heeft hen immers door het evangelie verwekt.

Hij noemt hen "mijn geliefde kinderen". Dat wil zeggen dat ze van hem het evangelie hebben gehoord en het hebben aangenomen. Op die manier is hij hun vader en zijn zij zijn kinderen geworden. Daarin zien we een familierelatie. In de liefde van Paulus voor de gelovigen in Korinthe zien we de liefde van een ouder voor zijn

kinderen. Misschien heb jij ook zo iemand voor wie je veel betekent omdat jij door zijn dienst tot geloof gekomen bent. Iemand die zorg voor jou heeft en die erop toeziet dat het geestelijk goed met je gaat. Het is fijn als er vaders in het geloof zijn die jonge gelovigen willen helpen op de weg van het geloof.

Er zijn in Korinthe heel wat mensen die de dienst van Paulus maar niets vinden. Paulus spreekt wat spottend over *"tienduizend leermeesters"*. Hij bedoelt hiermee mensen die zich bij de Korinthiërs voordoen als leraren. Zij vinden zichzelf heel wat betere leraren dan Paulus. Hun dienst wordt ook vlot geaccepteerd door de gelovigen omdat ze hun een fijn, gemakkelijk christelijk leven voorhouden. Is wat Paulus hun voorhoudt niet wat te veel gevraagd?

V16. Nee, het is niet te veel gevraagd. Hij verkondigt hun geen droge theorie. Wat hij hun voorhoudt, heeft hij zelf in zijn leven waargemaakt. Hij kan hen dan ook vermanen zowel vanuit zijn 'vaderschap' als vanuit zijn eigen leven door tegen hen te zeggen: *"Weest mijn navolgers."*

In 1 Korinthiërs 11 zegt hij hetzelfde, terwijl hij er daar aan toevoegt *"zoals ook ik van Christus"* (1Ko 11:1) Paulus vraagt alleen om navolging in zoverre hij zelf Christus navolgt. In die zin kun jij iemand die jou geestelijk helpt ook navolgen. Daarom is het voorbeeld van oudere gelovigen zo belangrijk. Maar blijf kijken of ze zelf Christus navolgen. Door persoonlijk in de Bijbel te lezen zul je kunnen zien of het voorbeeld dat ze geven een goed voorbeeld is. Een goed voorbeeld wordt gegeven, wanneer het op de Heer Jezus lijkt.

V17. Wat Paulus hier allemaal schrijft, geldt voor alle gemeenten. Het is niet zo dat hij in de gemeente in Efeze weer wat anders leert en in de gemeente in Kolosse ook weer wat anders. Hij heeft op verschillende plaatsen wel over verschillende dingen gesproken. Maar wat hij in Efeze en Kolosse leert, is niet in strijd met wat hij in Korinthe leert. Hij praat maar niet wat heen en weer. Hij is een man van wie je op aan kunt. Hij leert niet de ene keer dit en een andere keer dat.

De verdeeldheid in de christenheid komt juist door het steeds weer anders uitleggen van de Bijbel. Al de brieven van Paulus, en trouwens de hele Bijbel, vormen een eenheid. De uitleg van de Bijbel is niet aan veranderingen onderhevig. Dat zou een mooie boel worden.

Weer kan Paulus wijzen op zijn voorbeeld. Zijn wegen zijn *“wegen, die in Christus zijn”*, dat wil zeggen dat zijn woorden en daden zijn zoals Christus ze bedoelt. Om te laten zien dat het maar niet een persoonlijke visie is, heeft hij Timotheüs naar hen toegestuurd. Van hem zullen ze precies hetzelfde horen. De manier waarop Paulus te werk gaat, past volledig bij Christus.

Niet alleen zijn onderwijs is in overeenstemming met Christus, maar ook de weg die hij gaat om dit onderwijs bekend te maken. Hij gebruikt geen fraaie woorden of sluwheid om de gelovigen voor zijn zienswijze te winnen. Het gaat hem om Christus en Zijn eer in de gemeente. En omdat er maar één gemeente is, vertelt hij overal hetzelfde.

Het is belangrijk dit goed te zien. Je hoort wel eens de klacht dat iedereen de Bijbel weer anders uitlegt. Als dat een excuus is om zich niet met de Bijbel bezig te houden, deugt het niet. Wie niet in de Bijbel leest, meent gewoon verder te kunnen leven zonder zich door de Bijbel te laten gezeggen. Laat zulke redeneringen niet bij jezelf toe. De enige voorwaarde om te kunnen begrijpen wat de Bijbel zegt, is dat je bereid bent om te doen wat de Bijbel zegt.

Lees maar eens wat er staat in *Johannes 7*. Daar zegt de Heer Jezus: *“Als iemand Zijn [d.i. Gods] wil doen wil, zal hij van deze leer erkennen of zij uit God is, of dat Ik vanuit Mijzelf spreek”* (Jh 7:17). Leer dit vers maar uit je hoofd. Dit vers wil zeggen dat gehoorzaamheid aan de wil van God de voorwaarde is om Gods Woord te begrijpen. Alleen wanneer je bereid bent om te gehoorzamen, zul je kunnen ontdekken of een bepaalde uitleg van een bijbelgedeelte een uitleg van mensen is of dat de uitleg de bedoeling van God weergeeft.

Je moet goed beseffen dat Paulus deze dingen zegt met het oog op de gemeenten, want hij spreekt over “elke gemeente”. Er is slechts één gemeente die bestaat uit alle ware gelovigen. Maar, zoals je in de eerste verzen van 1 Korinthiërs 1 hebt gezien, is er ook in elke plaats op aarde waar gelovigen wonen een gemeente. Die bestaat uit al de gelovigen die in die plaats wonen. Wat Paulus nu, onder de leiding van de Heilige Geest, aan de gelovigen van een bepaalde plaats schrijft, geldt daarom ook voor de gelovigen die in andere plaatsen wonen.

Hij gaat eraan voorbij dat gelovigen van elkaar gescheiden zijn door allerlei muren die ze zelf hebben opgetrokken. In zijn tijd zijn die muren er nog niet, nu zijn ze er wel. Wie nu naar dit woord van Paulus, dat is van God Zelf, wil luisteren, zal die muur moeten weghalen of zelf moeten weggaan.

V18-19. Sommigen denken dat Paulus zelf niet durft te komen en dáárom Timotheüs stuurt. Maar dat is niet zo. Als de Heer het wil, zal hij komen. En dan zal hij niet willen luisteren naar die praatjesmakers. Hun woorden hebben geen inhoud, er zit geen kracht van God in en daarom hebben ze geen uitwerking. Jij leeft in een wereld waarin heel wat wordt afgepraat. Maar hoeveel woorden hebben er nu werkelijk kracht en werken iets uit? Vaak is het veel beloven en weinig of niets geven.

V20. “Het koninkrijk van God” bestaat niet uit praatjes. In het koninkrijk van God gaat het om een leven waarin de kracht van God zichtbaar wordt. Het is het terrein waar jij nu thuishoort en waar jij mag laten zien dat de Heer Jezus jouw Heer is. Door eenvoudig naar Hem te luisteren en te doen wat Hij zegt, zal Zijn kracht in jouw leven zichtbaar worden.

V21. Hoe moet Paulus bij hen komen? Ze mogen het zelf zeggen. Moet hij met de roede komen? Dat zal gebeuren wanneer ze niet luisteren naar zijn vermaning om hem na te volgen. Ja, soms moet er wel eens duidelijke taal gesproken worden. Dat is echt niet in strijd

met de liefde. Zo gaat God ook om met Zijn kinderen. In *Hebreeënen* 12 wordt tuchting door de Heer een bewijs van liefde genoemd (*Hb 12:6*).

Of zal hij kunnen komen in liefde en in de geest van zachtmoedigheid? Dit laatste hoopt hij, want dat zal betekenen dat ze hun verkeerde opstelling hebben ingezien. Zijn brief heeft dan de uitwerking gehad die hij vurig verlangt. Ze zullen Christus weer voor hun aandacht hebben, zowel in hun persoonlijke leven als in het gemeentelijke leven. Als hij dan komt, zal hij hen in liefde en zachtmoedigheid verder helpen.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 4:14-21.

Verwerking:

Jij kent ook wel gelovigen die voor jou een voorbeeld zijn. Ga eens na waarom ze je als voorbeeld aanspreken. Denk daarbij aan wat Paulus heeft gezegd.

1 Korinthiërs 5:1-5

Zonde in de gemeente

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Men hoort algemeen van hoererij onder u, en zo'n hoererij als zelfs onder de volken niet [bestaat], dat iemand [de] vrouw van zijn vader heeft. 2 En u bent opgeblazen, en hebt niet veeleer getreurd, opdat hij die deze daad begaan heeft, uit uw midden werd weggedaan? 3 Want ik, naar het lichaam afwezig maar naar de geest aanwezig, heb reeds, alsof ik aanwezig was, hem geoordeeld die dit zo bedreven heeft, 4 in de Naam van <onze> Heer Jezus <Christus> (als u en mijn geest vergaderd zijn met de kracht van onze Heer Jezus) 5 zo iemand aan de satan over te geven tot verderf van het vlees, opdat de geest behouden wordt in de dag van de Heer <Jezus>.

Het is niet zo gemakkelijk om op een eenvoudige manier iets over dit belangrijke hoofdstuk te zeggen. En een belangrijk hoofdstuk is het. Je hebt hier een van de belangrijkste gedeelten in het Nieuwe Testament waarin je kunt lezen wat de plaatselijke gemeente moet doen als er bij hen zonde aanwezig blijkt te zijn.

Geen enkele plaatselijke gemeente kan voorkomen dat er gezondigd wordt. De gemeente bestaat uit gelovigen die helaas allemaal nog in staat zijn om te zondigen. De grote vraag is alleen hoe de gemeente reageert in het geval dat er een zonde van iemand bekend is geworden. Het antwoord op deze vraag is ook belangrijk om te kunnen constateren of een geloofsgemeenschap ook echt een gemeente genoemd kan worden. Tilt men niet zwaar aan de aanwezigheid van de zonde én reageert men niet op de oproep om de zonde weg te doen, dan heb je niet te maken met een gemeente van God.

Voordat je nu verder dit hoofdstuk gaat doornemen, moet je eerst zien dat er een verschil is tussen in de zonde *vallen* en in de zonde

leven. In de zonde *vallen* betekent dat we iets doen wat zondig is; we begaan een verkeerde daad. Maar in de zonde *leven* is niet een eenmalig iets; het is een zondige levenspraktijk erop na houden. Het is verschrikkelijk als iemand een keer overspel pleegt. Het is nog veel verschrikkelijker als iemand in overspel leeft. Het laatste is in dit hoofdstuk aan de orde.

Er is nog iets wat je moet weten en dat is dat niet met iedere zonde op dezelfde manier moet worden gehandeld. Stel je voor dat jij een broeder of een zuster ziet zondigen. Hij of zij doet iets wat tegen de wil van God ingaat. Wat moet je dan doen? Moet je het dan gelijk aan de gemeente, aan alle broeders en zusters, gaan vertellen? Nee, dat moet niet! Wat je moet doen, kun je lezen in *Mattheüs 18* (*Mt 18:15-17*). Kort gezegd staat daar dat je eerst zelf naar je broeder of zuster die heeft gezondigd moet gaan om te proberen hem of haar te winnen. Winnen wil zeggen hem of haar van de zonde overtuigen, zodat de zonde wordt ingezien en beleden. Als dat niet lukt, moet je nog iemand, één of twee, meenemen en opnieuw proberen hem of haar te winnen. Lukt het dan nog niet om de ander tot belijdenis van zijn of haar zonde te brengen, dan pas moet je het aan de gemeente vertellen. Dan gaat de gemeente zich met hem of haar bemoeien.

Stel je voor dat jij in een persoonlijk gesprek de ander hebt kunnen overtuigen van het verkeerde. Hij of zij heeft het dan beleden tegenover God en, als de zonde tegenover iemand anders is begaan, tegenover degene tegen wie gezondigd is. Niemand zal er dan verder iets weten. Denk je eens in wat er zou zijn gebeurd, wanneer je direct naar de gemeente zou zijn gestapt en alles daar zou hebben verteld. Dat zou toch wel tot grote schade van de ander, die een broeder of zuster is, zijn geweest.

V1. Hier in Korinthe gaat het om een verschrikkelijke zonde. Het gaat om een geval van hoererij als zelfs onder de volken niet bestaat. De volken, die leven zonder God, leven in allerlei wellusten en uitspattingen. Maar wat hier in de gemeente van God wordt gevonden, is zelfs hun wat te gortig. Je kunt je afvragen of zo iets wel mogelijk

is bij een gelovige. Ja, zoiets is mogelijk. Denk nooit dat jij, nu je een gelovige bent, niet tot zoiets in staat bent. Wie dat wel denkt, heeft de les nog niet geleerd: *"Ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont"* (Rm 7:18a). Dat moet niet een uit het hoofd geleerd lesje zijn, maar een diepe, innerlijke overtuiging. Hoe meer jij je dat bewust bent, hoe meer je bewaard zult blijven voor een vallen in de zonde.

V2. Hoe reageren de gelovigen in Korinthe nu op deze zonde? Ze doen alsof er helemaal niets aan de hand is. Ze maken zich er totaal niet druk over. Integendeel, ze zijn *"opgeblazen"*, dat wil zeggen dat ze zich groter voordoen dan ze zijn, ze vinden zichzelf geweldig. Ze hebben immers enorm veel gaven?

Paulus prikt daar doorheen. Hij zegt tegen hen dat treuren, verdriet hebben over wat er is gebeurd, heel wat beter bij hen zou passen. Dan zou hij, die de zonde heeft begaan, uit hun midden zijn weggedaan. Want het is toch ondenkbaar dat zonde in het midden van de gemeente kan blijven bestaan? We kunnen God toch niet met zonde verbinden? God en de Heer Jezus kunnen onmogelijk blijven in een gemeente waar de zonde aanwezig blijft.

Waar het om gaat, is dat de Korinthiërs niet verdrietig zijn geworden door wat er onder hen gebeurt. Ze zijn ongevoelig voor het feit dat er iemand onder hen op zo'n zondige wijze leeft. Daarbij komt nog dat er algemeen in de wereld om hen heen over gesproken wordt (*vers 1*). Wat een schande voor de Heer Jezus! Wanneer ze enig gevoel zouden hebben gehad van de heiligheid van God, zouden ze zich dan niet diep hebben gebogen voor de Heer en Hem hebben beleden dat zoiets onder hen heeft kunnen plaatsvinden? Je kunt er zeker van zijn dat de Heer dan duidelijk zou hebben gemaakt wat er moet gebeuren.

Voor ons is dit ook belangrijk. Stel je voor dat er in de gemeente zonde openbaar wordt en dat het gaat om een zonde waarover zelfs in de (beschaafde) wereld schande wordt gesproken. Dat is het geval in Korinthe. Wat doen we dan? Doen we of er niets aan de hand

is? Gaan we gewoon door met onze samenkomsten alsof er niets is gebeurd, terwijl wij ons gelukkig prijzen dat we zoveel zegeningen hebben gekregen? Of treuren we erover? Schamen wij ons? Gaan we ermee naar de Heer, om Hem te vragen wat we moeten doen? Ik hoop het laatste.

V3-5. Voor Paulus is de zaak duidelijk. Voor hem zijn lange verhalen met duizend-en-een excuses overbodig. Hij heeft de boosdoener al aan de satan overgeleverd. Wat Paulus hier heeft gedaan, is een persoonlijke daad. Hij heeft als apostel daartoe het gezag. Zoiets kunnen wij niet doen.

Je ziet wel dat hij het heeft gedaan met het oog op het behoud van de boosdoener. Het vlees moet verdorven worden, maar de geest behouden. De boosdoener is de lusten van zijn vlees gevolgd. Door hem aan de satan over te leveren krijgt de satan de vrije hand om hem te laten voelen wat het zondige vlees daadwerkelijk is en bewerkt. De satan is hier een instrument in de hand van God om een van Zijn kinderen te laten voelen hoe dwaas het is om het eigen genot te zoeken. Dat het hier gaat om een gelovige, blijkt uit de *tweede brief aan de Korinthiërs*. In die brief lees je over de goede uitwerking die de toegepaste maatregelen hebben gehad (2Ko 2:1-11; 7:2-16).

Hoewel het een persoonlijke daad van Paulus als apostel is, heeft hij het toch niet los van de Korinthiërs gedaan. Hij voelt zich in de geest met hen verbonden. Hij verwacht van de Korinthiërs dat zij zich een met hem zullen voelen. Dan zullen ze zich aansluiten bij wat Paulus met de boosdoener heeft gedaan. Het is namelijk belangrijk dat een tuchtmaatregel die op een gelovige wordt toegepast, door allen wordt erkend. Dat wil zeggen, dat allen aan het uitvoeren van de tuchtmaatregel meewerken als in een gemeente iemand uit het midden moet worden weggedaan. Zo iemand moet dan echt alleen komen te staan.

Het lijkt een harde maatregel. Het kan ook lijken of de gelovigen die dit moeten doen zich beter voelen. Maar is gehoorzamen aan Gods

Woord iets dat we doen omdat we ons beter voelen? Het is toch onze plicht? Daar komt bij dat de boosdoener in wezen niet slechter is dan wij. Wij zijn precies hetzelfde. Als we dat beseffen, zal dat ons bewaren voor een harde opstelling.

In een gezin zie je hetzelfde. Ouders moeten hun kinderen straffen als ze verkeerde dingen hebben gedaan. Dat doen die ouders niet omdat ze beter zijn, maar in gehoorzaamheid aan Gods Woord en om hun kinderen voor ergere dingen te bewaren. De ouders moeten hun kinderen ook niet in drift en kwaadheid straffen. Ouders die echt van hun kinderen houden, zullen hen in liefde straffen omdat ze weten dat een juiste straf een goede uitwerking zal hebben.

Tot slot nog een aanvullende opmerking. De gemeente heeft de kracht of het gezag voor de maatregel die ze moet nemen, gekregen van de Heer Jezus. De gemeente is de gemeente van Jezus Christus. Wat de ene plaatselijke gemeente aan tuchtmaatregelen neemt over iemand uit hun midden, geldt dan ook voor alle plaatselijke gemeenten over de hele wereld (1Ko 4:17b). Dat betekent dat iemand die als kwaaddoener uit de gemeente in A is weggedaan, niet door de gemeente in B als gelovige mag worden ontvangen.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 5:1-5.

Verwerking:

Wat moet je doen als er zonde in de plaatselijke gemeente aanwezig blijkt te zijn?

1 Korinthiërs 5:6-13

Doet de boze uit uw midden weg

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

6 Uw roemen is niet goed. Weet u niet, dat een beetje zuurdeeg het hele deeg doorzuurt? 7 Zuivert het oude zuurdeeg uit, opdat u een nieuw deeg bent; u bent immers ongezuurd. Want ook ons Pascha, Christus, is geslacht. 8 Laten wij daarom feestvieren, niet met oud zuurdeeg, ook niet met zuurdeeg van slechtheid en boosheid, maar met ongezuurde [broden] van oprechtheid en waarheid. 9 Ik heb u in de brief geschreven, dat u geen omgang moet hebben met hoereerders; 10 niet in het algemeen met de hoereerders van deze wereld, of de hebzuchtigen en rovers, of afgodendienaars, want dan zou u wel de wereld moeten uitgaan. 11 Maar nu heb ik u geschreven, dat als iemand die broeder genoemd wordt, een hoereerder is, of een hebzuchtige, afgodendienaar, lasteraar, dronkaard of rover, u met [hem] geen omgang moet hebben, dat u met zo iemand zelfs niet moet eten. 12 Want wat heb ik hen die buiten zijn te oordelen? Oordeelt u niet hen die binnen zijn? 13 Maar hen die buiten zijn, zal God oordelen. Doet de boze uit uw midden weg.

Het is duidelijk niet goed in Korinthe. Toch is Paulus deze brief begonnen met hen aan te spreken als “de gemeente van God die in Korinthe is”. Omdat ze dat zijn, kan en moet Paulus hen op hun fouten wijzen. Pas als ze niet luisteren naar wat hij hun schrijft, pas dan zijn ze niet meer een gemeente van God. Dat geldt nu nog steeds. Alleen wanneer een groep gelovigen luistert naar wat Paulus, onder de leiding van Gods Geest, in zijn brieven heeft geschreven, kun je zo’n groep erkennen als een ‘gemeente’ van God.

Je begrijpt natuurlijk wel dat we naar de *hele* Bijbel moeten luisteren omdat de hele Bijbel het Woord van God is. Toch zijn het vooral de brieven van Paulus waarvan veel christenen zijn afgeweken. En onder

de brieven van Paulus is het vooral de *eerste brief aan de Korinthiërs* waaraan veel christenen een eigen uitleg hebben gegeven. Daardoor zijn er zoveel verschillende kerken en groeperingen ontstaan. Als je wilt weten hoe gemeente-zijn in onze tijd moet plaatsvinden, vind je dat in de brief die je nu aan het lezen bent.

V6. Zoals gezegd, is het in de gemeente in Korinthe verre van ideaal. Zij roemen in hun zegeningen, terwijl het grofste kwaad onder hen gebeurt, zonder dat zij zich er iets van aantrekken. Hierover wijst Paulus hen in de *verzen 1-5* op duidelijke wijze terecht.

In *vers 6* maakt hij hun nog iets belangrijks duidelijk. Hij vergelijkt het kwaad, de zonde, met zuurdeeg. Om te begrijpen waarom hij deze vergelijking maakt, moet je weten wat zuurdeeg is. Zuurdeeg is een stukje deeg dat van een klomp brooddeeg wordt afgenomen en apart wordt gelegd. Langzamerhand verzuurt dat stukje helemaal. Wanneer dit kleine stukje verzuurd deeg nu in nieuw brooddeeg wordt gedaan, doortrekt dit stukje het hele deeg, waardoor het brooddeeg helemaal verzuurt. Dit beeld van de verzurende werking van een klein stukje zuurdeeg wordt hier door Paulus gebruikt. Er wordt trouwens vaker in de Bijbel over zuurdeeg gesproken. En overal waar je over zuurdeeg in de Bijbel leest, is het een voorstelling van het verkeerde, van de zonde.

Zoals uit het voorbeeld van het zuurdeeg blijkt, is de zonde niet alleen iets waarmee de persoon die zondigt te maken heeft. Zonde is ook iets waardoor anderen aangetast worden. Wanneer de zonde niet uit het midden van de gemeente wordt weggedaan, ziet God die hele gemeente als zondig. Het hoeft helemaal niet te betekenen dat de anderen in dezelfde zonde gaan leven. Paulus zegt niet dat allen in Korinthe nu hoereerders zijn geworden, maar omdat ze niets doen met de zonde die onder hen wordt gevonden, moet hij tegen hen zeggen dat ze zich eenmaken met de zonde.

V7. Wat moeten ze nu doen? Wat moeten wij doen als er zonde openbaar geworden is? De opdracht is: "*Zuivert het oude zuurdeeg*

uit." Dat wil zeggen dat de zonde moet worden weggedaan. Als de persoon die de zonde heeft begaan, die zonde niet wil belijden, moet die persoon worden weggedaan. Als dat gebeurt, is de gemeente weer een nieuw deeg. De gemeente is immers een ongezuurd deeg? Dat wil zeggen: de gemeente bestaat toch uit gelovigen die weten dat God hun zonden heeft weggedaan, geoordeeld in het werk van de Heer Jezus?

De Heer Jezus wordt hier voorgesteld als "*ons Pascha*". Paulus herinnert de Korinthiërs hiermee aan *Exodus 12*. Daar kunnen zij, en kun jij, lezen dat het Pascha het feest is dat de Israëlieten vieren vlak voordat zij uit Egypte worden bevrijd (*Ex 12:1-14*). De vader van het gezin neemt een lam en slacht het. Het bloed van dat lam wordt gestreken aan de deurposten en de bovendorpel van de huizen waarin ze wonen. Dat gebeurt op voorschrift van God. God heeft namelijk gezegd dat Hij een engel door het hele land zal laten gaan om alle eerstgeborenen te doden. Maar wanneer hij het bloed aan de deurposten ziet, dan gaat hij voorbij. Daar is als het ware de dood al geweest. Het lam is gestorven in de plaats van de eerstgeborene. Zo mogen wij weten dat "*ook ons Pascha, Christus, is geslacht*".

Paulus blijft daar niet bij staan. Hij herinnert de Korinthiërs ook aan het Feest van de ongezuurde broden dat onmiddellijk op het Pascha volgt (*Ex 12:15-20*). Het is er onlosmakelijk aan verbonden. Het is een feest dat zeven dagen duurt. In die zeven dagen wordt het hele leven voorgesteld. Begrijp je het verband al een beetje? Bij Israël is het zo, dat na het Pascha het Feest van de ongezuurde broden komt; bij ons, de gemeente, is het zo, dat na de dood van Christus voor ons er in heel ons leven geen ruimte meer gegeven mag worden aan de zonde.

Als er toch weer iets van zonde in het leven van een gelovige binnenkomt, moet hij daar direct mee handelen en het uitzuiveren, of wegdoen. Dit betekent dat de zonde moet worden beleden voor God en waar nodig voor mensen en moet worden nagelaten. Dan pas spoort zijn praktijk weer met zijn positie. Wat ik je heb proberen

duidelijk te maken, is in een paar woorden samen te vatten: Christus en de zonde kunnen niet samengaan.

En als een plaatselijke gemeente hier nu eens niet naar handelt en het kwaad niet uitzuivert? Dan staat in 2 *Timotheüs* 2 de opdracht voor iedere gelovige van die plaatselijke gemeente die naar de wil van God wil handelen. Daar staat dat zo iemand daar dan zelf moet weggaan. Hij moet 'zichzelf uitzuiveren'. Vervolgens moet hij op zoek gaan naar anderen die dat ook hebben gedaan, om samen met hen de Heer aan te roepen uit een rein hart (2*Tm* 2:19-22).

V8. Na alles wat moet worden weggedaan en uitgezuiverd, komt in dit vers de oproep om feest te vieren. Met dit feestvieren wordt niet bedoeld wat ik wel eens op T-shirtjes heb zien staan: een paar grote, schuimende potten bier en daaronder de woorden: Het leven is één groot feest. Dat feestvieren hoort bij het oude zuurdeeg. Echt feestvieren doen we als we leven voor de Heer Jezus. Hij is het echte ongezuurde brood. In Zijn leven op aarde en Zijn leven in de hemel nu is niets van zonde aanwezig. Hij leeft in alles voor Zijn Vader en dat is Zijn vreugde.

V9-10. In de wereld om ons heen leven heel wat mensen in de afschuwelijkste zonden. Het is onmogelijk om die contacten te vermijden als je midden in het leven staat. Je hebt met hen te maken op school, op je werk, in de buurt waar je woont. Als Paulus zegt dat we geen omgang met hoereerders mogen hebben, bedoelt hij daarmee dan ook niet de mensen in de wereld om ons heen.

V11. Nee, het gaat hem om "*iemand die broeder genoemd wordt*", terwijl zo iemand in de zonde leeft. Hij geeft zich uit voor een gelovige, en misschien is hij het ook, maar in zijn leven laat hij dat niet zien. Integendeel, zijn leven is in strijd met de Bijbel. (Tussen haakjes, de lijst van zonden die in dit vers staat, is niet bedoeld om een compleet overzicht te geven van mogelijke zonden waarmee de gemeente zou moeten handelen. In deze lijst vind je bijvoorbeeld niet de moordenaar en de dief.)

Met “iemand die broeder genoemd wordt”, maar in de zonde leeft, mogen we geen omgang hebben. We mogen er zelfs niet gewoon mee gaan eten. Het is dan ook ondenkbaar dat zo iemand nog zou kunnen deelnemen aan het avondmaal van de Heer.

V12-13. Met de mensen van de wereld hebben wij in dit opzicht niets te maken. Die mensen zullen door God op Zijn tijd worden geoordeeld en wij mogen hun nu nog het evangelie verkondigen om aan dat oordeel te ontkomen. Maar de gemeente heeft wel de verantwoordelijkheid om te oordelen hen die tot de gemeente behoren. De boze, hij die in de zonde leeft, moet door de gemeente uit haar midden worden weggedaan.

Er wordt wel eens gezegd dat de gemeente geen tucht moet uitoefenen. Als bewijs daarvoor wordt dan gewezen op een paar verzen uit een gelijkenis in *Mattheüs 13*, die van het onkruid onder de tarwe (*Mt 13:28-30*). Wanneer je het gedeelte waarin deze verzen staan (*Mt 13:24-30*), goed leest, zie je dat het daar niet gaat om de *gemeente*, maar om het *koninkrijk der hemelen*. Je hoeft je daar dan ook niet door van de wijs te laten brengen.

Als er echte liefde voor de Heer Jezus én voor Zijn gemeente is, zullen we in de gemeente niets willen toelaten dat Hem oneer aandoet. Waarop het aankomt, is of wij de kant van God kiezen tegenover de zonde.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 5:6-13.

Verwerking:

Waarom is het zo belangrijk dat de boze uit het midden van de gemeente wordt weggedaan?

1 Korinthiërs 6:1-6

Rechtszaken en recht zoeken

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Durft iemand van u, als hij een zaak heeft tegen de ander, recht te zoeken bij de onrechtvaardigen en niet bij de heiligen? 2 Of weet u niet, dat de heiligen de wereld zullen oordelen? En als door u de wereld wordt geoordeeld, bent u dan onwaardig voor [de] geringste rechtszaken? 3 Weet u niet, dat wij engelen zullen oordelen? Hoeveel te meer [de] dingen van dit leven? 4 Als u dan rechtszaken hebt over de dingen van dit leven, stelt dan daarover hen die in de gemeente niet geacht zijn! 5 Ik zeg het tot uw beschaming. Is er dan onder u niet één wijze, ook niet één, die uitspraak zal kunnen doen tussen zijn broeders? 6 Maar een broeder voert met een broeder een rechtsgeding, en dat bij ongelovigen!

V1. Ruzie maken. Het komt in de beste families voor. Maar dit gezegde mag niet als een excuus dienen dat het ook in de familie van God voorkomt. In de familie van God mogen geen ruzies voorkomen. En toch gebeurt het. Hoe komt dat? Misschien is het jou ook wel eens overkomen, dat een ander je tekort heeft gedaan.

Ik zal een voorbeeld geven. Stel je hebt een auto. Die leen je even aan een broeder uit. Je krijgt je eigendom weer netjes en onbeschadigd terug. Maar na verloop van enige tijd komt er een bekeuring wegens te hard rijden door de brievenbus. Je kunt je gelukkig herinneren dat op de bewuste datum waarop de bekeuring is gedateerd, jij je auto hebt uitgeleend. Jij gaat er mee naar je broeder. Laat die nu helemaal van niets weten, althans dat beweert hij. Maar jij weet zeker dat hij op die bewuste dag jouw auto heeft geleend. De zaak loopt zo hoog op, dat jij ermee naar de rechter stapt. Je laat het er toch niet bij zitten? Jij wilt dat de zaak tot op de bodem wordt uitgezocht! Het loopt erop uit dat twee broeders voor de rechter staan om hun gelijk te eisen. Wat een slechte zaak voor het getuigenis van God op aarde.

Zoiets heeft Paulus te horen gekregen van de gelovigen in Korinthe. Hij vindt dat een trieste vertoning. Hoe durven ze dat te doen? Gaan ze nota bene hun ruzies uitvechten bij de onrechtvaardigen! Er staat niet bij om wat voor soort zaak het gaat. Voor mijn voorbeeld kun je vele andere mogelijkheden invullen waarover ruzie tussen gelovigen kan ontstaan. Zoals gezegd, mag het niet voorkomen onder kinderen van God. Maar als het nu toch gebeurt, hoe ga je daar dan mee om? Dat is de vraag waarom het gaat. Paulus berispt hen dat ze met hun ruzies naar de wereldse rechter gaan en niet naar de heiligen, dat zijn de broeders en zusters.

V2. Weet je waarom hij dit zegt? Omdat de heiligen, de gelovigen, de wereld zullen oordelen. Wat zegt Paulus daar? Zullen wij de wereld oordelen? Ja, dat zegt hij. Oordelen moet je hier wel zien in de betekenis van regeren en niet van veroordelen. En als de heiligen de wereld zullen oordelen, zouden ze dan niet in staat zijn om in de meest onbeduidende rechtszaken een uitspraak te doen?

Laat dit eens goed tot je doordringen. Jij mag straks, als de Heer Jezus over de wereld zal regeren, met Hem mee regeren. Je zult dan precies weten hoe je in allerlei situaties het beste kunt handelen. Ben jij straks anders dan nu? Nee, je bent nog dezelfde. Er is maar één ding bij jou veranderd en dat is, dat je het vlees, je oude natuur, niet meer bij je hebt. En het is juist dat wat jou nu nog zo vaak in de weg staat om op een goede manier te reageren als een ander je tekortdoet.

V3. Een beter advies is er niet te geven dan wat Paulus hier geeft: Denk aan je toekomst! In de toekomst zul je zelfs engelen oordelen. Hier weer in de zin van: over engelen regeren, dat wil zeggen tegen hen zeggen wat ze moeten doen. Dat is even wat! Engelen zijn machtige wezens. Eén engel heeft eens in één nacht honderdvijfentachtigduizend vijandelijke soldaten gedood (*Js 37:36*). Engelen zijn wezens die nu door God gebruikt worden om de gelovigen te helpen en te beschermen (*Hb 1:14*). Straks mag jij aan de engelen vertellen waar ze naartoe moeten gaan en wat ze moeten doen.

Wat moeten deze machtige wezens er niet van denken als je je nu zo laat gaan in de dingen van dit leven die straks hun betekenis hebben verloren? Want daarom gaat het hier, het gaat om de dingen van het alledaagse leven, dingen die in zichzelf geen enkele waarde hebben voor de toekomst. De vraag is alleen hoe belangrijk ze voor jou zijn. Wil je, met alle geweld, het deel dat jou toekomt, en dat je niet hebt gekregen, opeisen? De engelen kijken hoe je reageert op zulke situaties. Je kunt de waarde van *“de dingen van dit leven”* het beste bepalen door ze te bekijken in het licht van de toekomst. Dat is wat Paulus hier doet. Als je dat doet, raak je de pijn van het verlies kwijt en je verheugt je in wat je straks zult ontvangen.

V4. Dit gedeelte is praktisch. Het gaat over de gewone dingen van het leven. Als er problemen tussen gelovigen ontstaan over alledaagse dingen, moeten andere gelovigen die problemen kunnen oplossen. Daar is geen speciale gave of een buitengewoon geestelijk inzicht voor nodig. De eenvoudigste gelovige is in staat om met de wijsheid van God in zulke situaties een uitspraak te doen.

V5. Paulus zegt dat ze zich moeten schamen. Beroemen zij zich niet op hun vele gaven? Ondanks die vele gaven spant de ene broeder tegen de andere broeder een rechtszaak aan. Op die manier hangen ze de vuile was van de gemeente buiten en wordt het bekend in de wereld. Wat een beschamende vertoning. Worden de mensen in de wereld jaloers gemaakt om ook christen te worden als ze zulke dingen horen? Ze spreken alleen maar minachtend en met leedvermaak over die ruziënde christenen.

Het bestaan van de vele verschillende kerken en groepen is al iets om je over te schamen. Het doet mij extra pijn als ik wel eens lees over zaken waaruit blijkt dat in die verschillende kerken en groepen de christenen ook in hun eigen kerk of groep met elkaar aan het ruziemaken zijn en elkaar voor het gerecht dagen. Daarbij doet het er voor mij niet toe om wat voor kerk of groepering het gaat.

Waar is die ene broeder die een uitspraak zou kunnen doen tussen zijn broeders? Er moet een grote gemeente geweest zijn in Korinthe,

want de Heer zegt erover tegen Paulus: “Ik heb veel volk in deze stad” (Hd 18:10). Maar een groot aantal gelovigen in een plaatselijke gemeente is nog geen garantie voor een gezond geestelijk leven in die gemeente.

Als je vindt dat je een eenvoudige broeder of zuster bent, kun je gemakkelijk een beetje in de massa opgaan. En als je een bepaalde gave hebt ontvangen, kun je je gemakkelijk een beetje boven de massa verheven gaan voelen, of erboven verheven worden door andere gelovigen. Geen van beide is goed. In de gemeente heeft ieder zijn eigen plaats en taak. Paulus komt daar nog uitvoerig op terug in 1 Korinthiërs 12 (1Ko 12:4-30). Dat neemt niet weg dat ieder de verantwoordelijkheid heeft om erop toe te zien dat er geen dingen gebeuren waardoor de gemeente in opspraak komt.

V6. Ruzies in de gemeente moeten niet worden beslecht door een uitspraak van een wereldse rechter, maar in de gemeente. Daarom, hoe eenvoudig jij je ook voelt – je kunt jezelf trouwens nooit te eenvoudig vinden –, jij hebt de opdracht om ruzies in de gemeente over allerlei gewone dingen te helpen oplossen. Daar heb je niet in de eerste plaats een helder verstand of een scherp inzicht voor nodig, maar een dagelijkse omgang met de Heer Jezus. Dan krijg je de wijsheid die je in zulk soort gevallen nodig hebt.

Tip: Deze wijsheid zal je, wanneer je nog jong bent, ertoe brengen een bepaalde zaak eerst met oudere, wijze, broeders te bespreken.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 6:1-6.

Verwerking:

Heb jij wel eens ruzie gehad met een broeder of zuster? Hoe is dat opgelost? Of heb je misschien op dit moment met iemand ruzie? Hoe denk je dat op te kunnen lossen? Of weet je van anderen dat ze ruzie hebben? Wat kan jouw taak daarin zijn?

1 Korinthiërs 6:7-13

Onrecht lijden – Alles is mij geoorloofd

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

7 Reeds in het algemeen <nu> is het een gebrek bij u, dat u rechtszaken met elkaar hebt. Waarom lijdt u niet liever onrecht? Waarom laat u zich niet liever tekortdoen? 8 Maar ú doet onrecht en doet tekort en dat aan broeders! 9 Weet u niet, dat onrechtvaardigen Gods koninkrijk niet zullen beërven? 10 Dwaalt niet! Geen hoereerders, afgodendienaars, overspelers, schandjongens, zij die bij mannen liggen, dieven, hebzuchtigen, dronkaards, lasteraars of rovers zullen Gods koninkrijk beërven. 11 En dit waren sommigen [van u]; maar u bent afgewassen, maar u bent geheiligd, maar u bent gerechtvaardigd door de Naam van de Heer Jezus <Christus> en door de Geest van onze God. 12 Alles is mij geoorloofd, maar niet alles is nuttig; alles is mij geoorloofd, maar ik zal mij door niets laten overheersen. 13 De spijzen zijn voor de buik, en de buik is voor de spijzen, maar God zal zowel het een als het ander tenietdoen. Maar het lichaam is niet voor de hoerij, maar voor de Heer, en de Heer voor het lichaam.

V7. Het is toch wel erg dat er in Korinthe niemand is, die een uitspraak kan doen in een onbelangrijk geschil. Als zo iemand er geweest zou zijn, zou het geschil zijn opgelost. Helaas, zo'n persoon is er niet, en omdat de ruziemakende broeders ieder hun gelijk willen hebben, gaan ze naar een ongelovige rechter. Wat een toestand.

Er is nog een andere manier waarop een geschil kan worden opgelost en dat is als een van de twee gewoon de minste wil zijn. Het is toch te gek voor woorden dat gelovigen over allerlei onbenullige dingen ruzie blijven maken? Waarom lijden we niet liever onrecht? Laat die ander dan maar zijn voordeel hebben. Geluk ermee.

Daarvoor moet je jezelf overwinnen, want het kost moeite om zo te reageren. We willen allemaal graag hebben waar we menen recht op te hebben. Het ligt ons helemaal niet om de minste te zijn. We hebben een prachtig voorbeeld in de Heer Jezus. Hij heeft in Zijn leven op aarde nooit Zijn rechten opgeëist, maar onrecht geleden en Zichzelf tekort laten doen. Hij wist dat het niet de tijd was om voor Zijn eigen rechten te strijden. En Hij kende Zijn eigen rechten precies. Toch heeft Hij gewacht – en Hij wacht nog steeds – op de tijd van Zijn Vader. Echt, alle onrecht dat je hier vrijwillig ondergaat, zal jou door de Vader worden vergoed op Zijn tijd.

V8. Als je het kunt opbrengen om onrecht te lijden of je tekort te laten doen, blijf je er ook voor bewaard een ander onrecht te doen. Paulus moet de Korinthiërs het verwijt maken, dat zij zelf onrecht doen en tekortdoen aan anderen en dat nog wel aan broeders. Zo zijn wij, gelovigen, van nature. We kunnen een sterk rechtvaardigheidsgevoel hebben als het om onze eigen belangen gaat. We komen dan zogenaamd op voor het recht, dat we immers aan onze zijde hebben, terwijl we in werkelijkheid onze broeder onrecht aandoen of tekortdoen.

V9-10. Paulus neemt dat hoog op. Onrecht doen betekent dat je op een onrechtvaardige lijkt. En een onrechtvaardige komt niet in het koninkrijk van God, net zomin als hoereerders en al die andere bedrivers van afschuwelijke zonden die Paulus in *vers 10* opsomt. Het is toch niet mis wat Paulus hier zegt. Wie zijn broeder onrecht doet, stelt hij op één lijn met de bedrivers van die vreselijke zonden. Hij zet zijn woorden extra kracht bij door te zeggen: *“Dwaalt niet!”*

Het gaat om het beërven van het koninkrijk van God. In dat koninkrijk is geen ruimte voor welke zondaar dan ook. Daarin horen alleen mensen thuis die gebroken hebben met hun zondige verleden en nu voor God willen leven. Als je terugvalt in oude zonden, moet je dat direct erkennen en er opnieuw mee breken.

V11. Het is nodig dat je wel eens herinnerd wordt aan wat je vroeger bent geweest. Tegelijk word je er dan ook aan herinnerd wat er allemaal met je is gebeurd: je bent

1. "afgewassen",
2. "geheiligd" en
3. "gerechtvaardigd".

Het eerste is: je zonden zijn "afgewassen" door het bloed van de Heer Jezus. Al het verkeerde is weg.

Het tweede is: je bent "geheiligd", dat wil zeggen dat God jou voor Zichzelf heeft afgezonderd om voor Hem te leven. Je moest eerst afgewassen worden, want toen je nog in de zonde leefde, kon God niets met je beginnen.

Je bent, ten derde, ook "gerechtvaardigd". God heeft je niet alleen losgemaakt van de wereld om in deze wereld voor Hem te leven, maar Hij heeft jou ook geschikt gemaakt om dicht bij Hem zijn. Gerechtvaardigd wil zeggen dat God jou ziet als iemand die nooit heeft gezondigd en daarom nu bij Hem past. Paulus heeft in de brief aan de Romeinen uitvoerig verteld wat God daarvoor allemaal heeft gedaan.

Je begrijpt dat deze prachtige dingen niet gebeurd zijn omdat jij zo goed was. God heeft dat kunnen doen "door de Naam van de Heer Jezus Christus en door de Geest van onze God". Alleen door Wie de Heer Jezus voor God is en door het werk dat Hij heeft volbracht, heeft God zo met ons kunnen handelen. En de Geest van God, Die in jou woont, geeft je de zekerheid dat God zo met je heeft gehandeld.

V12. In dit vers lijkt er ineens een heel ander onderwerp te komen. Toch is er een verbinding met het vorige vers. Die verbinding is als volgt. In *vers 11* zie je dat God je heeft vrijgemaakt van de boeien van de zonde waarin je gevangen was. Toen je nog niet was afgewassen, geheiligd en gerechtvaardigd, was je niet vrij. Je dacht het misschien wel, maar je ziet nu wel dat je toen een slaaf van de zonde was. Je

leefde onder verplichtingen die je jezelf oplegde of die anderen je hadden opgelegd.

Dat is nu voorbij. Je mag nu alles. Zo staat het er, tot twee keer toe zelfs. *“Alles is mij geoorloofd.”* Inderdaad. Alleen wordt er beide keren iets aan toegevoegd. Dat is niet om je vrijheid in te perken, maar om er op de juiste manier mee om te gaan. De eerste toevoeging is: *“Maar niet alles is nuttig.”* Denk er maar over na of het nuttig is wanneer je iets wilt doen wat op zichzelf niet zondig of verkeerd is. Als ik aan onze kinderen of aan andere jongeren denk, kan het zijn dat ik door wat ik doe en wat voor mij niet verkeerd is, een slecht voorbeeld geef. Let erop dat Paulus hier in de ik-vorm spreekt. Het gaat om jouw en mijn persoonlijke oefening in het gebruik van de christelijke vrijheid.

De tweede toevoeging is: *“Ik zal mij door niets laten overheersen.”* Als je niet op een juiste manier met je vrijheid omgaat, kom je opnieuw onder een wet terecht. Je zult dan merken dat dingen die best geoorloofd zijn, macht over je krijgen. Kan ik het echt doen zonder eraan verslaafd te raken? Wanneer ik eraan verslaafd raak, ben ik daarin geen baas meer over mezelf, maar ben ik weer een gevangene en word ik geleefd.

V13a. Hier spreekt Paulus over voedsel. Heel wat mensen laten zich door hun buik leiden. Eten, lekker en veel, staat bij velen hoog genoteerd. Eten is iets wat geoorloofd is. God geeft het tot onderhoud van je lichaam. Je mag van je voedsel genieten, terwijl je God ervoor dankt (1Tm 4:3). Ook hier geldt: hoe ga je ermee om, welke plaats heeft het in je leven?

Bij Izak en Ezau bijvoorbeeld pakt hun ‘trek in wat lekkers’ helemaal verkeerd uit. Zij gaan niet op een goede manier met voedsel om. Ezau verkoopt voor een bord linzensoep zijn eerstgeboorterecht (Gn 25:29-34). Van Izak lees je dat *“hij graag wildbraad at”*. Door zijn voorliefde voor lekker eten besluit hij, tegen de wil van God in, Ezau de zegen van de eerstgeborene te geven (Gn 25:28; 27:3-4). Hier

heb je een paar voorbeelden van mensen die niet hebben kunnen zeggen: 'Ik zal mij door niets laten overheersen.' Ze zijn geen baas over zichzelf geweest en hebben dingen gedaan waar ze later spijt van hebben gekregen.

Het voedsel is voor de buik en de buik voor het voedsel, maar God zal beide tenietdoen. Dat heeft niets te maken met de vernietiging van de mens. Ieder mens blijft tot in eeuwigheid bestaan, hetzij in de hemel, hetzij in de hel. Waarom het hier gaat, is dat na de dood het voedsel en de buik geen functie meer hebben.

V13b. De Korinthiërs trekken hieruit de verkeerde conclusie dat het niet belangrijk is wat je met je lichaam doet. Het blijkt dat zij er 'gewoon' hoererij mee bedrijven. In de wereld om ons heen draait alles om seks. Wat Paulus hier tegen de Korinthiërs zegt, is ook voor ons actueel. Door de invloed van het christendom worden zaken als hoererij duidelijk als verkeerd gezien. Die invloed is in de westerse landen nagenoeg verdwenen. Bij veel jongeren – en ook onder ouderen – is seksualiteit gedegradeerd tot een consumptieartikel. In onze westerse wereld is de waarheid van God, ook ten aanzien van huwelijk en seksualiteit, in zijn algemeenheid overboord gegooid.

We hebben te maken met een generatie die niets weet van wat de Bijbel zegt over huwelijk en seksualiteit. Hun denken en praten erover en wat ze hiermee vaak in de praktijk al hebben gedaan, bewijst dat zij in dit opzicht dikwijls volkomen ontspoord zijn. Het is noodzakelijk dat jonge mensen, en natuurlijk ook ouderen, die tot bekering en geloof komen, onderwezen worden vanuit de Bijbel over de functie van het lichaam.

De Korinthiërs waren ook nog niet zo lang bekeerd. Sommigen hadden in de verschrikkelijkste seksuele zonden geleefd (*verzen 9-11*). Om hen heen leefden hun volksgenoten, die deze manier van leven heel gewoon vonden. Daardoor liepen ze gevaar de ernst van bepaalde zonden niet meer te voelen. Dat is trouwens voor ons precies hetzelfde. De wereld om je heen leeft zijn eigen, losbandige

leven. Waarden en normen vervagen. Als je niet oppast, word je er heel geleidelijk door meegesleept en ga je de dingen ook wat minder scherp zien. De enige manier om een juist zicht te blijven houden op goed en kwaad is door te luisteren naar het Woord van God. Dan ga je ook de ware bedoeling van God met je lichaam zien.

Je kunt maar niet doen met je lichaam wat je wilt. Als het om eten en drinken gaat, mag je daar dankbaar gebruik van maken tot onderhoud van je lichaam. En eet smakelijk, het mag je echt smaken. Maar je lichaam is niet voor de hoererie! Bij hoererie moet je niet in de eerste plaats denken aan het tegen betaling bezoeken van een hoer. Hoererie is een verzamelnaam voor alle ongeoorloofde seksuele omgang, voor seksualiteit buiten het huwelijk.

Je lichaam en de Heer horen bij elkaar. Je lichaam is voor de Heer en de Heer zorgt voor je lichaam. Daarom mag je met je lichaam nooit een relatie aangaan met iemand die de Heer niet voor jou heeft bestemd, dat wil zeggen met je eigen man of vrouw met wie je wettig door de huwelijksluiting verbonden bent.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 6:7-13.

Verwerking:

Denk jij er wel eens over na, als je iets doet, of het nuttig is? Ga ook na door welke dingen jij je misschien laat overheersen.

1 Korinthiërs 6:14-20

Verheerlijk God in je lichaam!

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

14 God nu heeft de Heer opgewekt en zal ook ons opwekken door Zijn kracht. 15 Weet u niet, dat uw lichamen leden van Christus zijn? Zal ik dan de leden van Christus nemen en ze tot leden van een hoer maken? Volstrekt niet! 16 <Of> weet u niet, dat wie een hoer aanhangt, één lichaam [met haar] is? 'Want die twee', zegt Hij, 'zullen tot één vlees zijn'. 17 Maar wie de Heer aanhangt, is één geest [met Hem]. 18 Ontvlucht de hoerij! Elke zonde die een mens doet, gaat buiten het lichaam om, maar wie hoereert, zondigt tegen zijn eigen lichaam. 19 Of weet u niet, dat uw lichaam [de] tempel is van [de] Heilige Geest Die in u is, Die u van God hebt, en dat u niet van uzelf bent? 20 Want u bent voor een prijs gekocht; verheerlijkt dan God in uw lichaam!

V14. Je lichaam en de Heer horen bij elkaar, zo heb je in het vorige vers gelezen. Dat geldt niet alleen in het heden, maar ook in de toekomst. Zoals de Heer werd opgewekt, zo wordt ook jouw lichaam opgewekt, wat gebeurt door "Zijn kracht", dat is de kracht van de Heer. Jouw lichaam is – en blijft in de toekomst – een lid van Christus.

V15. Weet je niet dat jouw lichaam een lid van Christus is? Net zoals jij van je eigen lichaam een lid gebruikt, zoals je arm, je hoofd, je hand, je voet, wil Christus jouw lichaam met alles erop en eraan gebruiken. Als jou dat helder voor de geest staat, zie je direct de onmogelijkheid om je lichaam tot een lid van een hoer te maken.

V16. Door een hoer aan te hangen ben je namelijk één lichaam met haar. Het bewijs daarvoor komt uit *Genesis 2*, waar God het huwelijk heeft ingesteld (*Gn 2:24*). De eenmaking die in de geslachtsgemeenschap tot stand komt, is iets wat binnen het

huwelijk hoort. Wie buiten het huwelijk, met andere woorden in hoererij, met een ander geslachtsgemeenschap heeft, wordt in die daad één lichaam met die ander. Begaat iemand die getrouwd is deze zonde, dan noemt de Bijbel dat 'overspel'. Alleen belijdenis en vergeving kunnen de geschonden relatie herstellen.

Hoewel ik hier niet kan ingaan op de afschuwelijke gevolgen, kun je je wel voorstellen wat een pijn en verdriet aan alle kanten kunnen knagen aan de harten van de betrokkenen. Deze zonde heeft verschrikkelijke gevolgen.

Eerder schreef ik vervolgens over dit vers:

'Begaat iemand die niet getrouwd is deze zonde, dan heeft hij of zij de verplichting met die ander te trouwen, omdat, naar mijn persoonlijke overtuiging, God het lichamelijk één zijn in de geslachtsgemeenschap als een huwelijk ziet, hoewel deze samenvoeging nog in het openbaar bekrachtigd moet worden.'

Nu ik dit commentaar vanwege de publicatie ervan als e-book nog een keer doorlees, moet ik de lezer bekennen dat ik 'mijn persoonlijke overtuiging' heb moeten herzien. Die herziening is al enige tijd geleden, maar deze heruitgave geeft me de gelegenheid dat ook te zeggen. Mijn herziening is nodig gebleken nadat ik nog eens goed heb gelezen wat er staat. Anderen hebben mij daar ook op gewezen. Er staat dat twee *getrouwde* mensen één *vlees* zijn in de geslachtsgemeenschap. Het gaat om een man en een vrouw die met elkaar getrouwd zijn. Dat blijkt uit het feit dat het "*tot één vlees zijn*" niet op zichzelf staat, maar het derde aspect is dat een huwelijk tot een huwelijk maakt.

Zo staat dat in *Genesis 2*, waar God het huwelijk instelt (*Gn 2:24*). Je leest daar dat er twee stappen voorafgaan aan het "*tot één vlees zijn*". Die stappen zijn dat

1. "*een man zijn vader en zijn moeder verlaten*" zal – dit is een proces – en vervolgens

2. “*zich aan zijn vrouw hechten*” zal – dit is de officiële huwelijks-sluiting.
3. Daarna, na deze twee stappen, volgt het “*tot één vlees zijn*”. Deze derde stap of dit derde aspect brengt een totale eenheid tot uitdrukking.

Als ongetrouwden geslachtsgemeenschap hebben, zondigen zij tegen wat God over het huwelijk heeft gezegd. Daarom zegt Paulus hier ook niet dat wie een hoer aanhangt één vlees met haar is, maar dat hij “*één lichaam*” met haar is. Dat Paulus naar het huwelijk verwijst, is vanwege Gods bedoeling ermee en daarom spreekt hij over “*één vlees*”. Omdat Paulus spreekt over gevallen van geslachtsgemeenschap buiten het huwelijk om, zegt hij dat er in die gevallen alleen sprake is van “*één lichaam*”.

Toen dat belangrijke verschil tot me doordrong, begreep ik ook dat het niet juist is om te spreken over een *huwelijk* als ongetrouwden deze zonde begaan.

Dat wil niet zeggen dat geslachtsgemeenschap vóór het huwelijk ‘dus’ geen gevolgen in de zin van verplichtingen zou hebben. Deze wijziging van visie is vooral van belang voor de manier waarop pastorale zorg in dergelijke gevallen moet worden besteed. Wie openstaat voor pastorale zorg, zal van God kracht krijgen om de gevolgen te dragen. Verder geef ik je in overweging om in het Oude Testament en in het Nieuwe Testament na te gaan hoe God over het huwelijk denkt.

Ik ga hier niet in op de problemen die zich voordoen als die ander al getrouwd is. Je kunt van de zonde niet anders verwachten dan dat de gevolgen altijd chaotisch zijn. Bij oprechte schuldbelijdenis zal God een uitweg geven. Hetzelfde geldt voor mensen, jong en oud, die uit de wereld tot bekering en geloof komen. Steeds minder pasbekeerden zijn vrij van de hoererij. Vaak zijn ze niet met één, maar met meerdere personen ‘naar bed’ geweest. Wat moet je in zo’n geval voor advies geven? Dat is niet eenvoudig. Dat moet per geval worden gezien.

Eén ding is zeker: voordat iemand bekeerd is, is alles wat hij doet zonde. Belijdenis tegenover God én vergeving door God zijn nodig. Hoe luchtiger iemand over zijn verleden spreekt, des te minder grondig zal zijn belijdenis zijn geweest. De ernst van deze zonde moet zo iemand worden duidelijk gemaakt. Hoe dieper iemand overtuigd is van zijn vroegere zonden, des te meer kan er gewezen worden op de vergeving die God gegeven heeft. Wanneer dat berouw er is, zal God ook hier een uitweg tonen.

V17. De gelovige hoort bij de Heer, hij is één geest met Hem. Dat is de eenheid die bij de bekering tot stand is gekomen. Deze geestelijke eenheid mag door een verkeerde lichamelijke eenheid niet geschaad worden.

V18. De oproep is *“ontvlucht de hoerij!”* Speel nooit met je seksuele gevoelens. Zoek geen plaatsen op waar je snel in de verleiding komt om je seksuele verlangens – die op zich niet verkeerd zijn; ze zijn je door God gegeven – op een onjuiste manier te bevredigen. Hoerij heeft onder al de zonden die een mens kan begaan een speciale plaats omdat je lichaam daar direct, en wel op een buitengewoon negatieve manier, bij betrokken is.

V19. En dat terwijl je lichaam zo’n buitengewoon positieve functie van God heeft gekregen. Je lichaam is een huis waarin de Heilige Geest woont. Een Goddelijke Gast heeft Zijn intrek in jouw lichaam genomen. Dan moet jouw lichaam toch wel bijzonder zijn. Tegelijk betekent dit, dat jij niet meer van jezelf bent. Als God de Heilige Geest in jou woont, heeft Hij toch zeker alle rechten in en over het huis van je lichaam?

V20. Weet je nog hoe Hij het eigendomsrecht op je lichaam heeft verkregen? De volle prijs ervoor is betaald met het kostbare bloed van de Heer Jezus dat Hij, na Zijn vreselijke lijden aan het kruis, heeft gestort. Laat nog maar eens op je inwerken, denk er nog maar eens over na, wat de Heer Jezus daar allemaal voor over heeft gehad. Het is toch door Zijn liefde dat Hij jouw lichaam tot Zijn eigendom

heeft gemaakt? Wanneer je de Heilige Geest, Die in je woont, de beschikking over je lichaam geeft, zal elk lid ervan gebruikt worden om God groot te maken. Verheerlijk dan God in je lichaam!

Lees nog eens 1 Korinthiërs 6:14-20.

Verwerking:

Ga na op welke manier jij in je lichaam – denk aan je oren, ogen, handen, voeten – God kunt verheerlijken.

1 Korinthiërs 7:1-7

Man en vrouw in het huwelijk

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Wat nu de dingen aangaat waarover u geschreven hebt: Het is goed voor een mens geen vrouw aan te raken. 2 Maar laat vanwege de hoererijen ieder zijn eigen vrouw hebben en laat iedere [vrouw] haar eigen man hebben. 3 Laat de man voldoen wat verschuldigd is aan de vrouw, en evenzo ook de vrouw aan de man. 4 De vrouw heeft geen gezag over haar eigen lichaam, maar de man; en evenzo heeft ook de man geen gezag over zijn eigen lichaam, maar de vrouw. 5 Onttrekt u niet aan elkaar, tenzij dan met onderling goedvinden, voor een tijd, opdat u zich aan het gebed wijdt en [daarna] weer samen bent, opdat de satan u niet verzoekt, omdat u zich niet kunt onthouden. 6 Maar dit zeg ik als toelating, niet als bevel; 7 ik zou echter willen dat alle mensen waren zoals ook ikzelf; maar ieder heeft zijn eigen genadegave van God, die een deze, de ander die.

V1. Dit hoofdstuk sluit direct aan op de laatste verzen van het vorige hoofdstuk. Daar is duidelijk gemaakt dat seksuele omgang buiten het huwelijk hoererij is. Maar hoe moet je dan wél met het huwelijk omgaan? Daarover hebben de Korinthiërs schriftelijk vragen gesteld aan de apostel Paulus. In dit hoofdstuk gaat hij daar uitvoerig op in.

Sommigen hebben er moeite mee dat Paulus als ongetrouwde man aanwijzingen voor het huwelijk geeft. Daar zou hij het recht niet toe hebben. Wie dat meent, begrijpt niets van de bijzondere plaats die Paulus van God heeft gekregen. Paulus is de man aan wie God een speciale dienst heeft toevertrouwd. Met name de eenheid die er is tussen Christus en de gemeente is iets dat hij heeft mogen doorgeven aan de gemeente. Deze eenheid wordt vergeleken met het huwelijk. De man behoort Christus voor te stellen en de vrouw

behoort de gemeente voor te stellen. In *Efeziërs 5* kun je daarover lezen (*Ef 5:22-33*).

De vergelijking met Christus en de gemeente in de verhouding tussen de man en zijn vrouw wordt in *1 Korinthiërs* niet voorgesteld. Toch is het duidelijk dat juist Paulus over de omgang tussen man en vrouw praktische opmerkingen kan maken omdat hij zo goed de verhouding tussen Christus en de gemeente kent. Hij wil er dan ook voor zorgen dat in de huwelijken de omgang tussen de echtgenoten steeds meer gaat lijken op het grote voorbeeld.

Voordat hij hierover gaat schrijven, zegt hij eerst in *vers 1* dat het goed voor een mens is geen vrouw aan te raken. Door dit zo te zeggen lijkt het wel alsof hij tegen het huwelijk is.

V2. Als hij in dit vers zegt dat het vanwege de hoererijen goed is dat toch ieder zijn eigen vrouw heeft, lijkt dat niet een erg hoogstaand motief. Het lijkt net alsof het een noodzakelijk kwaad is. Als je het hele hoofdstuk doorleest, zie je dat hij niet op die manier over het huwelijk spreekt. Hij erkent het huwelijk ten volle en onderstreept hoe belangrijk huwelijkstrouw is.

Waarom uit hij zich dan zo? Omdat hij in dit hoofdstuk het huwelijk bekijkt als een tijdelijk iets. In de hemel wordt niet getrouwd en uitgehuwelijkt. Zo zegt de Heer Jezus dat in *Mattheüs 22 (Mt 22:30)*. Het huwelijk heeft alleen geldigheid voor de tijd dat iemand op aarde leeft. Om het goed te beleven moet je niet alleen de *voorrechten* van het huwelijk kennen, maar ook de *verantwoordelijkheden*. Het is een hele verantwoordelijkheid om getrouwd te zijn. Als je getrouwd bent, wordt er door je wederhelft heel wat van je verwacht. Je moet tijd aan je huwelijk besteden. Als je niet getrouwd bent, kun je die tijd op een andere manier besteden. Niet voor jezelf natuurlijk, maar voor de Heer. Nou, van deze kant bekijkt Paulus het huwelijk hier.

Ik wil nog eens benadrukken dat het huwelijk een schitterende afbeelding is van Christus en de gemeente. God heeft het huwelijk ingesteld met dat in gedachten. Maar, zoals gezegd, de kant die in

dit hoofdstuk naar voren komt, is de kant van tijdsbesteding. Paulus slaat hierin niet door. Je zult zien dat hij, ook als het gaat om de verantwoordelijkheden die het huwelijk met zich meebrengt, de zaken evenwichtig voorstelt.

Wanneer hij dan ook zegt dat het goed is voor een mens geen vrouw aan te raken, wil dat zeggen dat het goed is om ongetrouwd te blijven en wel met de bedoeling helemaal vrij te zijn om voor de Heer te werken (*verzen 26,32*). Hij bedoelt niet dat je een vrouw geen hand mag geven.

Toch is een waarschuwing tegen een al te intieme omgang met iemand van het andere geslacht op zijn plaats. Wees voorzichtig met het omhelzen en kussen van, of je laten omhelzen en kussen door, iemand van het andere geslacht (*vgl. Sp 6:29*). Daar kunnen huwelijksproblemen door ontstaan. Jaloersheid speelt al snel een rol in al te vriendschappelijke omgang. Trouwens, de apostel zegt hier zelf dat vanwege het gevaar van de hoererijen ieder zijn eigen vrouw heeft en omgekeerd iedere vrouw haar eigen man.

V3-4. Het huwelijk geeft verplichtingen aan de man ten opzichte van zijn vrouw en aan de vrouw ten opzichte van haar man. Het gaat om het voldoen aan wat verschuldigd is. In het huwelijk hebben man en vrouw zich aan elkaar uitgeleverd. Ze hebben geen van beiden meer iets te zeggen over het eigen lichaam. Het is geen kwestie van geven en nemen, maar van geven. Het verband maakt hier duidelijk dat het vooral gaat om het voldoen aan de seksuele behoeften van de ander.

Seksuele behoeften zijn geen schande of zondig; ze zijn door God in de schepping gelegd. Ze mogen echter alleen bevredigd worden op het terrein waarvoor God ze gegeven heeft en dat is binnen het huwelijk. In het huwelijk mogen man en vrouw genieten van elkaars lichaam. De geslachtsgemeenschap is daarvan de bekroning. God heeft de geslachtsgemeenschap ook gegeven met het oog op het verwekken van kinderen. Ze heeft dan ook een dubbele

functie. Door het willekeurig gebruik van allerlei kunstmatige voorbehoedsmiddelen wordt er een scheiding in deze dubbele functie aangebracht.

In 1 Petrus 3 staat dat de man met verstand bij zijn vrouw moet wonen (1Pt 3:7). Dat omvat de totale omgang met de vrouw, inclusief de seksuele. Een man moet verstand van zijn vrouw krijgen. Ze is namelijk heel anders door God geschapen. Hoeveel verstand een man op dit gebied van zijn vrouw heeft, blijkt uit de mate van zelfbeheersing die hij bezit. Door het gemak waarmee bepaalde middelen te krijgen zijn, blijft er weinig over van een oefening in deze zelfbeheersing.

En dan nog wat. Als we de Heer in alle dingen van ons leven de leiding geven, zouden we Hem dan hierin niet de leiding toevertrouwen? Wie Zijn wil hierover wil leren kennen, zal Hij niet beschamen. Op meerdere plaatsen in de Bijbel staan Zijn aanwijzingen zoals ook in het hoofdstuk dat je nu voor je hebt.

V5. Moet een man of een vrouw zich altijd aan de ander geven? Nee. Onder drie voorwaarden is het toegestaan zich aan elkaar te onttrekken en wel als

1. ze het er beiden over eens zijn,
2. de tijd van onthouding niet al te lang duurt en
3. het doel is om zich te wijden aan het gebed.

Er kunnen dingen in het leven van gelovigen gebeuren waarmee ze geen weg weten. De enige weg die openblijft, is zich helemaal op God te richten en Hem te vragen om uitkomst. In zulke situaties is het goed om vrijwillig en voor een bepaalde tijd 'nee' te zeggen tegen de bevrediging van de lichamelijke behoeften. Nuchter zegt de apostel dat ze daarna weer samen moeten komen omdat anders de satan van de gelegenheid gebruikmaakt om hen alsnog tot hoererij te verleiden. De behoeften zijn namelijk wel aanwezig.

V6. Wat Paulus hier zegt, is geen bevel. Hij geeft het ons als het ware ter overweging. Het is niet goed om zonder meer, zonder erover na

te denken en ervoor te bidden, ervan uit te gaan dat God onze weg wel zal besturen. Dan is er geen oefening meer in de tegenwoordigheid van de Heer om te weten wat we in bepaalde gevallen moeten doen. Je ziet hoe uiterst praktisch de aanwijzingen zijn.

V7. Paulus zou wel willen dat ze allen zouden zijn zoals hij, dat is ongetrouwd. Dat zegt hij omdat hij het vele werk ziet dat er voor de Heer te doen is. Tegelijk erkent hij dat er een speciale genadegave van God voor nodig is om ongetrouwd te blijven. Normaal zal het zo zijn dat een man een vrouw krijgt en een vrouw een man. God heeft immers Zelf gezegd: *“Het is niet goed dat de mens alleen is”* (Gn 2:18). En ook dat is een genadegave van God, want *“ieder heeft zijn eigen genadegave van God, de een deze [om ongetrouwd te blijven], de ander die [om te trouwen]”*.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 7:1-7.

Verwerking:

Ben je getrouwd? Ga na in hoeverre je huwelijk door deze verzen rijker kan worden.

Ben je ongetrouwd? Hoe is het met je verlangen naar een vrouw/man? Overheerst het alles? Of is het een gezond verlangen, dat je in gebed bij de Heer brengt, terwijl je de Heer van harte dient? Of denk je ongetrouwd te kunnen blijven om helemaal voor de Heer te kunnen leven zonder zorgen ten aanzien van een man/vrouw?

1 Korinthiërs 7:8-14

Drie groepen

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

8 Maar tegen de ongetrouwden en de weduwen zeg ik: Het is goed voor hen, als zij blijven zoals ook ik. 9 Maar als zij zich niet kunnen onthouden, laten zij trouwen; want het is beter te trouwen dan [van begeerte] te branden. 10 Maar aan de getrouwden beveel ik – niet ik, maar de Heer –, dat [de] vrouw niet mag scheiden van [haar] man 11 (en als zij toch gescheiden is, laat zij ongetrouwd blijven of zich met haar man verzoenen), en dat [de] man [zijn] vrouw niet mag verstoten. 12 Maar aan de overigen zeg ik, niet de Heer: Als een broeder een ongelovige vrouw heeft en deze vindt het goed bij hem te wonen, laat hij haar dan niet verstoten. 13 En als een vrouw een ongelovige man heeft, en hij vindt het goed bij haar te wonen, laat zij haar man niet verstoten. 14 Want de ongelovige man is geheiligd door de vrouw en de ongelovige vrouw is geheiligd door de broeder; anders toch waren uw kinderen onrein, maar nu zijn zij heilig.

In het gedeelte dat je zojuist hebt gelezen, komen drie groepen mensen voor je aandacht:

1. “de ongetrouwden en de weduwen” (vers 8),
2. “de getrouwden” (vers 10) en
3. “de overigen” (vers 12), dat zijn de gemengde huwelijken, waarvan alleen de man of de vrouw een gelovige is.

Voor elk van de drie groepen heeft Paulus een woord.

V8. “De ongetrouwden en de weduwen” kunnen het best ongetrouwd blijven, net zoals hij. Dan heb je niets te maken met de zorg voor een goedlopend huwelijk. De tijd die je daarin moet investeren, kun je dan gebruiken in de dienst van de Heer.

V9. Paulus heeft tegelijk wel degelijk oog voor de praktijk. Hij beseft goed dat er verlangens kunnen zijn die het niet toelaten dat iemand ongetrouwd blijft. Misschien loop jij wel met de vraag rond of de Heer wil dat jij trouwt of dat Hij wil dat je alleen blijft. Ik heb ook met die vraag gezeten. Het antwoord voor mij kwam toen iemand zei: 'Als jij verlangt naar een levenspartner, kun je ervan uitgaan dat de Heer wil dat je trouwt. Hij heeft dat verlangen in je gelegd.' Een simpel antwoord dat voor mij het einde van de vraag heeft betekend over wel of niet trouwen. Je hoeft daar, denk ik, niet krampachtig mee om te gaan.

Dan komt natuurlijk nog wel het probleem hoe je kunt weten met wie de Heer wil dat je trouwt. Daar kun je dan verder voor gaan bidden. Soms is het zo dat je, ondanks het verlangen naar een levenspartner, toch alleen blijft. Dat kan een hele strijd veroorzaken, zo hevig, dat je zelfs gaat twijfelen aan de liefde van God. Ik kan dat wel begrijpen, zeker als er door anderen ook nog zielig over wordt gedaan. Een hoofdstuk als dit kan je dan bemoedigen. Voor God heeft jouw leven Zijn doel niet gemist als er in jouw leven geen levenspartner verschijnt. Geef het gevoel van het gemis niet de kans je leven te vullen. Blijf je richten op Hem. Hij wil die ruimte in je leven vullen.

Ik wil hiermee niet de indruk wekken dit probleem met een paar zinnen af te doen. Dat zou goedkoop zijn. Ik wil alleen proberen een richting aan te geven, waarin draagkracht voor dit gemis te vinden is.

V10-11. Voor de tweede categorie, "*de getrouwden*", geldt dat zij getrouwd zijn tot de dood scheiding brengt. Elke scheiding die eerder plaatsvindt dan de dood, is verboden. In *Maleachi 2* staat dat God "*het wegsturen ... haat*" (*Ml 2:16*). Er is geen reden te bedenken waarom man en vrouw elkaar zouden kunnen wegsturen, anders gezegd, zouden kunnen scheiden. Ja, je hoort wel van onhoudbare situaties van voortdurende ruzies, scheldpartijen, dronkenschap of een verhouding met een ander en overspel. En menselijk gesproken is het dan begrijpelijk dat er door de partij die dit alles moet

ondergaan een echtscheidingsprocedure in gang wordt gezet. Maar de Heer Jezus heeft gezegd – en met de opmerking “*niet ik, maar de Heer*” verwijst Paulus daarnaar –: “*Wat dan God heeft samengevoegd, laat een mens dat niet scheiden*” (Mt 19:6). Hier staat een duidelijk bevel: niet scheiden.

Is het dan onder geen enkele voorwaarde mogelijk om te scheiden? Nee, want die voorwaarde is er niet. Sommigen menen in *Mattheüs 19* de enige uitzondering te zien die de gevraagde voorwaarde geeft (Mt 19:9). Dat is in het geval dat er door een van de partners is gehoereerd. De reden is, zo zegt men, dat door de partner die hoereert in feite de huwelijksband verbroken is door te hoereren, dat wil zeggen door met een ander geslachtsgemeenschap te hebben (1Ko 6:16). Die redenering gaat echter niet op, want geslachtsgemeenschap buiten het huwelijk verbreekt geen wettig huwelijk, net zomin als door geslachtsgemeenschap buiten het huwelijk een huwelijk ontstaat.

Mocht iemand *Mattheüs 19:9* toch als uitzondering zien en menen aan dat vers het recht tot echtscheiding te kunnen ontlenen, dan mag hij of zij zich wel afvragen of er van dit recht gebruik moet worden gemaakt. Wanneer het opgebracht kan worden – ik wil me hierin zo voorzichtig mogelijk uitdrukken – van dit recht af te zien, zou het een overwinning van de genade zijn om zelf toch trouw te blijven aan de huwelijksband waarin zij beiden verbonden zijn en die tot de dood onverbreekelijk is.

In een bepaald geval van echtscheiding wordt wel eens als excuus aangevoerd dat het in dat bepaalde geval zou gaan om een huwelijk waarin man en vrouw niet door God zijn samengevoegd. Er zijn inderdaad huwelijken genoeg die tot stand zijn gekomen zonder dat men daarin naar de wil van God heeft gevraagd. Als dat zo is, moet dat als zonde beleden worden, maar het mag nooit als een excuus dienen om te gaan scheiden. Als er staat ‘*wat God heeft samengevoegd*’ – en niet ‘*wie God heeft samengevoegd*’, – ziet dat op de *instelling* van het huwelijk als zodanig. De twee mensen, man en vrouw, die door de band van het huwelijk zijn samengevoegd,

kunnen zich nooit van die band ontdoen. Het is een band die God om hen beiden heen gelegd heeft en die nooit verbroken mag worden. Denk daar ook eens aan, als je over trouwen nadenkt.

Mocht het toch gebeurd zijn dat er echtscheiding heeft plaatsgevonden, dan is de opdracht ook duidelijk: ongetrouwd blijven of zich met elkaar verzoenen.

V12-13. *“De overigen.”* Wie zouden dat zijn? Uit het vervolg kun je opmaken dat het hier gaat om gemengde huwelijken, dat zijn huwelijken waarin een van de partners tot geloof gekomen is en de ander nog ongelovig is. Het gaat hier wel om iemand die tot geloof gekomen is *nadat* zij getrouwd zijn. Het gaat niet om iemand die de Heer Jezus kent en met een ongelovige gaat trouwen. Dat is duidelijk in strijd met de Bijbel (2Ko 6:14). Daar kan geen zegen op rusten.

Je kunt je voorstellen dat in zo'n heidense stad als Korinthe, waar het evangelie aangenomen is, in veel gezinnen door het geloof een scheiding gekomen is tussen de gelovige en de ongelovige familieleden. Hoe moet men daar nu mee omgaan? Hier spreekt Paulus als apostel, zonder zich te beroepen op een uitspraak van de Heer Jezus Zelf. Daarom zegt hij: *“Zeg ik, niet de Heer.”* Dit betekent natuurlijk niet dat je wat Paulus hier zegt, aan je laars kunt lappen. Hij is nog altijd apostel, die gezag van God heeft gekregen om in allerlei situaties te vertellen hoe er gehandeld moet worden. In de gevallen van de gemengde huwelijken moet degene die tot geloof is gekomen nooit het initiatief tot scheiding nemen.

Als je *Ezra 10* en *Nehemia 13* over gemengde huwelijken leest, zou je de gedachte kunnen krijgen dat in die gevallen de ongelovige moet worden weggestuurd (*Ea 10:1-4,10-16; Ne 13:23-27*). In die gedeelten gaat het om huwelijken tussen leden van Gods aardse volk en heidenen. Die huwelijken zijn door God bij wet verboden. Ondanks dat hebben de Israëlieten zich verbonden met de heidenvolken om hen heen. Daardoor hebben ze zich verontreinigd en schuldig gemaakt aan de overtreding van de wet (*Dt 7:1-6*). De enige manier

om zich van die zonde te ontdoen is belijdenis en het wegsturen van de vreemde vrouwen en de kinderen die uit hen geboren zijn. Zo heeft God het bepaald voor de tijd dat Zijn volk onder de wet staat.

V14. In de tijd waarin wij leven, zijn wij niet onder de wet, maar onder de genade (*Rm 6:14b*). Als nu in een ongelovig gezin een van de ouders tot bekering en geloof komt, heeft dat een uitwerking op het hele gezin. De ongelovige man of vrouw is door de gelovige geheiligd. Dit geheiligd zijn heeft niets te maken met hun verhouding tot God. Daaraan is voor de ongelovige niets veranderd. Zonder bekering blijft hij verloren. Het heeft te maken met zijn plaats in deze wereld. Door de verbinding met de gelovige is de ongelovige nu op een aparte plaats in de wereld terechtgekomen. De ongelovige is onder de directe invloed van het christendom gekomen.

Vóór de bekering van de man of de vrouw is dat hele gezin in de duisternis van het heidendom. Nu is er door de bekering van de man of de vrouw licht gekomen in het gezin. Of de ongelovige het wil of niet, hij of zij komt daar nu dagelijks mee in aanraking. En de hele omgeving weet het: in dat gezin is de invloed van het christelijk geloof aanwezig. Of de ongelovige het nu prettig vindt of niet: hij of zij is vanaf het moment van de bekering van zijn of haar partner verbonden aan iemand die niet meer meegaat in de heidense leefwijze. Hetzelfde geldt voor de kinderen.

Je ziet hoe er door het evangelie een zegen binnenkomt in de gezinnen. Niet alleen voor de bekeerde zelf, maar ook voor zijn of haar huisgenoten.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 7:8-14.

Verwerking:

Welke redenen kun je aanvoeren om niet aan een verbinding met een ongelovige te beginnen?

1 Korinthiërs 7:15-20

God heeft ons geroepen in vrede

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

15 Maar als de ongelovige scheidt, laat hij scheiden. De broeder of de zuster is in zulke [gevallen] niet gebonden; maar God heeft ons geroepen in vrede. 16 Want hoe weet u, vrouw, of u de man zult behouden? Of hoe weet u, man, of u de vrouw zult behouden? 17 Maar zoals de Heer aan ieder heeft toebedeeld, zoals God ieder geroepen heeft, zo moet hij wandelen. En zo verorden ik in alle gemeenten. 18 Is iemand als besnedene geroepen, dan moet hij het niet laten verhelpen; is iemand als onbesnedene geroepen, dan moet hij zich niet laten besnijden. 19 De besnijdenis is niets, en het onbesneden zijn is niets, maar [de] onderhouding van Gods geboden. 20 Laat ieder blijven in de roeping waarin hij is geroepen.

V15. Wanneer in een huwelijk een van beiden tot bekering komt, ontstaat er op hetzelfde moment een enorme kloof tussen man en vrouw. De gelovige wil vanaf dat moment rekening houden met de wil van God, terwijl de ongelovige daar geen rekening mee houdt. Dat zal spanningen in het huwelijk teweegbrengen. Die kunnen zo hoog oplopen, dat de ongelovige wil scheiden. In zulke gevallen hoeft de gelovige niet uit alle macht te proberen om de ongelovige partner bij zich te houden.

De gelovige zal in zulke situaties vaak denken dat hij/zij gefaald heeft in zijn/haar getuigenis. Wie kan zeggen dat hij/zij altijd volmaakt geweest is in zijn/haar getuigenis? Ik zeg dit niet om onze verantwoordelijkheid kleiner te maken. Als er fouten zijn gemaakt, moeten die beleden worden, ook als de fouten gemaakt zijn tegenover de ongelovige. Als ondanks een oprechte belijdenis van de verkeerde dingen de ongelovige toch wil scheiden, laat hij

scheiden. Het enige wat de gelovige overblijft, is aanhoudend voor de ongelovige te bidden.

Hoe moet de gelovige nu verder leven? Paulus zegt hier dat de broeder of zuster vrij is. Zou dat kunnen betekenen dat een ander huwelijk mogelijk is? In dat geval is de weg van hereniging wel afgesloten, indien de ongelovige alsnog behouden zou worden. Daarom staat er nog iets: *“God heeft ons geroepen in vrede.”* Door de bekering van een van de gezinsleden kan deze vrede uit het gezin weg zijn. Zo spreekt de Heer Jezus daarover als Hij zegt dat Hij niet gekomen is om vrede te brengen, maar verdeeldheid (*Lk 12:51-53*).

V16. Wanneer in een gezin een van de gezinsleden de Heer Jezus aanneemt, is er verdeeldheid ontstaan tussen de gelovige en de andere, ongelovige leden. Zoals ik aan het begin van dit stukje heb gezegd, kan dit in bepaalde situaties spanningen veroorzaken, waarbij het in de verhouding tussen man en vrouw zover kan komen, dat de ongelovige wil scheiden. Laat hij dan scheiden, want God heeft ons geroepen in vrede. De gelovige hoeft niet zijn/haar best te doen de ander ten koste van de vrede vast te houden. Er is immers niet met zekerheid te zeggen of hij of zij tot bekering zal komen.

V17. Ik denk dat er in dit vers rust te vinden is voor iedereen die door zijn bekering in zulke omstandigheden is terechtgekomen. Dit vers maakt het je gemakkelijker om je in de situatie te schikken en niet in opstand te komen. Je vindt daar twee redenen voor. De eerste reden heeft te maken met de omstandigheden van je leven. De situatie waarin jij je bevindt, is voor God geen verrassing. Toen jij de Heer Jezus aannam, wist Hij van de situatie waarin jij verkeerde. Wat Hij nu graag wil, is dat jij in jouw eigen omgeving de verandering laat zien die Hij in je leven heeft bewerkt.

De tweede reden heeft te maken met jou persoonlijk. God heeft je geroepen zoals jij bent. Wat dat wil zeggen, wordt toegelicht in de volgende verzen. Voordat die toelichting komt, staat er eerst nog iets belangrijks: *“En zo verorden ik in alle gemeenten.”* Alles wat Paulus

hier te zeggen heeft over het huwelijk, kan niet iedereen naar eigen believen gaan toepassen. Het is ook niet tijdgebonden. Het geldt niet alleen voor de Korinthiërs, maar voor alle gemeenten en voor alle tijden. Het is goed dat te bedenken, juist in onze tijd, waarin de huwelijksmoraal steeds verder wegzakt en waarin echtscheiding volledig geaccepteerd wordt.

V18-19. Maar nu de vraag hoe iemand geroepen kan worden. Dat wil zeggen: hoe staat het er met iemand persoonlijk voor op het moment dat hij door God geroepen wordt om het evangelie aan te nemen? Iemand kan besneden zijn of onbesneden; hij kan ook als slaaf geroepen zijn of als een vrije, dat wil zeggen niet als slaaf.

Maakt het voor God enig verschil of iemand besneden of onbesneden is? Vroeger wel. Toen was de besnijdenis het uiterlijke teken van het verbond dat God met Zijn volk gesloten had. Maar sinds de kruisdood van de Heer Jezus heeft een uiterlijk teken geen extra waarde voor God. Het ontbreken van zo'n uiterlijk kenmerk maakt iemand ook niet minder voor God. De uiterlijke dingen hebben – als basis van de verhouding tot God – hun betekenis verloren. De uiterlijke dingen bepalen niet meer de verhouding tot God.

Waar het nu om gaat, is de *“onderhouding van Gods geboden”*. Het komt aan op de gezindheid van je hart. Je liefde tot God zal blijken uit gehoorzaamheid aan wat God heeft gezegd. Dan wil je graag je hele leven inrichten naar Zijn wil. En als God ook over uiterlijke dingen Zijn geboden geeft, zul je ook daaraan uit liefde tot Hem graag willen voldoen.

Misschien kan de ‘besnedene’ en de ‘onbesnedene’ naar ons toe het best op de volgende manier worden vergeleken en toegepast. De besnedene is iemand die uiterlijk tot Israël, het aardse volk van God, behoort. Om echt bij God te kunnen horen moet hij zich wel bekeren. Zo kun jij misschien in een christelijk gezin opgevoed zijn. Om echt bij God te kunnen horen heb jij je wel moeten bekeren. De roepstem van God is tot je gekomen en jij hebt je bekeerd. In die zin ben jij als een besnedene geroepen.

De onbesnedene hoort niet tot het aardse volk van God. Toch kan hij door bekering bij God gaan horen. Zo ben jij misschien iemand die niet met de Bijbel is opgevoed. Maar de roepstem van God is tot je gekomen, jij hebt je bekeerd en nu hoor jij ook bij God. In die zin ben jij als een onbesnedene geroepen.

V20. Het is niet Gods bedoeling dat je gaat proberen daar verandering in aan te brengen. Ik hoor wel eens dat het een nadeel zou zijn wanneer je in een christelijk gezin bent opgevoed. Je zou dan niet zo goed weten wat de wereld en de zonde zijn. Eigenlijk zou je eens, zo wordt er dan gezegd, een poosje in de zonde moeten leven en je christelijke opvoeding even vergeten. Maar zo ligt het niet. Paulus is bijvoorbeeld zelf een man die een uitermate godsdienstige opvoeding heeft gehad. Hij heeft niet wat je noemt 'in de wereld' geleefd. Toch noemt hij zich, als hij tot bekering is gekomen, op een gegeven moment "*de voornaamste*" van alle zondaars (1Tm 1:15).

Zo wordt ook bij jou het zondebesef steeds groter als je met God je weg gaat. Het is dan niet meer belangrijk vanuit welke achtergrond je tot bekering bent gekomen. In je omgang met Hem zal Hij je laten zien Wie Hij is én wie jij bent. Het komt er maar op aan of jij bereid bent Gods geboden te onderhouden. Het gaat niet om je afkomst, maar om je instelling, je gehoorzaamheid aan God.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 7:15-20.

Verwerking:

Wat vind jij de voordelen van een christelijke opvoeding of van een niet-christelijke opvoeding? En wat zijn volgens jou de nadelen ervan?

1 Korinthiërs 7:21-28

Bij God blijven

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

21 Bent u als slaaf geroepen, bekommer u daarover niet; maar wanneer u ook vrij kunt worden, gebruik dat liever. 22 Want de slaaf die in [de] Heer geroepen is, is een vrijgelatene van [de] Heer; evenzo is de vrije die geroepen is, een slaaf van Christus. 23 U bent voor een prijs gekocht; wordt geen slaven van mensen. 24 Broeders, laat ieder bij God blijven in de [staat] waarin hij geroepen is. 25 Aangaande de maagden nu heb ik geen bevel van [de] Heer; maar ik geef mijn mening als iemand die barmhartigheid van [de] Heer gekregen heeft om trouw te zijn. 26 Ik denk dan, dat het goed is, om de tegenwoordige nood, – dat het goed voor een mens is zo te blijven. 27 Bent u aan een vrouw verbonden, zoek geen losmaking; bent u los van een vrouw, zoek geen vrouw. 28 Maar ook al trouwt u, u zondigt niet; en al trouwt de maagd, zij zondigt niet. Maar zulke [personen] zullen verdrukking hebben in het vlees, en die wil ik u besparen.

V21. Bij het besneden-zijn of onbesneden-zijn gaat het om de al dan niet *godsdienstige* achtergrond van je bekering (*vers 19*). Er is nog een aspect dat bij de bekering een rol speelt en dat is je *maatschappelijke* achtergrond. In Paulus' tijd is slavernij een gewone zaak. Hoe de slaaf zich daarbij voelt, hangt af van de baas die hij heeft, maar in het algemeen is het een zeer minderwaardige positie. Er kan volkomen willekeurig met hem worden gehandeld. Hij is niet meer dan een stuk gereedschap. In enkele van de brieven die Paulus heeft geschreven, spreekt hij ook de slaven toe.

Op het eerste gezicht bevinden zij zich in een allesbehalve benijdenswaardige positie. Daarom vermeldt de geschiedenis ook veel slavenopstanden. Een christenslaaf heeft een bijzondere

gelegenheid om van zijn Heer en Heiland te getuigen. Dat ontdek je als je eens nagaat wat Paulus tegen de slaven te zeggen heeft in zijn verschillende brieven. Lees bijvoorbeeld maar eens wat hij daarover aan Titus schrijft (*Tt 2:9-10*).

De christenslaaf kan door zijn gedrag laten zien dat hij een volgelinge is van de Heer Jezus, Die ook Slaaf geworden is. Daarom hoeft hij zich er niet om te bekommeren dat hij als slaaf geroepen is. Het gaat er maar om, dat hij zich als een christen gedraagt en niet (meer) meedoet met het in opstand komen tegen zijn baas. Jozef is een prachtig voorbeeld van een trouwe slaaf. Je leest een paar keer dat God met hem is (*Gn 39:2,21*). Is dat niet bemoedigend als je je in een ondergeschikte positie bevindt?

Dan zegt Paulus ook nog iets over de mogelijkheid om vrij te worden. Als die mogelijkheid er is, mag een slaaf daar gebruik van maken. Hij heeft hier voor ogen dat iemand die vrij is, andere mogelijkheden heeft om de Heer te dienen.

V22. Hoe het ook zij, zowel de christenslaaf als de christenvrije kan niet zijn eigen leven invullen. Hij die als slaaf geroepen is, is "*in [de] Heer*" geroepen en daardoor vrij van de macht van de zonde. Maar let op: hij is een vrijgelatene van de *Heer*. Zo is ook hij die als vrije geroepen is, een slaaf van Christus. Christus heeft voor hen beiden de losprijs betaald. En wat voor een prijs! De prijs van Zijn leven heeft Hij betaald om hen vrij te kopen uit de macht van de satan. Ze behoren nu aan Hem toe. Hij heeft recht op hun hele leven gekregen.

V23. Daarom moeten ze geen rekening meer houden met wat mensen graag willen. Dat wil niet zeggen dat ze niet naar hun bazen moeten luisteren, maar dat ze weten dat ze boven alles gehoorzaam moeten zijn aan God.

V24. Paulus besluit dit stukje met iets wat voor al het voorgaande geldt. Het gaat erom dat ieder bij God moet blijven in de staat of toestand of positie waarin hij geroepen is. Ook voor jou is dat iets wat je jezelf moet afvragen. Een verandering is alleen toegestaan als

je voor je bekering bezig bent geweest met werk of zaken die niet goed zijn. Een duidelijk voorbeeld heb je als een hoer tot bekering komt. Het spreekt vanzelf dat zij na haar bekering niet 'bij God' kan blijven in haar vroegere 'werk'. Maar in het algemeen is het Gods bedoeling dat iemand na zijn bekering niet van baan of zaak verandert, maar juist in zijn oude leefwereld laat zien dat hij veranderd is.

In *Lukas 3* vind je voorbeelden van mensen die berouwvol tot Johannes de doper komen en hem vragen wat ze moeten doen (*Lk 3:10-14*). Dan zegt hij niet tegen de tollenaars en soldaten dat ze ontslag moeten nemen, maar dat ze hun werk moeten gaan doen zoals het hoort. Zij kunnen in hun werk laten zien dat ze veranderd zijn. In de maatschappij waarin wij leven, is het in sommige bedrijfstakken bijna normaal dat de werknemers meer uren schrijven en uitbetaald krijgen dan ze werkelijk hebben gewerkt. Wie de Heer Jezus als Heiland en Heer heeft aangenomen, zal niet meer met zulke praktijken willen meedoen.

V25. In het gedeelte van de *verzen 25-39* gaat Paulus nu uitvoeriger in op wat hij in de *verzen 8-9* al heeft aangestipt. Voor de ongetrouwden en de weduwen ziet hij een belangrijke taak weggelegd. Als je het hele gedeelte leest, merk je dat hij zowel de ongetrouwde man als de ongetrouwde vrouw aanspreekt. Zijn advies aan de ongetrouwde is, om alleen te blijven. Dat doet hij niet zomaar, omdat het zo gemakkelijk is, lekker vrij, zonder verplichtingen. Nee, hij doet dat vanuit een bepaalde gezichtshoek, namelijk met het oog op de tegenwoordige nood. Hoe groot die nood is, zie je in de wereld om je heen. Paulus heeft daar oog voor en wil dat anderen daar ook oog voor hebben.

Het kan je aangrijpen als je eraan denkt hoeveel mensen om je heen het niet meer zien zitten en geen uitweg voor hun problemen weten. Zelfmoordgedachten en zelfmoordpogingen zijn geen uitzondering meer. De statistieken bewijzen dat met harde cijfers. Als je bedenkt dat een op de vijf jongeren wel eens aan zelfmoord heeft gedacht, dan gaat er toch wel wat door je heen. En om nu zoveel mogelijk

mensen, misschien wel vooral jonge mensen, nog van de Heer Jezus te kunnen vertellen, benadert Paulus het ongetrouwd zijn vanuit deze gezichtshoek. Hij doet dat niet omdat hij daartoe een bevel van de Heer heeft ontvangen, maar hij geeft zijn mening *“als iemand die barmhartigheid van [de] Heer gekregen heeft om trouw te zijn”*.

Als je oppervlakkig leest, lijkt dit alleen maar een eigen mening van Paulus te zijn, waarvan je je daarom niet al te veel hoeft aan te trekken. Hij zegt immers dat hij geen bevel van de Heer heeft ontvangen? Van andere dingen zegt hij wel, dat hij ze rechtstreeks van de Heer heeft ontvangen. Zoiets lees je dat bijvoorbeeld met betrekking tot het avondmaal (1Ko 11:23). Maar al staat dat er niet bij, dan wil dat niet zeggen dat we de zaak met een korreltje zout kunnen nemen. Paulus is een man die zich laat leiden door de Heilige Geest.

Zeker als het gaat om de brieven die hij heeft geschreven en die we in de Bijbel hebben, is het goed eraan te denken dat de Geest het hem op deze manier heeft laten opschrijven. Zo is dat ook hier, in het geval van de ongetrouwde. Tegelijk zie je ook hoe voorzichtig hij zich opstelt. Hij is zich ervan bewust dat hij zelf barmhartigheid heeft gekregen om trouw te zijn aan de roeping van de Heer. Om alleen te blijven met het doel je leven toe te wijden aan de Heer en je dienst trouw te vervullen, daar heb je de barmhartigheid van de Heer voor nodig, want het is niet eenvoudig. In eigen kracht lukt dat niet.

V26-27. Het is dan ook goed om ongetrouwd te blijven met het speciale doel je helemaal te kunnen inzetten voor de Heer. Wie verbonden is aan een man of vrouw, dat wil zeggen wie getrouwd is, moet daar geen verandering in aanbrengen. En wie niet verbonden is aan een man of vrouw moet daar ook geen verandering in aanbrengen.

V28. *“Maar”,* voegt Paulus er direct aan toe, *“ook al trouwt u, u zondigt niet; en al trouwt de maagd, zij zondigt niet”*. Hij waakt er steeds voor geen smet op het huwelijk te werpen, alsof het iets zondigs zou zijn. Hij is zich ervan bewust dat door zijn voorstelling van zaken iemand

zich schuldig zou kunnen gaan voelen als hij of zij gaat trouwen. Dat is absoluut zijn bedoeling niet.

Wat hij wil, is de ongetrouwen iets besparen en dat is de *“verdrukking in het vlees”*. ‘Verdrukking in het vlees’ wil zeggen dat het huwelijk je verplicht om bezig te zijn met je man of vrouw, je gezin, waardoor die tijd niet gebruikt kan worden voor de directe verkondiging van het evangelie. Natuurlijk geeft de Heer ook als je getrouwd bent gelegenheden om Hem te dienen. Maar, zoals ik al heb gezegd, Paulus beziet alles hier met het oog op de tegenwoordige nood.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 7:21-28.

Verwerking:

Waarin herken jij om je heen ‘de tegenwoordige nood’? Zeg dat tegen God en vraag Hem hoe Hij jou daarin wil gebruiken.

1 Korinthiërs 7:29-35

De tijd is kort

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

29 Dit nu zeg ik, broeders, de tijd is kort. Overigens, laten ook zij die vrouwen hebben, zijn als hadden zij ze niet; 30 en zij die wenen, als weenden zij niet; en zij die blij zijn, als waren zij niet blij; en zij die kopen, alsof ze niet bezaten; 31 en zij die de wereld gebruiken, als hadden ze die niet in eigendom; want het uiterlijk van deze wereld gaat voorbij. 32 En ik wil dat u zonder zorgen bent. De ongetrouwde wijdt zijn zorg aan de dingen van de Heer, hoe hij de Heer zal behagen; 33 maar de getrouwde wijdt zijn zorg aan de dingen van de wereld, hoe hij zijn vrouw zal behagen. 34 Er is ook onderscheid tussen de vrouw en de maagd. De ongetrouwde wijdt haar zorg aan de dingen van de Heer om heilig te zijn, zowel naar het lichaam als naar de geest; maar de getrouwde wijdt haar zorg aan de dingen van de wereld, hoe zij haar man zal behagen. 35 En dit zeg ik tot uw eigen nut; niet om een strik over u te werpen, maar ter wille van de welvoegelijkheid, en om u te doen blijven bij de Heer, zonder afgetrokken te worden.

V29. De tijd dringt. Elk moment kan de Heer Jezus terugkomen en dan zijn alle mogelijkheden om het evangelie te prediken voorbij. Dan valt, om zo te zeggen, het doek voor de miljoenen en gaan zij voor eeuwig verloren. Als Paulus nu een paar situaties naar voren brengt, doet hij dat tegen deze achtergrond. Het gaat om zaken waar niets verkeerd mee aan de hand is, maar die ertoe kunnen leiden dat het werk van de Heer niet meer gedaan wordt.

Als hij zegt *“laten zij die vrouwen hebben, zijn als hadden zij ze niet”*, bedoelt hij hiermee niets ten nadele van het huwelijk te zeggen. Ook begrijp je ondertussen dat dit niet wil zeggen dat iemand zijn vrouw maar in de steek moet laten. In *vers 3* heeft hij al gezegd dat man en

vrouw aan elkaar moeten voldoen wat ze aan elkaar verschuldigd zijn. Nee, het gaat er hier om dat vrouw en kinderen niet de eerste plaats mogen krijgen ten koste van het werk voor de Heer. Ook als je getrouwd bent, zal het werk van de Heer de eerste plaats moeten innemen. Het is nodig hieraan herinnerd te worden. Veelbelovende jonge gelovigen zijn, nadat zij getrouwd zijn, onbruikbaar geworden voor de Heer omdat zij helemaal zijn opgegaan in hun man of vrouw.

V30. Verdriet en vreugde zijn gevoelsuitingen die God je heeft gegeven. Ze komen door verschillende omstandigheden of gebeurtenissen in je leven bij je naar boven. Ze horen bij het leven op aarde en je mag daaraan uiting geven. Wel kunnen gevoelens van verdriet of vreugde je zo in beslag gaan nemen, dat je het werk van de Heer daardoor vergeet.

Wanneer je in de gelukkige omstandigheid bent dat je een eigen inkomen hebt, kun je dingen gaan kopen. Daardoor word je eigenaar van het gekochte. Maar je moet ervoor waken dat je je hart er niet op zet. Heb je een smartphone, een computer of een auto gekocht, dan kan het gemakkelijk gebeuren dat te veel van je vrije tijd daaraan besteed wordt – hoeveel tijd steek je bijvoorbeeld in het gebruik van allerlei sociale media? –, terwijl het werk voor de Heer blijft liggen. Anderen zijn gevoelig voor leuke kleren en zijn daar voor een te groot gedeelte van hun vrije tijd mee bezig. Het werk voor de Heer blijft ook dan liggen. Je komt er bijvoorbeeld niet toe om evangelielectuur te kopen en die te verspreiden of je op te geven om mee te doen met een evangelisatieactie of kampwerk.

V31. Hetzelfde geldt ook voor “*de wereld*”. Alles wat er in de wereld is, mag je gebruiken. Het gaat natuurlijk ook hier weer om een geoorloofd gebruik. Als je geld hebt, kun je daar van alles mee doen, bijvoorbeeld jezelf trakteren op een leuke vakantie. Je kunt ook allerlei zeldzame spullen verzamelen die je leuk vindt om te hebben. Als je daarbij blijft bedenken dat het uiterlijke dingen zijn, die voorbijgaan, zul je bruikbaar blijven voor de Heer en Zijn werk.

V32. Paulus schrijft deze dingen omdat hij wil dat je zonder zorgen bent. Uit wat volgt, blijkt dat hij hiermee bedoelt: zonder zorg te hoeven besteden aan een man of vrouw. De ongetrouwde kan zich helemaal wijden aan de dingen van de Heer, om Hem te behagen. Wie ongetrouwd is, heeft daar gewoon meer tijd voor. Sommigen hebben geen zin om te trouwen, alleen om geen verplichtingen te hebben tegenover een ander. Ze willen vrij blijven om te kunnen doen en laten wat ze zelf willen. Dat mag geen motief zijn om ongetrouwd te blijven. Wie ongetrouwd is, mag zijn leven op een geweldige manier vullen. Je leven is niet pas compleet als je getrouwd bent. Je leven is pas compleet als je ziet welke taak de Heer je geeft.

V33. Dit geldt natuurlijk ook voor de getrouwde, maar toch komt daar een andere zorg bij, namelijk hoe hij zijn vrouw zal behagen. Zij heeft tijd, aandacht en zorg nodig. Het is niet best als de getrouwde man zich aan zijn verantwoordelijkheden onttrekt. De gevolgen daarvan zijn rampzalig voor het huwelijk én voor het werk van de Heer.

V34. In de *verzen* 32-33 wordt het onderscheid naar voren gebracht dat er is tussen de ongetrouwde en getrouwde man. Datzelfde onderscheid wordt in *vers* 34 naar voren gebracht tussen de ongetrouwde en getrouwde vrouw. Er is bij Paulus geen sprake van discriminatie. Bij de ongetrouwde vrouw gaat hij zelfs nog iets uitvoeriger in op de mogelijkheden om de Heer te dienen dan bij de ongetrouwde man. De zorg voor de dingen van de Heer mag in haar leven tot uiting komen door zowel naar het lichaam als naar de geest de Heer heilig te zijn. Zij kan zich uitsluitend op de Heer richten.

Een vrouw heeft een bijzondere mogelijkheid om door haar lichaam te laten zien dat zij heilig – dat wil zeggen: afgezonderd van de wereld en toegewijd aan de Heer – leeft. Door de eenvoud van haar kleding (*1Tm* 2:9) en door haar lange haar (*1Ko* 11:15) heeft zij iets heel eigens waardoor zij het onderscheid met de vrouwen van de wereld kan laten zien.

Het is voor de christin geen gemakkelijke zaak om dit in praktijk te brengen. Het onderscheid vervaagt steeds meer. Dit onderscheid moet natuurlijk niet een louter uitwendige aangelegenheid zijn. Daarom wordt "naar de geest" ermee verbonden. Je moet een duidelijk motief hebben om "naar het lichaam" de Heer heilig te kunnen leven. Wie dat niet heeft, vervalt in een verkeerde soort heiligheid. Die soort heiligheid is alleen maar vormelijk, zonder inhoud en zal geen kracht geven om tegen de stroom te kunnen ingaan. Als iemand ook 'naar de geest' de Heer heilig wil zijn, betekent dit, dat zo iemand erover heeft nagedacht om te doen wat de Heer fijn vindt, dat er met overleg te werk wordt gegaan en niet omdat anderen het zeggen.

Je ziet hier het evenwicht tussen het uiterlijk en het innerlijk. Uiterlijk leven zoals de Heer het graag ziet – in de Bijbel kun je lezen hoe Hij het graag ziet –, heeft alleen waarde voor Hem als het een weerspiegeling is van innerlijke toewijding. Uiteraard geldt dit heilig zijn naar het lichaam en de geest niet alleen voor de ongetrouwde vrouwen. Ook de getrouwde vrouwen hebben deze gelegenheid.

Je zou dit kunnen vergelijken met de voorwaarden die in 1 *Timotheüs* 3 genoemd worden voor iemand die opziener wil zijn. Deze voorwaarden gelden speciaal voor de opziener, maar je kunt natuurlijk niet zeggen dat wie geen opziener is of wil zijn, er daarom geen rekening mee hoeft te houden. Iedere christen behoort ernaar te streven om de kwaliteiten die daar genoemd worden in zijn leven te laten zien (1*Tm* 3:1-7). Omdat het in 1 *Korinthiërs* 7 direct betrokken wordt op de ongetrouwde vrouw, heeft zij juist omdat zij ongetrouwd is, een bijzondere gelegenheid een leven te leven dat naar het lichaam en de geest toegewijd is aan de Heer.

V35. Paulus voelt best aan welke reacties het voorgaande kan oproepen. Daarom voegt hij eraan toe dat hij deze dingen zegt tot "nut" van de Korinthiërs. Hij wil niet moeilijk doen of valstricken leggen. Hij wil geen valse tegenstelling scheppen tussen het huwelijk en het bezig zijn in de dingen van de Heer. Wat hij wil, is dat zij, en wij, over deze dingen nadenken.

Hij plaatst het getrouwd zijn en het ongetrouwd zijn in het licht van de Heer en het werk voor Hem. Dan is het ongetrouwd zijn niet iets minderwaardigs, maar geeft het juist de mogelijkheid om alle tijd en aandacht aan de Heer en de dienst voor Hem te schenken.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 7:29-35.

Verwerking:

Noem een paar 'dingen van de Heer' en noem een paar 'dingen van de wereld'.

1 Korinthiërs 7:36-40

Trouwen, maar wel in de Heer

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

36 Maar als iemand meent dat hij onwettig handelt jegens zijn maagd, als die de jeugdige leeftijd [reeds] voorbijgaat, en het zo moet wezen, laat hij doen wat hij wil, hij zondigt niet; laten zij trouwen. 37 Maar wie in zijn hart vaststaat en niet genoodzaakt wordt, maar over zijn eigen wil macht heeft en in zijn hart heeft besloten zijn maagd te bewaren, die doet wél. 38 Dus wie zijn eigen maagd uithuwelijkt, doet wél; en wie haar niet uithuwelijkt, doet beter. 39 Een vrouw is verbonden zolang haar man leeft; maar als haar man ontslapen is, is zij vrij om te trouwen met wie zij wil, mits in [de] Heer. 40 Maar zij is gelukkiger als zij zó blijft, naar mijn mening; en ik denk ook [de] Geest van God te hebben.

Het gaat nog steeds over het huwelijk. In dit hoofdstuk wordt dit belangrijke onderwerp niet naar voren gebracht vanuit het gezichtspunt dat God in gedachten heeft gehad bij de instelling van het huwelijk, namelijk als beeld van Christus en de gemeente. Het gaat in dit hoofdstuk om het gezichtspunt van de christen, hoe hij er tegenaan kijkt, namelijk in verbinding met het vele werk dat er voor de Heer te doen is. Dit betekent dat je in deze zaak een eigen beslissing mag nemen. Je mag hierin een eigen keus maken.

Natuurlijk zul je deze keus maken in overleg met de Heer, maar het gaat hier om een eigen verantwoordelijkheid die je in deze zaak hebt. Het maken van een keus is alleen een échte keus wanneer je van een bepaalde zaak de voors en tegens hebt afgewogen. Deze voors en tegens zijn in dit hoofdstuk door Paulus – onder de leiding van de Heilige Geest, vergeet dat niet! – aan je voorgehouden. In de *verzen* 36-37 worden de twee mogelijkheden nog eens concreet en reëel voorgesteld, terwijl in *vers* 38 de conclusie wordt gegeven.

V36. Dit vers is wat moeilijk te vertalen, maar wat erin staat, is wel duidelijk. De inhoud komt erop neer dat iemand die meent dat hij beter kan trouwen dan ongetrouwd te blijven, de vrijheid heeft om dat te doen. Je ziet aan het woord “meent”, dat dit een keus is na erover te hebben nagedacht. Dat er volle vrijheid voor deze beslissing is, kun je opmaken uit de zin: “Laat hij doen wat hij wil.” Er hoeft ook geen enkel schuldgevoel te zijn, want van zonde is geen sprake.

Wie dit onderwerp serieus neemt, zal hier natuurlijk een gebedszaak van maken, dat spreekt vanzelf. Hij zal zijn overwegingen die tot een bepaalde keus leiden in de tegenwoordigheid van de Heer hebben.

V37. Wat voor vers 36 geldt, geldt ook voor vers 37 en wel in nog sterkere mate. Daar lees je vier voorwaarden waaraan je moet voldoen om ongetrouwd te blijven. Je moet

1. in je hart vaststaan;
2. niet genoodzaakt worden;
3. over je eigen wil macht hebben;
4. in je hart hebben besloten om ongetrouwd te blijven.

Het is niet zo dat Paulus je maar even naar de beslissing om ongetrouwd te blijven toe praat. Hij geeft zonder enige terughoudendheid de voorwaarden ervoor. Als je een ervan naast je neerlegt, zul je een foute beslissing nemen. Twee keer wordt het ‘hart’ genoemd, een keer aan het begin en een keer aan het eind. Daartussen wordt iets gezegd over je gevoelens (punt 2) en over je wil (punt 3).

Het begint ermee dat je in je hart moet vaststaan. Je moet niet gemakkelijk tot een andere gedachte zijn over te halen. In de tweede plaats moet er geen noodzaak zijn. Dat ziet op de verzen 2,9. Als er het – niet verkeerde – verlangen is naar een levenspartner, is er een noodzaak aanwezig om te trouwen. Het is beter te trouwen dan van begeerte te branden. Vervolgens is de vraag aan de orde of je macht hebt over je eigen wil. Wil jij echt helemaal voor de Heer leven zonder je te hoeven bezighouden met de – weer: niet

verkeerde – dingen van de wereld? Als je deze dingen zorgvuldig hebt overwogen, kun je een verantwoord besluit in je hart nemen om ongetrouwd te blijven.

V38. Als een soort conclusie herhaalt Paulus de alternatieven. Hij doet dat niet met woorden als goed en verkeerd. Die tegenstelling is hier niet aanwezig. Het gaat in beide gevallen om iets dat goed is. Alleen is een van de twee gevallen beter.

V39. Het huwelijk is een levenslange verbinding. Het huwelijk wordt een verbinding voor het leven genoemd (*Rm 7:2*). Het enige waardoor een huwelijk wordt ontbonden, is de dood. Alleen dan is iemand vrij om met een ander te trouwen. Deze vrijheid werkt naar twee kanten. Aan de ene kant is er vrijheid door het ontslapen van de levenspartner. Door de dood is de huwelijksverbinding immers niet meer aanwezig. Het is nu mogelijk om met iemand anders een nieuwe verbintenis aan te gaan. Aan de andere kant is er vrijheid in de keuze van een andere levenspartner.

Er staat: *“Met wie zij wil.”* Maar er volgt een belangrijke toevoeging: *“Mits in de Heer.”* Dat kan een beperking van de vrijheid lijken, maar dat is het niet. De toevoeging geeft de goede richting aan waarin de vrijheid om te ‘trouwen met wie men wil’ gezocht moet worden. Wie in zijn leven de rechten van de Heer wil erkennen, zal niets anders willen dan met iemand trouwen die dat ook wil.

Nu gaat het in dit vers in de eerste plaats om iemand die getrouwd is geweest en door de dood van haar man weduwe is geworden. Maar de toevoeging *“in de Heer”* is te belangrijk om alleen van toepassing te zijn op hertrouw van een weduwe. Ieder die meent dat hij moet trouwen, doet er goed aan zijn verlangens af te stemmen op dit ‘in de Heer’. Het ‘in de Heer’ gaat verder dan alleen dat beiden gelovigen zijn. Het is vanzelfsprekend onmogelijk om ‘in de Heer’ te trouwen met een ongelovige. Maar ook als de ander een gelovige is, is het belangrijk van elkaar te weten dat je allebei de wil van de Heer in alle dingen wilt doen.

Voor de beleving van je geloof is het van wezenlijk belang dat je de samenkomsten van de gelovigen bezoekt. Voor de groei van je geloof is het eveneens van wezenlijk belang dat je omgaat met gelovigen die ook in overeenstemming met de Bijbel leven en samenkomen. Als je in je huwelijk in dit opzicht een gescheiden weg zou gaan, vraag je om moeilijkheden. Het mag dan geen ongelijk juk zijn als je zou trouwen met iemand die naar een andere kerk of groep gaat dan jij, maar het is wel een schrijnend juk. Als jij voor jezelf zeker weet op die plaats te zijn waar God je hebben wil, waar het gaat zoals jij dat in Zijn Woord hebt ontdekt – dat wil zeggen, waar men ernaar verlangt het zo te doen –, zal dat een belangrijke rol spelen in de keus van je huwelijkspartner.

Misschien denk je dat het op grond van afspraken die je met elkaar maakt, best goed kan gaan. Als je allebei echt meeleeft met de geloofsgemeenschap waar je bent, zul je toch merken dat je in twee verschillende ‘werelden’ leeft. Deze moeilijkheid zal zeker sterker gevoeld worden als er kinderen zijn of komen. Het zal niet gemakkelijk zijn de kinderen duidelijk te maken dat beide overtuigingen goed zijn. Je praten over bijvoorbeeld de eenheid van de gelovigen zal door je eigen huwelijk niet bepaald bewezen worden. Juist kinderen zijn gevoelig voor een leven dat aansluit bij wat de ouders zeggen.

In de praktijk zijn er nogal wat gevallen dat er in dergelijke situaties van de kinderen geestelijk niet veel terecht komt. Je ziet dat de vraag over de geloofsgemeenschap geen bijzaak is, maar dat dit een hoofdzaak moet zijn. Het is belangrijk dat je het hierover met elkaar van harte eens bent.

V40. In het slotvers van dit hoofdstuk geeft Paulus nog eens zijn mening. Hij doet dat niet vanuit de hoogte, met een beroep op zijn gezag als apostel. Hij doet dat als iemand die weet dat hij door de Geest van God geleid wordt in zijn uiteenzetting over dit bijzondere onderwerp. Hij praat als iemand die zijn eigen oefeningen in dit opzicht heeft gehad.

Het is niet slechts een theoretische uiteenzetting, zonder enig gevoel van zijn kant. Hij is uit op het geluk van de weduwe. Volgens hem is ze gelukkiger als ze ongetrouwd blijft dan wanneer ze weer trouwt. Zij heeft in het wegvallen van haar man de hulp en steun van de Heer ervaren. Daarmee kan ze anderen weer tot troost zijn die ook verliezen hebben geleden. Op die manier kan ze op betekenisvolle wijze invulling geven aan het gemis van haar man.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 7:36-40.

Verwerking:

Hoe belangrijk vind jij het dat je samen met je (toekomstige) partner naar een geloofsgemeenschap gaat waar men samenkomt overeenkomstig de Bijbel?

1 Korinthiërs 8:1-6

De liefde bouwt op

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Wat nu de afgodenoffers betreft, wij weten – (want wij hebben alleen kennis; de kennis blaast op, maar de liefde bouwt op. 2 Als iemand meent iets te weten, dan kent hij nog niet zoals men behoort te kennen; 3 maar als iemand God liefheeft, dan is hij door Hem gekend) – 4 wat dan het eten van de afgodenoffers betreft, wij weten dat een afgod niets is in [de] wereld, en dat er geen God is dan Eén. 5 Want al zijn er ook die goden genoemd worden, hetzij in [de] hemel, hetzij op aarde (zoals er vele goden en vele heren zijn), 6 dan is er toch voor ons maar één God, de Vader, uit Wie alle dingen zijn, en wij voor Hem; en één Heer, Jezus Christus, door Wie alle dingen zijn, en wij door Hem.

V1-2. Een nieuw onderwerp: de afgodenoffers. De Korinthiërs hebben daar Paulus kennelijk naar gevraagd, want hij begint met: “Wat nu de afgodenoffers betreft.” Nu heb jij in letterlijke zin niet met afgodenoffers te maken. Toch kun jij uit dit gedeelte veel leren omdat het gaat over je omgang met je medebroeders en -zusters met wie je wel te maken hebt.

Een van de dingen die een christen mag weten, is dat een afgod – dat is een afgodsbeeld – op zichzelf niets voorstelt. Dat “weten” is gewoon ‘kennis’, iets wat je weet met je verstand. Maar het gevaar van kennis, ook van kennis van bijbelse waarheden, is dat je je daarop gaat verheffen. Wie iets weet, ergens kennis van heeft, kan zo gemakkelijk aan een ander voorbijgaan die van die bepaalde zaak niets weet. Dan wordt er een verkeerd gebruik van kennis gemaakt.

Door geen rekening met die ander te houden, aan hem voorbij te gaan, doe je die ander tekort. Kennis staat dan tegenover de liefde,

want de liefde houdt juist wel rekening met de ander. Daarom moet kennis in dienst staan van de liefde. Als jij je kennis in dienst van de liefde stelt, zul je niet hoog van je kennis opgeven. Want wat weet je nu eigenlijk? In *1 Korinthiërs 13* staat dat al ons kennen slechts "*ten dele*" is (*1Ko 13:9,12*), dat wil zeggen dat het uit stukjes en beetjes bestaat. Wij kunnen het totaal niet in één keer overzien.

V3. Als jij God liefhebt, gaat jouw hart naar Hem uit. Als jouw hart naar Hem uitgaat, leef je bewust in Zijn tegenwoordigheid. En in Zijn tegenwoordigheid zijn betekent, dat jij door Hem gekend bent. Hij kijkt dwars door je heen. In *Psalm 139* staat: "*HEERE, U doorgrondt en kent mij*" (*Ps 139:1*). Dit is geen angstige gedachte, maar geeft juist een gevoel van geborgenheid. Als je dicht bij Hem bent, geef je niet hoog meer op van je eigen kennis, maar kom je onder de indruk van de kennis die Hij van jou heeft. Je wordt klein voor Hem. In die houding kun je nu verdergaan met te luisteren naar wat Paulus nog meer te vertellen heeft over die afgoden en afgodenoffers.

V4. Je mag weten dat een afgod waardeloos is, hij betekent helemaal niets. Het is immers niet meer dan een stuk hout of steen. Verder weet je dat er geen God is dan Eén. Dat wil niet alleen zeggen dat er maar één God is en niemand anders. In het boek *Deuteronomium* heeft God Zich als de ene, ware God aan Israël bekendgemaakt. Daar staat dat "*de HEERE God is, niemand anders dan Hij alleen!*" (*Dt 4:35*). In het Oude Testament is nog niet bekendgemaakt dat God een drie-enig God is: Vader, Zoon en Heilige Geest. Dat is pas in het Nieuwe Testament door de komst van de Heer Jezus bekend geworden. Omdat de Vader God is en de Zoon God is en de Heilige Geest God is, is God Eén. Het zijn geen drie Goden. "*Dat er geen God is dan Eén*" wil zeggen dat, hoewel er drie Personen in de Godheid zijn, Zij samen toch één God zijn. Dit is niet met je menselijk verstand te begrijpen, maar je mag dat in eenvoudig geloof aannemen.

V5. In de wereld zijn er vele goden en vele heren door de mensen bedacht. Zo zijn er volken die de zon of de maan aanbidden. Andere

volken aanbidden bomen of dieren. Het hindoeïsme bijvoorbeeld kent talloze afgoden. Al die goden zijn voor heel verschillende bedoelingen bedacht. De ene afgod is een stuk steen die voor de gezondheid moet zorgen, de andere, een stuk hout, is er voor het weer, een derde is een hemellichaam dat er is er voor overwinning op de vijanden.

Het is natuurlijk onzin dat zulke dingen op zichzelf iets voor een mens kunnen doen in goede of in kwade zin. Later, in *1 Korinthiërs 10*, gaat Paulus nog verder in op deze kwestie van de afgoden en laat hij zien dat achter deze afgoden demonen, boze geesten, zitten (*1Ko 10:20*).

V6. Voor de christen is er maar één God, en dat is de Vader. Je hebt God leren kennen als Iemand tot Wie je in een persoonlijke relatie staat. Hij is je Vader. Je kent Hem zoals een kind zijn vader kent. Je weet je in Hem geborgen.

Jij kent die Vader ook als Iemand uit Wie alle dingen zijn. Je weet dat alles wat je om je heen ziet en alles wat in de toekomst nog zal gebeuren uit Hem is voortgekomen en zal voortkomen. Hij is de bron van de hele schepping en van alle gebeurtenissen. Hij is er als het ware de Architect, de Bedenker van.

Ik heb het nu niet over de mens en wat hij door de zonde van de schepping heeft gemaakt. Dat komt dadelijk aan de orde. Het gaat erom dat de schepping en wat ermee gaat gebeuren niet van toevalligheden aan elkaar hangt. De Vader heeft geweldige plannen uitgedacht. De schepping is een onderdeel van de plannen van God en moet dienen als het terrein waarop de andere en ook hogere plannen van God worden uitgevoerd.

Wat voor dit grote geheel geldt, geldt ook voor jou als enkeling. Jij bent geen product van tijd en toeval. Jij bent er volgens een speciaal plan van de Vader. In dat plan ben jij besloten en daarin heb jij een bijzondere plaats gekregen. Jij bent er namelijk voor Hém, voor God, de Vader! Dat jij deze plaats voor Hem hebt gekregen, is een

vreugde voor Zijn hart. En omdat God de eeuwige God is, heb je die plaats niet voor een poosje, maar voor altijd. Je mag tot in alle eeuwigheid in het huis van de Vader zijn. Is dat even wat!

Er moesten echter niet alleen plannen worden gemaakt, er moest niet alleen een architect zijn, de plannen moesten ook worden uitgevoerd. Er moest, met eerbied gezegd, een aannemer en uitvoerder zijn. Dat is wat je ziet in de Heer Jezus. Hij is die ene Heer, *“door Wie alle dingen zijn, en wij door Hem”*.

Lees maar wat er in *Johannes 1* staat: *“Alle dingen zijn door Hem geworden, en zonder Hem is niet één ding geworden dat geworden is”* (Jh 1:3). Iets dergelijks lees je ook in *Kolossenzen 1* (Ko 1:16-17). De hele schepping is het werk van de Zoon. Maar al vlug nadat de Heer Jezus alles geschapen heeft, gebeurt er iets waardoor het lijkt alsof alle plannen van de Vader niet kunnen doorgaan. Je weet wat er met de schepping en met de mens is gebeurd: de zonde is in de wereld gekomen. Daarna is de Heer Jezus nog een keer aan het werk gegaan. Dat is een heel ander werk dan in de schepping.

De schepping is door Zijn woord tot stand gekomen: *“Hij spreekt en het is er; Hij gebiedt en het staat er”* (Ps 33:9). Maar de zonde kan niet door een machtswoord uit de schepping worden gebannen. Daarom zegt de Heer Jezus bij Zijn komen in de wereld: *“Zie, Ik kom ... om Uw wil te doen, o God!”* (Hb 10:5-7). Johannes de doper heeft van Hem getuigd: *“Zie, het Lam van God, Dat de zonde van de wereld wegneemt”* (Jh 1:29).

Op het kruis heeft de Heer Jezus de zonde tenietgedaan, doordat Hij Zich tot zonde heeft laten maken (2Ko 5:21) en Gods oordeel daarover heeft ondergaan. Nadat Hij dit werk heeft volbracht, is Hij teruggekeerd naar de hemel en is Hij door God gemaakt *“zowel tot Heer als tot Christus”* (Hd 2:36). Aan Hem heeft God alle gezag gegeven (Mt 28:18; Jh 5:27). Op die manier alleen is het mogelijk dat de plannen van God toch kunnen doorgaan.

Die Heer en het werk dat Hij heeft volbracht, mag jij kennen. Jij mag weten dat jij er bent door Hem en door Hem deelhebt aan de plannen van de Vader. Is dat geen geweldige wetenschap?

Lees nog eens 1 Korinthiërs 8:1-6.

Verwerking:

Wat is het verschil tussen kennis en liefde? Hoe kun je kennis en liefde op de juiste manier met elkaar verbinden?

1 Korinthiërs 8:7-13

Geen struikelblok zijn

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

7 Maar de kennis is niet in allen; maar sommigen, tot nu toe in hun geweten niet vrij van de afgod, eten het als afgodenoffer, en hun geweten, omdat het zwak is, wordt bevekt. 8 Voedsel maakt ons echter niet aangenaam bij God; eten wij niet, wij zijn er niet minder om; en eten wij wel, wij zijn er niet beter om. 9 Maar kijkt u uit, dat dit recht van u niet misschien een struikelblok wordt voor de zwakken. 10 Want als iemand u, die kennis hebt, in een afgodstempel ziet aanzitten, zal zijn geweten, daar hij zwak is, niet aangespoord worden om de afgodenoffers te eten? 11 Want de zwakke, de broeder om wie Christus gestorven is, gaat door uw kennis verloren. 12 Maar door zo tegen de broeders te zondigen en hun zwak geweten te kwetsen, zondigt u tegen Christus. 13 Daarom, als voedsel mijn broeder een aanleiding tot vallen geeft, zal ik in eeuwigheid geen vlees eten, om mijn broeder geen aanleiding tot vallen te geven.

V7. De Korinthiërs weten door de prediking van Paulus, dat er slechts één God is en slechts één Heer. Afgoden betekenen niets meer voor hen. Toch zijn er onder hen voor wie dat nog niet allemaal even duidelijk is. Je moet je indenken dat deze mensen hun hele leven lang in de afgoderij hebben geleefd. Het is niet verwonderlijk dat sommigen na hun bekering niet direct vrij zijn van alle dingen waarin ze lange tijd gevangen zijn geweest.

Wanneer zij bijvoorbeeld een stuk vlees eten, is dat voor hun geweten nog steeds verbonden met de afgoden. In hun gedachten staan ze weer in de afgodstempel om aan een bepaalde god dit vlees te offeren en er daarna zelf van te eten. Dit ritueel hebben ze jarenlang volgehouden. Nu ze christen zijn geworden, weten ze wel dat een afgod niets is en dat het vlees gewoon vlees is, maar toch ...

V8. Wie wel vrij is van de vroegere invloeden, weet dat voedsel niet iets is wat ons een streepje voor geeft bij God. Eten of niet eten, het maakt met het oog op onze plaats voor God niets uit. God beoordeelt ons niet op grond van onze eetgewoonten. In *Handelingen 15* staat dat je alles mag eten met uitzondering van het bloed en het verstikte (Hd 15:29). Het verbod om bloed te eten betreft ook vleeswaren waarin bloed is verwerkt, bijvoorbeeld bloedworst. Het 'verstikte' is vlees van een dier waaruit het bloed niet is weggelopen, bijvoorbeeld een konijn dat in een strik is gevangen.

V9. In *Handelingen 15* wordt ook genoemd "wat aan de afgoden is geofferd" (Hd 15:29) – zelfs nog vóór het verbod om bloed of het verstikte te eten – en daarover gaat het in ons gedeelte. Als vlees voor iemand die dit eet, verbonden is met een afgod, moet hij dat niet eten. Dat geldt zowel voor de sterke als voor de zwakke. De zwakke zal een bevlekt geweten krijgen wanneer hij dat vlees eet. Hij denkt dan weer aan de een of andere afgod. De demon die achter een afgodsbeeld schuilgaat, krijgt weer invloed op zijn geestelijk leven. Het resultaat kan zijn dat zo iemand weer helemaal terugvalt in de afgoderij. Daarom wordt aan de sterken – dat zijn zij die weten dat een afgod niets is en dat afgodenvlees niets is – voorgehouden om met de zwakken rekening te houden.

V10. Je kunt je voorstellen dat de sterken er geen enkel probleem mee hebben om in een afgodstempel te gaan om daar vlees te eten. Voor een sterke is die tempel immers niets anders dan een gebouw waar gewoon vlees te krijgen is. Je kunt je ook voorstellen dat een zwakke zijn sterke broeder daar naar binnen ziet gaan. Nu zou de zwakke broeder kunnen denken: 'Wat hij mag, dat mag ik ook.' De zwakke broeder gaat naar binnen, bestelt zijn vlees en eet het op.

Maar, en nu komt het, hij eet het niet als gewoon vlees, maar als afgodenoffer. Hij is namelijk in zijn geweten niet vrij om dit soort gelegenheden binnen te stappen en zulk vlees te eten. Het is voor hem nog steeds verbonden met de afgoden. Je kunt zeggen: 'Dan moet hij niet zomaar die sterke broeder nadoen.' Toch wordt het

hier niet van de kant van de zwakke broeder bekeken, maar van de kant van de sterke broeder. Die kan namelijk gemakkelijk op een verkeerde manier gebruik maken van zijn recht, zodat hij een struikelblok is voor de zwakke.

De vraag waar het hier om gaat, is deze: Is de sterke broeder zo sterk, dat hij rekening wil en kan houden met het geweten van zijn zwakke broeder? De kracht om met de ander rekening te houden is alleen in de liefde te vinden. Wanneer er echte liefde is voor de ander die zwak is, zul je alles nalaten waardoor die ander in gewetensproblemen terechtkomt.

Het gaat niet om dingen die op zichzelf zondig zijn. Als het, zoals in dit geval, gaat om vlees eten, dan is dat een volkomen geoorloofde zaak. God heeft Zelf het vlees als voedsel gegeven. Daar zit dan ook niets verkeerd in. Waar het om gaat, is hoe jij met je vrijheden omgaat. Gebruik jij je vrijheid voor jezelf of houd je in het gebruik ervan ook rekening met je broeder of zuster die ergens zwak in is?

V11. Een verkeerd gebruik kan er zelfs toe leiden dat een broeder, voor wie Christus gestorven is, verloren gaat! Dat is wel erg sterk gezegd, nietwaar? Maar stel je eens het volgende geval voor, en dat is niet denkbeeldig. Een dronkaard komt tot bekering. Alcohol heeft in zijn leven een verwoestende uitwerking gehad. Zijn lichaam en zijn gezin zijn eraan kapotgegaan. Denk niet dat na zijn bekering de drang naar alcohol direct verdwenen is.

Nu is voor een christen het gebruik van "*een beetje wijn*" geoorloofd (1Tm 5:23). Wanneer de ex-dronkaard bij je op bezoek zou komen, zou je hem dan een glaasje wijn aanbieden? Als je dat zou doen, en hij zou het aannemen, kon hij wel eens de smaak weer te pakken hebben gekregen en weer helemaal terugvallen in zijn vroegere leven. Dan gaat zo iemand door jouw kennis verloren.

Misschien denk je: Maar iemand die bekeerd is en nieuw leven heeft, kan toch niet voor eeuwig verloren gaan? Dat weet Paulus natuurlijk ook wel. Hij spreekt zelfs over "*de broeder om wie Chris-*

tus gestorven is". Daarmee is elke twijfel over het verloren gaan van een broeder uitgesloten. Toch wordt door een dergelijke reactie de kracht van deze verzen weggenomen. Het gaat om het tot zonde brengen van een broeder. Dat is niet gering!

Het loon van de zonde is altijd en onvermijdelijk de dood. God zal iemand die met oprecht berouw over zijn zonden naar Hem is toegekomen en in het geloof het werk van de Heer Jezus heeft aangenomen, niet verloren laten gaan. God zal zo iemand tot inkeer brengen. Johannes spreekt in zijn evangelie duidelijke taal over de onmogelijkheid dat een gelovige nog verloren kan gaan (*Jh 10:28-29*). Het gaat hier echter niet om wat God allemaal zal doen, maar om ons eigen gedrag.

V12. Om de ernst van de zaak naar voren te brengen gebruikt Paulus deze sterke bewoordingen die je niet als overdreven mag opvatten. Wie geen rekening houdt met zijn zwakke broeder, zondigt tegen hem én tegen Christus. Wie Christus liefheeft, heeft zijn broeder, ook de zwakke, lief.

V13. De houding van Paulus in het laatste vers mag ons tot voorbeeld zijn. Ook dit zegt hij sterk: in eeuwigheid zal hij geen vlees eten als dat zijn broeder tot een geestelijke val zou brengen.

Denk niet dat dit allemaal overdreven is. Als Paulus het allemaal zo sterk zegt, moet het wel belangrijk zijn. Toch denk ik dat er weinig gedeelten in de Bijbel zijn, waar zo slecht mee omgegaan wordt als met dit gedeelte. Daar sluit ik mezelf bij in. Houden we echt rekening met onze zwakke broeder in alle dingen die voor onszelf niet verkeerd zijn, maar die voor onze zwakke broeder een struikelblok kunnen zijn? Als we het niet doen, zondigen we en moeten we dat belijden.

Veel geestelijke zwakheid komt, doordat we gebruik hebben gemaakt van vrijheden, zonder dat we ons hebben afgevraagd wat het gevolg daarvan is voor anderen die ons nadoen en daarmee hun geweten bevleken. Je kunt denken aan een computerspel. Laten we

aannemen dat jij voor je ontspanning wel eens een of ander spel op de computer speelt. Je weet dat ook goed in de hand te houden wat betreft de tijd die je daaraan besteedt. Als je nu iemand op bezoek krijgt die gameverslaafd is geweest en tot bekering is gekomen, is het niet slim om hem voor te stellen te gaan gamen. Het spelen van een spel kan hem zomaar terugbrengen in zijn vroegere verslaving. Je houdt daarom rekening met de zwakheid van je broeder als je ter wille van hem een andere vorm van ontspanning zoekt.

Deze verzen houden een belangrijke boodschap in voor allen die hun positie in Christus kennen en die weten dat God hun Vader is en dat de Heer Jezus hun Heer is. De praktijk wijst uit of deze kennis echte kennis is, kennis die ook in het hart aanwezig is en niet alleen in het hoofd.

Christelijke vrijheid wordt te vaak gezien als een recht waar niemand aan mag komen. Je kunt je in je christelijke vrijheid aangetast voelen als je eraan denkt rekening te moeten houden met anderen en dan nog wel met hen die voor zichzelf vinden dat ze bepaalde dingen niet mogen. Dit 'die voor zichzelf vinden dat ze bepaalde dingen niet mogen' is natuurlijk wel belangrijk. Wanneer een zwakke jou zou verbieden om je vrijheid te gebruiken, gaat hij te ver. Je vrijheid blijft als een paal boven water staan en die mag jij je niet laten ontnemen. Maar, zoals gezegd, gaat het hier niet over de houding van de zwakke tegenover de sterke, maar over de houding van de sterke tegenover de zwakke.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 8:7-13.

Verwerking:

Noem eens iets waarin je rekening zou kunnen houden met een zwakke broeder.

1 Korinthiërs 9:1-7

Ben ik niet vrij?

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Ben ik niet vrij? Ben ik geen apostel? Heb ik niet Jezus onze Heer gezien? Bent u niet mijn werk in [de] Heer? 2 Als ik voor anderen geen apostel ben, dan ben ik het toch voor u, want het zegel van mijn apostelschap bent u in [de] Heer. 3 Mijn verantwoording aan hen die mij beoordelen, is deze: 4 Hebben wij niet [het] recht te eten en te drinken? 5 Hebben wij niet [het] recht een zuster als vrouw mee te nemen, evenals de andere apostelen en de broers van de Heer en Kefas? 6 Of hebben alleen ik en Barnabas niet [het] recht niet te werken? 7 Wie doet ooit dienst als soldaat op eigen kosten? Wie plant een wijngaard en eet niet zijn vrucht? Of wie hoedt een kudde en eet niet van de melk van de kudde?

Denk vooral niet dat Paulus in het vorige hoofdstuk alleen maar een beetje theorie heeft verkondigd. In het hoofdstuk dat je nu voor je hebt, zal blijken dat hij er zelf naar heeft geleefd. Bij zijn hele dienst onder de Korinthiërs is dat naar voren gekomen. Hij laat zien dat hij vrijwillig afstand heeft gedaan van dingen waar hij als dienaar en apostel recht op heeft en die hij van de Korinthiërs heeft mogen verwachten. Zij moeten zich dat bewust worden. Daarom stelt hij een aantal vragen. Het zijn geen moeilijke vragen waarover je lang moet nadenken. Het antwoord ligt in feite al in de vraag besloten.

V1. Hij begint met de vraag: *“Ben ik niet vrij?”* Natuurlijk is hij vrij. De wet heeft niets meer over hem te zeggen. Aan geen enkel mens is hij verantwoording schuldig, want Jezus Christus is zijn Meester.

De volgende vraag is: *“Ben ik geen apostel?”* Bij de aanhef van deze brief noemt hij zich *“apostel van Christus Jezus”*. Het woord apostel

betekent 'gezondene'. Iemand die gezond wordt, heeft de opdracht van zijn zender uit te voeren.

Kan Paulus zich nu zomaar apostel noemen? Onder de Korinthiërs gaat het kwade gerucht dat Paulus zich verbeeldt dat hij een apostel is. Om een apostel te zijn moet iemand onder andere aan de voorwaarde voldoen dat hij de Heer Jezus gezien heeft nadat Hij is opgestaan. In *Handelingen 1* lees je over het kiezen van een andere apostel in de plaats van Judas. Petrus spreekt daar over iemand die "*met ons getuige van Zijn opstanding*" moet worden (*Hd 1:22*). Aan deze voorwaarde voldoet Paulus.

Vandaar zijn derde vraag: "*Heb ik niet Jezus onze Heer gezien?*" Niet dat hij bij de twaalf apostelen hoort die met de Heer Jezus door Israël zijn getrokken. Hij heeft de Heer Jezus echter gezien als hij de gemeente vervolgt en daarvoor op weg is naar Damascus. In *Handelingen 9* vind je die gebeurtenis (*Hd 9:1-7*). Hij is daarom echt een apostel.

De mensen die dat tegenspreken, willen zijn invloed onder de Korinthiërs beperken. Dat zijn mensen die zelf graag willen profiteren van de Korinthiërs en daarom Paulus deze beschuldiging in de schoenen schuiven. Het is opmerkelijk hoe vlug zij (en ook wij) geneigd zijn zulk soort lasterpraatjes te geloven.

Paulus kan dit soort beschuldigingen gemakkelijk weerleggen. Hij wijst gewoon naar henzelf en zegt op vragende toon: "*Bent u niet mijn werk in de Heer?*" Hij zegt als het ware: 'Kijk eens naar jezelf. Hoe zijn jullie tot bekering gekomen?' Daarin ligt het zachte verwijt dat zij beter moeten weten.

V2. Zij zijn nota bene "*het zegel*", dat is de bevestiging, van zijn apostelschap. Juist zij zouden zeker niet aan zijn apostelschap mogen twijfelen. Zie je hoe hij zich tegenover de Korinthiërs verantwoordt? Hij stelt zijn vragen zo, dat ze maar op één manier kunnen antwoorden. Geen meerkeuzevragen dus.

De Bijbel is een boek waarin veel vragen worden gesteld. De vragen zijn vaak niet zo moeilijk. Ook het antwoord is meestal eenvoudig. Toch ontwijken we wel eens het goede antwoord omdat we aanvoelen dat er dan iets in ons leven moet veranderen. Treffend zie je dat in *Mattheüs 21 (Mt 21:24-27)*. Als de overpriesters en oudsten het goede antwoord zouden hebben gegeven – en ze weten het goede antwoord! –, zouden ze de Heer Jezus ook hebben moeten aannemen en dat willen ze niet. Hier zie je dat het antwoord op een vraag afhangt van de toestand van je hart. Het gaat erom of je bereid bent de consequenties van je antwoord te aanvaarden.

V3. De volgende vragen van Paulus zijn gericht aan de mensen die hem bij de Korinthiërs in een kwaad daglicht willen stellen. Maar de Korinthiërs (en jij) horen deze vragen ook. Het zijn vragen die aangeven hoe Paulus zich onder de gelovigen in Korinthe heeft gedragen.

V4-6. In de eerste plaats stelt hij vragen die betrekking hebben op rechten die hij bezit. Hij heeft er toch zeker wel recht op om van de Korinthiërs eten en drinken te krijgen? Hij mag toch leven van de gaven die de gemeenten hem sturen? En als hij getrouwd zou zijn geweest, dan zou hij toch, net zo goed als veel anderen, ook zijn vrouw mogen meenemen op zijn reizen? Zijn vrouw zou dan ook recht hebben gehad op een liefdevolle verzorging door de gemeente. En wat zijn maatschappelijke bezigheden betreft – hij is tentenmaker van beroep (*Hd 18:3*) –, is hij, evenals Barnabas, toch niet verplicht te werken en zo in zijn eigen onderhoud te voorzien? Zij hebben het recht om door de gemeenten onderhouden te worden.

V7. Verderop, in *vers 12*, maakt hij duidelijk waarom hij van dit recht geen gebruik heeft gemaakt. Hier wijst hij alleen op het recht dat hij heeft om door de gemeente van eten en drinken te worden voorzien.

Om dit recht kracht bij te zetten geeft hij drie voorbeelden uit het dagelijkse leven die bevestigen wat hij heeft gezegd. Voor de bevelhebber van een leger is dit geen vraag maar een duidelijke zaak.

Neem nou een soldaat. Het enige waaraan hij moet denken, is aan de oorlog. Daarvoor is hij in dienst genomen (2Tm 2:4). Hij moet vechten, hij moet winnen. Daar komt niets van terecht als hij ook nog achter zijn eten aan moet gaan. Dat eten moet hem gebracht worden, juist als hij in de hevigste strijd gewikkeld is. Zo krijgt de soldaat kracht om verder te vechten.

De twee andere voorbeelden komen uit de landbouw en de veeteelt. Wie een wijngaard heeft, wil dat deze veel vruchten oplevert. Hoe meer vruchten, des te meer wijn om te verkopen en des te groter zijn de opbrengst en de winst. Wil dat zeggen dat wie de wijngaard voor een ander heeft geplant, zelf niet van die vruchten zal nemen? Natuurlijk zal hij er zelf ook van nemen. Met het hoeden van een kudde gaat het precies zo. Wie een hele dag met die kudde bezig is, ervoor zorgt, mag ook nemen van de melk van de kudde.

In sommige bedrijven gaat het vandaag net zo. De producten die ze leveren, mogen door de werknemers soms gratis of tegen betaling van een lager bedrag dan de verkoopprijs worden meegenomen.

Waarom zou Paulus juist deze drie voorbeelden van een soldaat, een wijngaardenier en een herder hebben gekozen? Deze voorbeelden hebben jou ook wat te zeggen. Jij kunt je in deze voorbeelden herkennen. In zijn *tweede brief aan Timotheüs* noemt Paulus Timotheüs "*een goed soldaat van Jezus Christus*" (2Tm 2:3). Je zult het wel ervaren hebben dat je je op vijandig gebied bevindt. Je bent omgeven door veel vijanden. Maar de Heer Jezus is je Bevelhebber in de strijd. Hij zorgt ervoor dat je stand kunt houden zolang je op Hem vertrouwt.

Het tweede voorbeeld is ook op jou van toepassing. De Heer Jezus vertelt in *Mattheüs 20* een gelijkenis over arbeiders die in een wijngaard worden gestuurd (Mt 20:1-16). Jij bent ook zo'n arbeider die in de wijngaard mag werken. Je mag erop vertrouwen dat de Heer Jezus je straks een beloning voor je werk zal geven die "*billijk*" is (Mt 20:4). Maar is het niet zo, dat jij nu al geniet van de dingen die je voor Hem mag doen?

Het derde voorbeeld, dat van de kudde, heeft te maken met de zorg voor de gelovigen. In *Johannes 10* heeft de Heer Jezus het over de ene kudde, waarvan Hij de ene Herder is (*Jh 10:16*). Die kudde bestaat uit alle schapen die bij Hem horen en die Hij "*Mijn schapen*" noemt (*Jh 10:27*). Jij hoort ook bij die schapen.

Als jij een gelovige ziet afdwalen, mag je hem opzoeken. Je mag proberen hem aan de hand van de Bijbel weer bij de kudde terug te brengen. Je probeert hem voedsel te geven uit de Bijbel, hem daarvoor weer smaak te laten krijgen. De Bijbel wordt "*de redelijke, onvervalste melk*" genoemd (*1Pt 2:2*). Wanneer je de ander daarvan laat proeven, zul je ook zelf gesterkt worden.

Zo zie je hoe jij in de dienst van God – en iedere gelovige heeft een dienst van God gekregen – zelf door God van al het nodige wordt voorzien.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 9:1-7.

Verwerking:

Welk verband bestaat er tussen hoofdstuk 8 en hoofdstuk 9?

1 Korinthiërs 9:8-14

God zorgt voor Zijn dienaren

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

8 Spreek ik dit naar [de] mens, of zegt ook de wet dit niet? 9 Want in de wet van Mozes staat geschreven: 'U zult een dorsende os niet muilbanden'. Zorgt God voor de ossen? 10 Of zegt hij dit eigenlijk ter wille van ons? Want ter wille van ons is dit geschreven, dat de ploeger op hoop moet ploegen, en de dorser op hoop zijn deel te ontvangen. 11 Als wij voor u het geestelijke hebben gezaaid, is het iets groots, als wij het stoffelijke van u zullen maaien? 12 Als anderen dit recht op u bezitten, wij niet nog meer? Maar wij hebben dit recht niet gebruikt, maar verdragen alles, opdat wij voor het evangelie van Christus geen enkele belemmering vormen. 13 Weet u niet, dat zij die het heilige bedienen, van de [offers in de] tempel eten; dat zij die steeds bij het altaar zijn, met het altaar delen? 14 Zo heeft de Heer ook verordend voor hen die het evangelie verkondigen, dat zij van het evangelie leven.

V8. Paulus is nog steeds bezig zijn recht op ondersteuning door de gemeenten aan te tonen. In *vers 7* heeft hij drie voorbeelden uit het dagelijkse leven gegeven. Hij heeft daarmee, zoals hij hier zegt, "naar [de] mens" gesproken, dat wil zeggen zoals gangbaar is bij mensen onder elkaar.

V9. Daar laat hij het niet bij. Hij gaat nog een stapje hoger en haalt iets uit "de wet van Mozes" aan. Hij komt nu met een voorbeeld uit het Woord van God en daar zit natuurlijk nog meer kracht in dan in wat bij mensen gebruikelijk is.

Het voorschrift dat hij aanhaalt, betreft "een dorsende os". Een os die bezig is het koren te dorsen, mag niet gemuilband worden. Dat voorschrift is door God gegeven omdat Hij het hart van de mens kent. Een hardvochtige en gierige baas kan zo'n dier een muilband

omdoen om te voorkomen dat het dier van het koren eet. Als het dier ervan eet heeft hij minder koren om naar de markt te brengen en verdient daarom minder. Maar God heeft bepaald dat een dorssende os mag eten van het koren dat hij aan het dorsen is.

God zorgt voor de ossen. Het lot van alle dieren gaat Hem ter harte. Je kunt daarover lezen in *Psalm 104* (*Ps 104:27-28; vgl. Sp 12:10*). In *Jona 4* houdt Hij ook rekening met het vee als Hij besluit Ninevé te sparen omdat de mensen in Ninevé zich hebben bekeerd (*Jn 4:11*).

V10. Achter dit voorschrift van Gods zorg voor de ossen gaat een hoger voorschrift schuil en wel Gods zorg voor Zijn dienaren. Voor hen is het in de eerste plaats geschreven. Heel direct wil Paulus hier zeggen dat hij, als ploeger en zaaier – dat wil zeggen als evangelist – en als degene die de vruchten van dit werk mag zien, mag verwachten dat hem te eten zal worden gegeven. Of een dienaar nu bezig is met ploegen of met dorsen, hij mag erop rekenen dat zijn arbeid iets zal opleveren.

De ploeger is bezig met het klaarmaken van de grond, opdat het zaad daarin gezaaid kan worden. De dorser is bezig met het verwerken van de oogst nadat het zaad is opgekomen en de oogst rijp is geworden. Iemand kan aan het begin van het werk van God staan, wanneer hij bijvoorbeeld iemand anders het evangelie brengt. Iemand kan ook aan het einde van dat werk staan, wanneer hij bijvoorbeeld iemand anders bij de Heer Jezus mag brengen. In beide gevallen is hij bezig met het zaaien en maaien van iets geestelijks.

V11. God zal voor de middelen zorgen die voor dit werk nodig zijn. Jij mag ook aan andere dienaren die jou geestelijk hebben gediend, iets stoffelijks geven. Het is zelfs een plicht om dat te doen. Toch is het veel mooier om het als een voorrecht te zien. Wanneer broeders veel moeten reizen, kun je hun geld voor die reizen geven. Of anderen die veel lectuur uitdelen, kun je geld voor lectuur geven. Maar ook als ze niet veel van zulke onkosten hebben, kun je hen financieel steunen, zodat ze daarvan eten en drinken kunnen kopen en om te voorzien in de kosten voor levensonderhoud die ze hebben.

Het gaat hier om hen die hun baan in de maatschappij hebben opgegeven om de tijd die daardoor is vrijgekomen te gebruiken voor geestelijk zaaiwerk. Zij hebben er recht op dat wij in hun onderhoud voorzien. Zo heeft God het geregeld.

V12. Paulus laat nog eens het recht, dat hij in dit opzicht bij de Korinthiërs heeft, naar voren komen. Als anderen dit recht hebben, heeft hij het toch zeker. Ze hebben immers aan niemand zoveel te danken als aan hem? Toch heeft hij dit recht niet gebruikt. Voor hem is het evangelie van Christus belangrijker dan alle rechten die hij bezit. Als er maar iets is wat een verhindering zou kunnen vormen voor het evangelie, dan doet hij er afstand van.

Hij verdraagt liever de valse beschuldigingen aan zijn adres, dan dat het evangelie geen voortgang heeft. Stel je voor dat hij tegenover de Korinthiërs op zijn rechten zou hebben gestaan. Dan zouden ze hem geld en goederen hebben gegeven, maar tegelijk zouden zij zich daarop hebben beroemd. Zij zouden er dan toch maar voor hebben gezorgd dat de grote apostel zijn werk zou hebben kunnen doen. Ze zouden zelfs hebben kunnen denken dat ze het evangelie hadden gekocht. Dat wil Paulus tegen elke prijs voorkomen.

V13. Voordat hij hierop doorgaat, schiet hem nog iets te binnen. Er is nog een voorbeeld in het Oude Testament waaruit blijkt dat wie bezig is in de dienst voor God door diezelfde dienst iets krijgt om van te leven. Het gaat om de priesters en de Levieten. In het Oude Testament vormen de priesters en Levieten een speciale klasse mensen onder Israël. Als het volk nog in de woestijn is, hebben zij taken te verrichten in de tabernakel, en later, als het volk in het beloofde land woont, doen ze dat in de tempel.

Een Israëliet die een offer wil of moet brengen, gaat daarmee naar de priester. Als dat offer een dier is, slacht hij het en offert het op het altaar. Maar God heeft geboden dat de priester van sommige offers een gedeelte mag houden om zelf van te eten. Je leest bijvoorbeeld in *Leviticus 6* dat de priester een deel van het graanoffer krijgt (*Lv*

6:16). In hetzelfde hoofdstuk staat dat de priester die het zondoffer offert, van het zondoffer moet eten (*Lv 6:26*). De priesters brengen offers op het altaar en de Levieten helpen hen daarbij.

In *Numeri 18* vind je iets dergelijks. De priesters krijgen het borststuk en de rechterachterbout als voedsel (*Nm 18:18*). Bij de Levieten is het iets anders. In hetzelfde *Numeri 18* krijgen de Israëlieten de opdracht om van al hun inkomsten een tiende deel aan de Levieten af te staan als een vergoeding voor de dienst die zij verrichtten (*Nm 18:21*).

In *Deuteronomium 18* lees je hoe God het onderhoud van de stam van Levi heeft bepaald. De hele stam van Levi, alle priesters en Levieten, hebben geen erfdeel in het land, wat alle andere stammen wel hebben. De andere stammen kunnen het stuk land dat zij als erfdeel hebben ontvangen, bebouwen en van de opbrengst leven. De stam Levi heeft geen inkomsten van een eigen stuk land. Voor hen geldt dat *Jahweh* – de Naam van God die in de Herziene Statenvertaling vertaald is met 'HEERE' – hun erfdeel is (*Dt 18:2*). Daarom heeft *Jahweh* ervoor gezorgd – door middel van voorschriften aan het volk – dat de stam Levi toch krijgt waarop hij recht heeft.

V14. De conclusie die Paulus hieruit trekt, is deze: “Zo heeft de Heer ook verordend voor hen die het evangelie verkondigen, dat zij van het evangelie leven.” Onttrek je daarom niet aan je verantwoordelijkheid om broeders en zusters te helpen die voor de Heer erop uitgaan om voor Hem te werken zonder dat zij daarvoor een vast salaris ontvangen.

In de *derde brief van Johannes* heb je een mooi voorbeeld van iemand die zo heeft gehandeld. Gajus helpt broeders – die hij niet eens kent – verder “want zij zijn voor de Naam uitgegaan, zonder iets aan te nemen van hen die tot de volken behoren” (*3Jh 1:7*).

Als je zo eens tegen je betrokkenheid bij het werk van de Heer gaat aankijken, zul je daardoor zelf ook rijk gezegend worden. Lees maar wat er staat in *Maleachi 3* (*Ml 3:10*). Als jij gaat geven voor het werk

van de Heer, zal God de vensters van de hemel openen en zegen in overvloed over jou uitgieten. Hierin ligt als het ware een uitdaging van Gods kant. Durf jij die uitdaging aan te nemen?

Lees nog eens 1 Korinthiërs 9:8-14.

Verwerking:

De wet zegt: Je moet een tiende geven. Wat denk je dat 'de genade' zegt?

1 Korinthiërs 9:15-21

Zoveel mogelijk voor Christus winnen

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

15 Maar ik heb geen van deze dingen gebruikt. Maar ik heb dit niet geschreven, opdat het zo met mij zou gebeuren; want het is voor mij beter te sterven, dan – niemand zal mijn roem verijdelen! 16 Want als ik het evangelie verkondig, strekt het mij niet tot roem, want [de] noodzaak is mij opgelegd; want wee mij, als ik het evangelie niet verkondig! 17 Want als ik het vrijwillig doe, heb ik loon; maar als ik het onvrijwillig [doe], mij is een rentmeesterschap toevertrouwd. 18 Wat is dan mijn loon? Dat ik bij mijn evangelieprediking het evangelie kosteloos stel, zodat ik van mijn recht in het evangelie geen gebruikmaak. 19 Want terwijl ik vrij ben van allen, heb ik mij allen tot slaaf gemaakt om er zoveel mogelijk te winnen. 20 En ik ben de Joden geworden als een Jood, om [de] Joden te winnen; hun die onder [de] wet zijn, als onder [de] wet (hoewel ik zelf niet onder [de] wet ben), om hen die onder [de] wet zijn te winnen; 21 hun die zonder wet zijn, als zonder wet (hoewel ik niet zonder wet voor God ben, maar aan Christus wettelijk onderworpen), om hen die zonder wet zijn te winnen.

V15. Paulus heeft duidelijk en uitvoerig zijn recht op ondersteuning door de gelovigen aangetoond. Nu voelt hij een gevaar en dat is, dat de Korinthiërs zouden gaan denken dat hij dat allemaal geschreven heeft om geld van hen los te krijgen. En dat heeft hij zeker niet bedoeld! Hij heeft in het verleden niets van de Korinthiërs aangenomen en dat wil hij nog steeds niet.

Bij sommigen in Korinthe leeft de gedachte dat Paulus alleen predikt om er zelf beter van te worden. Om die gedachte de kop in te drukken zegt hij dat hij nog liever zou sterven dan die indruk te

willen wakker. Hij wil graag roem hebben, niet voor zichzelf, maar voor het evangelie. Hij wil door niets belemmerd worden in zijn prediking van het evangelie (*vers 12*). Het evangelie moet in al zijn klaarheid en zonder enige beperking gebracht worden.

Geld kan een belemmerende rol spelen in de prediking van het Woord. Er is een gezegde dat luidt: 'Wiens brood men eet, diens woord men spreekt.' Dit geeft aan dat je geneigd bent om mensen die je flink wat geld geven, naar de mond te praten. Je kunt er zelfs helemaal van afhankelijk worden. Het is een gevaar dat iedere prediker bedreigt die door mensen is gevraagd en door hen wordt betaald. Je kunt daarbij denken aan wat in 2 *Timotheüs 4* staat: "*Want er zal een tijd zijn dat zij de gezonde leer niet zullen verdragen, maar naar hun eigen begeerten voor zichzelf leraars zullen verzamelen, om zich het gehoor te laten strelen*" (2Tm 4:3). Maar een dienaar van de Heer moet het Woord van de Heer spreken, zonder de gedachte aan wel of geen beloning van mensen.

V16. Als Paulus het evangelie verkondigt, is dat niet iets waar hij zich op kan beroemen, zo in de trant van: 'Goed hè, dat ik dat doe.' Hij is het verplicht aan de Heer, want Die heeft hem daartoe de opdracht gegeven. Hij heeft het over de noodzaak die hem is opgelegd, niet door mensen of een organisatie, maar door de Heer. Hij spreekt zelfs het "*wee*" over zichzelf uit als hij het evangelie niet zou verkondigen.

V17. De verkondiging van het evangelie is voor hem niet een soort vrijwilligerswerk. Vrijwilligerswerk wordt in het algemeen door de omgeving positief gewaardeerd. Zo'n waardering zou ook zijn loon zijn als hij als vrijwilliger voor de Heer zou werken. Maar Paulus is niet op basis van vrijwilligheid een verkondiger van het evangelie. De Heer heeft hem daarvoor "*een rentmeesterschap toevertrouwd*". Paulus is zich bewust van zijn verantwoordelijkheid. Daarom wil hij het evangelie op geen enkele manier met geld of goederen verbinden.

V18. Zijn "loon" bestaat uit de zekerheid van de goedkeuring van zijn Meester dat hij op de goede manier bezig is. Dat 'loon' is voor hem voldoende. Hij hoeft van de Korinthiërs geen beloning. Hij wil het evangelie gratis verkondigen en van zijn recht op ondersteuning geen gebruikmaken. Op die manier blijft hij vrij van allen.

V19. Die vrijheid betreft alleen zijn werk. Wat zijn persoon betreft, wil hij de slaaf van allen zijn, om door het evangelie zoveel mogelijk mensen voor de Heer Jezus te winnen. Wat lijkt hij daarin veel op de Heer Jezus Zelf, Die ook alles heeft gedaan zonder enig recht op een vergoeding te laten gelden. Wie is er vrij als Hij? Hij heeft Zich door geen enkel mens laten zeggen wat Hij moest doen. Maar wie ook is er een slaaf als Hij? Hij is gekomen, niet om Zijn eigen wil te doen, maar de wil van Zijn Vader.

V20. Paulus heeft zich ook vrijwillig tot een slaaf van allen gemaakt. Hij wil graag ieder mens dienen met het evangelie. Waar hij zich kan aanpassen aan zijn toehoorders, doet hij dat ook. Predikt hij onder de Joden, dan gedraagt hij zich als een Jood. Dat wil zeggen dat hij bijvoorbeeld geen varkensvlees zal eten als hij met een Jood aan tafel zit. Hij wil de weg naar het hart van de Jood openhouden door zoveel mogelijk tegemoet te komen aan de uiterlijke vormen die voor Joden belangrijk zijn. Hij houdt rekening met de geboden uit de wet als hij daarmee een Jood voor het evangelie kan winnen.

Dat betekent echt niet dat hij opnieuw de wet gaat prediken. Hij is persoonlijk vrij van de wet en hij laat zich ook niet weer onder het juk van de wet brengen. Hij past zich aan als de situatie zo is, dat deze tot bevordering van het evangelie dient.

Als hij het evangelie aan heidenen verkondigt, dat wil zeggen aan mensen aan wie God de wet niet heeft gegeven, gaat hij anders te werk. Dan daalt hij af tot hun niveau van denken. In *Handelingen 17* lees je een toespraak van Paulus die aansluit bij het denken van de mensen van Athene (*Hd 17:22-34*).

Ook in andere opzichten is aanpassing mogelijk. Denk maar eens aan zendelingen die de binnenlanden van Afrika ingaan, of die naar andere landen met een heel andere cultuur reizen om het evangelie te prediken. De beste ingang voor het evangelie krijgen ze als ze op dezelfde manier gaan leven als de inheemse bevolking.

V21. Dat hij “zonder wet” is, betekent niet dat hij zich wetteloos gaat gedragen. In zijn benadering van de heidenen blijft hij aan Christus onderworpen. Hij zal zich nooit op een manier gaan gedragen waar zijn Opdrachtgever niet achter kan staan.

Enkele mooie voorbeelden van de manier waarop je mensen moet benaderen, vind je in *Johannes 3* en *Johannes 4*. In *Johannes 3* spreekt de Heer Jezus met een vooraanstaand geestelijk leider van Israël. In *Johannes 4* spreekt Hij met een door en door zondige vrouw. Het is prachtig om te zien hoe de Heer met ieder spreekt, zoals dat voor ieder van hen passend is (*Jh 3:1-12; 4:7-26*).

De les is duidelijk. Pas je zoveel mogelijk bij je gesprekspartner aan die je voor het evangelie wilt winnen, maar houd je doel goed in de gaten. Erken tegenover iemand die zichzelf onder de wet heeft geplaatst, zoals veel oprechte christenen doen, het goede dat er in de wet is. Daardoor blijft het gesprek mogelijk. Probeer te laten zien welke uitwerking de wet heeft: dood en oordeel (*2Ko 3:7,9*), en wat Gods oplossing voor dit probleem is: Christus, Die de vloek van de wet heeft gedragen (*Gl 3:13*). Blijf je er tijdens het gesprek bewust van dat je vrij bent van de wet en laat je dan ook niet door de ander onder de wet praten.

In je gesprekken met mensen van de wereld, die niets godsdienstigs hebben en hun leven vergooien met het jagen naar geld, drank, drugs en seks, ga je anders te werk. Ga naast ze staan en zeg dat je hen begrijpt in hun zucht naar geluk. Wees als een vriend voor hen; de Heer Jezus wordt genoemd “*een vriend van tollenaars en zondaars*” (*Mt 11:19*). Je kunt hun vertellen van het geluk dat je gevonden hebt in de Heer Jezus. Blijf je er tijdens het gesprek van bewust dat je aan

Christus wettelijk onderworpen bent. Laat je niet verleiden tot het sluiten van vriendschap met de wereld door mee te gaan in hun manier van leven (*Jk 4:4*).

Lees nog eens 1 Korinthiërs 9:15-21.

Verwerking:

Heb jij ook het verlangen om mensen voor Christus te winnen?

1 Korinthiërs 9:22-27

Alles ter wille van het evangelie

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

22 Ik ben de zwakken een zwakke geworden, om de zwakken te winnen; allen ben ik alles geworden, om in elk geval enigen te behouden. 23 En ik doe alles ter wille van het evangelie, om er mededeelgenoot van te zijn. 24 Weet u niet, dat zij die in [de] renbaan lopen, allen wel lopen, maar één de prijs ontvangt? Loopt zo, dat u die verkrijgt. 25 En ieder die aan een wedstrijd deelneemt, onthoudt zich in alles; dezen dan, opdat zij een vergankelijke kroon ontvangen, maar wij een onvergankelijke. 26 Ik loop daarom zo, niet als in onzekerheid; zo boks ik, niet alsof ik in [de] lucht sla; 27 maar ik kastijd mijn lichaam en breng het tot slavernij, om niet, nadat ik anderen heb gepredikt, zelf verwerpelijk te worden.

V22. Je hebt inmiddels wel begrepen dat het leven van Paulus volkomen in het teken van het evangelie staat. Hij maakt alles daaraan ondergeschikt. Daarvoor wil hij iedereen dienen. Er is één persoon die hij niet dient en dat is zichzelf. Verder ziet hij ieder mens als een schepsel die een ziel te verliezen heeft en die gewonnen moet worden voor Christus. Hij komt de ander zo ver mogelijk tegemoet in de situatie waarin deze zich bevindt. Zo benadert hij de zwakken alsof hijzelf ook een zwakke is. Hij houdt rekening met het geweten van de zwakke en past er wel voor op dat hij iets doet waardoor de zwakke zich zou afkeren van de boodschap van het evangelie.

Je zou haast zeggen dat hij zich in de gekste bochten wringt om één mens te winnen. Dat doet hij omdat ieder mens van onschatbare waarde is voor God. Hoe meer ook jij daarvan doordrongen bent, des te meer zul jij je erop toelagen om aan je medemensen het evangelie te verkondigen. “Enigen te behouden”, daar gaat het Paulus om. Een van de belangrijkste voorwaarden hiervoor is zelfverloochening, niet denken aan jezelf of bezig zijn met jezelf.

V23. Paulus doet alles voor het evangelie, om er mededeelgenoot van te zijn. Hij stelt het evangelie voor als een persoon met wie je omgaat. Als iemand voor jou belangrijk is, heb je veel voor hem of haar over. Het evangelie is zó'n belangrijke 'persoon' voor hem, dat hij daar alles voor over heeft.

V24-25. Om dat te illustreren neemt Paulus een paar voorbeelden uit de sportwereld. Hij neemt vaker voorbeelden uit de sportwereld omdat daaruit een duidelijke vergelijking te maken is met het leven van de christen. Enkele zaken die zowel bij de sportman/vrouw als bij de christen aan de orde komen, zijn

1. de training,
2. de wedstrijd en
3. de prijs.

Voordat je aan de wedstrijd kunt beginnen, moet er eerst getraind worden. Hoe belangrijker de wedstrijd is, des te intensiever zal de training zijn. Hoe intensiever de training, des te beter is de voorbereiding. Er zijn verenigingen in allerlei takken van sport waar het alleen om de ontspanning gaat. Het zijn vooral de ouderen die op deze manier proberen nog een beetje fit te blijven. De training is gezellig en niet op prestaties gericht. De wedstrijd is alleen voor de aardigheid en als er gewonnen wordt, is dat mooi meegenomen. Hieraan is niets verkeerd, maar op deze manier kijkt Paulus hier niet tegen de wedloop van de christen aan.

Het beeld dat Paulus hier voor ogen heeft en ook aan jou voorstelt, is het beeld van een atleet die zijn lichaam volledig beheerst. De atleten die in zijn tijd meedoen aan de Istmische spelen die regelmatig in alle grote steden van Klein-Azië zijn gehouden, hebben een voorbereidingstijd van tien maanden. Tijdens die voorbereidingstijd onderwerpt de atleet zich vrijwillig aan een harde training. Grote oefenmeesters uit die tijd hebben hun pupillen steeds voorgehouden: 'Je moet een geregeld leven hebben, weinig voedsel gebruiken, afstand doen van lekkernijen en op een vast tijdstip trainen, of het nu heet is of ijskoud.'

Horatius heeft gezegd: 'De jongeman die de wedstrijd wint, heeft veel verdragen en veel gedaan. Hij heeft gezweten en kou geleden. Hij heeft afstand gedaan van liefde en wijn.' De trainingsperiode is voor de Griekse atleet een tijd van leven in de afzondering. Het is een tijd van afstand doen van dingen die op zichzelf goed zijn, maar die hem verhinderen een optimale prestatie te leveren. Hij onthoudt zich van alles wat schadelijk kan zijn.

Wanneer Tertullianus het voorbeeld van de atleten toepast op de vervolgte christenen, zegt hij: 'Ze zijn gekweld, afgemat, vermoeid.' Zou jij dit beeld kunnen toepassen op de christenen van deze tijd? Ik ben geneigd te zeggen dat wij als christenen in de westerse wereld maar een slap en gemakzuchtig bestaan leiden.

Kijk eens goed naar zo'n Griekse atleet, en naar heel wat topsporters van nu: een lange tijd hard trainen, veel zelfverloochening opbrengen en ongemak accepteren en dat voor een wedstrijd die kan duren van een paar minuten of zelfs seconden tot een aantal uren of dagen, afhankelijk van de sport, met als hoogste resultaat een vergankelijke kroon.

Vraag jezelf nu af: Als zij dat kunnen opbrengen, zou ik mij dan niet vrijwillig onderwerpen aan een even zware discipline en zelfverloochening om de Heer Jezus te dienen op een wijze die Hem waardig is? Wanneer wij als christenen met evenveel inzet als de Griekse atleet ons overgeven aan een leven van afzondering om optimaal het evangelie te kunnen verkondigen, wat zal ons leven dan een kracht en zegen uitstralen en tot verheerlijking van God zijn.

Een wedstrijd maakt ook duidelijk dat er tegenstanders zijn. Paulus is zich goed bewust van de tegenstand in zijn wedloop. In zijn *brief aan de Filippenzen* schrijft hij daar ook over. Je ziet het duidelijk voor je: Paulus flitst daar over de renbaan (*Ep 3:14*). Hij vergeet alles wat achter hem ligt, want even achteromkijken kan fataal zijn en van hem een verliezer maken. Zo jaagt hij naar het doel.

Paulus bedoelt hier niet dat we niet meer zouden moeten denken aan de zonden die we vroeger hebben begaan, ook al zijn die vergeven. De fouten van het verleden moeten ons klein houden. Hij denkt hier aan zijn dienst voor Christus. Dan gaat hij niet zelfgenoegzaam in een luie stoel achteroverliggen en zichzelf prijzen voor wat hij allemaal al heeft gedaan. Hij heeft het doel nog niet bereikt en daarom jaagt hij ernaar.

De eerste verzen van *Hebreeën 12* geven hetzelfde beeld (*Hb 12:1-2*). De schrijver van de *brief aan de Hebreeën* ziet de menigten die het stadion bevolken, terwijl de atleten zich klaarmaken voor de wedstrijd. Alles wat hen maar even kan hinderen om zich volledig te geven, moet worden afgelegd. Zo moet de christen “*alle last en de zonde*” afleggen. Misschien zijn er nog dingen in je leven waarvan je weet dat je die in orde moet maken. Ze drukken als een last op je geweten. Zorg dat je die last kwijtraakt. Zo is het ook als er bepaalde zonden in je leven zijn waar je nog niet mee hebt gebroken. Belijd ze! Dan zul je ongehinderd met de wedloop kunnen doorgaan. En vestig daarbij je blik onafgebroken op Jezus.

V26. Dit laatste brengt ons weer terug bij dit vers in *1 Korinthiërs 9*. Wat hier wordt genoemd, is ook belangrijk om in het oog te houden. Het einddoel van de wedstrijd is toch niet onduidelijk voor je? Je weet, om nog eens met *Filippenzen 3* te spreken, in welke richting je loopt (*Fp 3:14*). Anders lijkt je op een wielrenner die van het peloton is losgeraakt en vervolgens de weg is kwijtgeraakt. Hij fietst zich compleet leeg om er weer bij te komen, maar is op de verkeerde weg. Allemaal verspilde energie!

Zo is het met die bokser die Paulus aanhaalt, en die in de lucht slaat. Hij haalt uit om een enorme dreun uit te delen, maar de tegenstander ontwijkt hem behendig. De dreun loopt op niets uit en de kracht erachter lost op in het luchtledige zonder enig effect uit te oefenen op de tegenstander. Een christen is gericht en doelbewust bezig.

Ten slotte de prijs, want daar gaat het uiteindelijk om. De Heer Jezus heeft kronen gereedliggen voor christenen die zich volledig voor

Hem hebben gegeven. Die zal Hij uitdelen als we bij Hem zijn. Is er een mooiere beloning denkbaar, dan dat Hij tegen ons zegt, wat Hij in een gelijkenis zegt: *“Voortreffelijk, goede en trouwe slaaf, over weinig ben je trouw geweest, over veel zal ik je stellen; ga de vreugde van je heer in” (Mt 25:21)?*

V27. Er is nog iets waarom Paulus zich zo volledig inzet voor de prediking: hij wil zelf niet verwerpelijk worden nadat hij anderen gepredikt heeft. Hij zal wel verwerpelijk worden als hij alleen maar predikt en er niet naar leeft. Hij wil niet iemand zijn die wel een mooi verhaal vertelt, waarin anderen gevraagd wordt alles prijs te geven, terwijl hij zelf een gemakzuchtig leventje leidt. Daarom past hij wat hij zojuist van de atleten heeft gezegd, op zichzelf toe.

Letterlijk staat er dat hij zijn lichaam beukt. Daarmee doelt hij op de zware training voor de Spelen. Paulus onderwerpt zichzelf aan een enorme zelfdiscipline. Het woord ‘verwerpelijk’ wil niet zeggen dat Paulus nog verloren kan gaan. Het geeft aan dat iemand die de Heer Jezus echt liefheeft en echt voor zijn Heer wil leven, zich bewust is van zijn verantwoordelijkheid. Zo iemand zal er alles voor over hebben om in zijn leven te laten zien voor Wie hij leeft. Iemand die alleen maar in naam, voor de vorm, christen is, zal het daarmee niet redden. In het eerste deel van het volgende hoofdstuk wordt dat verder uitgewerkt.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 9:22-27.

Verwerking:

Hoe staat het met jouw oefenprogramma?

1 Korinthiërs 10:1-6

Dingen tot voorbeelden voor ons

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Want ik wil niet, broeders, dat u onbekend is, dat onze vaderen allen onder de wolk waren, allen door de zee zijn heengegaan, 2 allen tot Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee, 3 allen hetzelfde geestelijke voedsel aten 4 en allen dezelfde geestelijke drank dronken. (Want zij dronken uit een geestelijke steenrots die volgde; de steenrots nu was Christus.) 5 Maar in de meesten van hen had God geen welgevallen, want zij zijn neergeveld in de woestijn. 6 En deze dingen gebeurden tot voorbeelden voor ons, opdat wij geen begeerte in [het] kwade zouden hebben, zoals zij er begeerte in hadden.

Paulus sluit met de verzen 1-13 van dit hoofdstuk direct aan op het einde van het vorige hoofdstuk. Daar gaat het over iemand die predikt, iemand die een bepaalde dienst doet voor God. Het gedeelte dat nu komt, gaat over mensen die wel uiterlijk bij het volk van God horen, maar innerlijk er geen deel aan hebben. De geschiedenis van het volk Israël dient daarvoor als illustratie. Daar zie je mensen die delen in de vele voorrechten die God aan Zijn volk heeft gegeven. Toch komen ze niet in het beloofde land, maar worden ze neergeveld in de woestijn.

Dat heeft ons, christenen, veel te zeggen. Velen noemen zich christen, zijn gedoopt, vieren zelfs het avondmaal, maar zullen toch voor eeuwig verloren gaan. Waarom? Omdat er innerlijk geen nieuw leven aanwezig is. Er is nooit een echte bekering tot God geweest, nooit een echt berouw over de zonden voor God.

Het zijn mensen die menen dat God genoeg neemt met het houden van bepaalde inzettingen, zoals doop en avondmaal. In de christenheid worden dat sacramenten genoemd. In de protestantse

kerken heeft men twee sacramenten: doop en avondmaal; in de rooms-katholieke kerk heeft men er nog vijf meer. Deze zogenaamde sacramenten hebben als overeenkomst dat het slechts uiterlijke tekenen zijn.

Kijk maar eens naar doop en avondmaal. Waaruit bestaan die? Bij de doop wordt gewoon water gebruikt. Het avondmaal wordt gevierd met gewoon brood en gewone wijn. Kijk nu eens naar de betekenis die men in grote delen van de christenheid aan deze uitwendige zaken als doop en avondmaal toekent. Soms zegt men rustig dat je door de doop nieuw leven ontvangt, of dat je door deel te nemen aan het avondmaal deel krijgt aan het eeuwige leven. Er wordt beweerd dat door deelname aan deze *uiterlijke* tekenen er een *innerlijke* vernieuwing optreedt. Velen in de christenheid geloven dat en baseren daarop de zekerheid van hun behoudenis. Het is een grove dwaling die deze velen in het verderf zal brengen.

V1. Om deze dwaling tegen te gaan wijst Paulus op de geschiedenis van Israël. Hij begint met: *“Ik wil niet, ... dat u onbekend is.”* Hieraan kun je zien dat hij het belangrijk vindt dat de Korinthiërs dit weten. Dan gaat hij de voorrechten van Israël opsommen. Daar is in de eerste plaats *“de wolk”*. In *Exodus 13* lees je dat *Jahweh* in deze wolk heeft gewoond en Zijn volk daardoor de weg heeft gewezen nadat ze uit Egypte zijn vertrokken (*Ex 13:21-22*). In *Exodus 14* gaat de wolk tussen de Egyptenaren en de Israëlieten in staan, zodat de Egyptenaren niet bij de Israëlieten kunnen komen (*Ex 14:19-20*). De wolk, als symbool van de tegenwoordigheid van *Jahweh Zelf*, stelt leiding en bescherming voor. Vervolgens zijn ze allemaal *“door de zee heengegaan”*.

V2. Hoe dat gebeurt, staat in *Exodus 14* (*Ex 14:21-22*). Dat door de zee heengaan lijkt wel op de doop, vergelijkbaar met wat hier staat, dat *“allen tot Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee.”* Dopen wil zeggen: gevoegd worden bij. Mozes is hun aanvoerder. Hij is door *Jahweh* aangesteld. Naar hem moeten ze luisteren, anders kunnen ze niet bij het volk blijven.

V3-4. De volgende voorrechten die genoemd worden, gaan over eten en drinken. Ze moeten immers voedsel hebben om in leven te blijven en kracht te hebben voor hun reis door de woestijn. In *Exodus 16-17* geeft God het volk het manna uit de hemel als voedsel en het water uit de rots als drinken (*Ex 16:13-15; 17:6*).

Zie je hoe dat in ons hoofdstuk genoemd wordt? Daar is sprake van *geestelijk* voedsel en van *geestelijke* drank. Hebben ze dan geen gewoon manna gegeten en hebben ze dan geen letterlijk water gedronken dat uit de rots is gevloeid? Jawel, maar wat Paulus hiermee wil zeggen, is dat het letterlijke manna en het letterlijke water een geestelijke betekenis hebben. Dat hebben de Israëlieten toen niet beseft en daarom staat dat ook niet zo in het boek *Exodus*. Wij mogen nu wel weten dat deze dingen een geestelijke betekenis hebben, want wij hebben de hele Bijbel.

In het *evangelie naar Johannes* spreekt de Heer Jezus ook over het manna en het water. Hij zegt, nadat Hij over het manna heeft gesproken: *"Ik ben het levende brood dat uit de hemel is neergedaald"* (*Jh 6:49-51,31-35*). Hij spreekt in het volgende hoofdstuk van dat evangelie ook over *"stromen van levend water"* (*Jh 7:38*). Het volgende vers geeft de verklaring: *"Dit nu zei Hij van de Geest"* (*Jh 7:39*).

Nu kun je je afvragen: 'Maar als de Israëlieten dat niet hebben geweten, waarom staat het hier dan zo?' Ik denk, omdat ze het niet zo vanzelfsprekend hadden moeten vinden dat zij zo verzorgd werden. Het is Góds zorg die telkens weer is gebleken wanneer daar elke morgen het manna voor het oprapen lag.

Met de *"geestelijke steenrots"* is het net zo. Natuurlijk gaat het bij de Israëlieten om een letterlijke rots. Dat ze telkens water hebben gehad om te drinken, is te danken aan Gods zorg voor hen. God heeft die zorg aan hen kunnen besteden omdat Hij vooruit heeft gezien naar de komst van Zijn Zoon, Jezus Christus. Daarom wordt hier gezegd: *"De steenrots nu was Christus."* Elke zegen die God Zijn volk ooit heeft geschonken, heeft Hij alleen kunnen geven omdat Christus de

Verlosser van het volk zou worden. Voor ons, die leven in de tijd na de komst van Christus, is dat niet anders. Ook wij hebben elke zegen te danken aan Christus en aan het werk dat Hij heeft volbracht.

V5. Als Paulus zo een aantal verschillende voorrechten heeft opgesomd waaraan het hele volk deel heeft gehad – het woord ‘allen’ staat maar liefst vijf keer in de *verzen 1-4* –, lijkt het of je bij *vers 5* een koude douche krijgt: “Maar in de meesten van hen had God geen welgevallen, want zij zijn neergeveld in de woestijn.” Hoe is dat nu mogelijk? Zoveel voorrechten en toch omkomen? Dan kan het niet anders of het volk is op een verkeerde manier met die voorrechten omgegaan. En dat kan ons ook overkomen! Wij zijn namelijk geen haar beter.

V6. Daarom moeten wij ons laten aanspreken door de dingen die bij Israël zijn gebeurd. Het zijn voorbeelden die we op ons moeten laten inwerken, want God geeft deze voorbeelden om ons te waarschuwen.

Weet je waarmee alle ellende begon die het volk zich op de hals heeft gehaald en waarom ze neergeveld zijn in de woestijn? Hiermee: ze hebben een afkeer van het manna gekregen. Daardoor hebben ze “begeerte in [het] kwade” gekregen. Ze zijn gaan terugverlangen naar Egypte en herinneren zich nota bene hoe ‘goed ze het daar hadden’ (*Nm 11:4-7*). Voor het gemak vergeten ze maar even hoe ze hebben gezocht onder het slavenjuk.

Waardoor is die geschiedenis nu een voorbeeld voor ons? Alleen als de Heer Jezus – Hij is het ware manna, zoals je weet – voor ons hart en leven alles blijft betekenen, alleen dan zullen we niet gaan terugverlangen naar de dingen van de wereld. Je bent uit de greep van de wereld bevrijd door het werk van de Heer Jezus. Aan Hem heb je alles te danken.

Maar als je het saai gaat vinden om de Bijbel te lezen, om Hem beter te leren kennen, om te bidden, om van Hem te getuigen, kortom als je smaak verandert, dan ga je weer terugdenken aan de tijd dat je in de wereld leefde. Wat had je toen toch een plezier! Je deed alles waar

je zelf zin in had. Je vergeet voor het gemak maar even hoe ellendig je eraan toe was. En zonder dat je er zelf erg in hebt, ga je weer dingen doen die bij je oude leven horen. Echt waar, zo werkt het.

Daarom moeten we deze voorbeelden serieus nemen. Blijf dicht bij de Heer Jezus. Hij is werkelijk voldoende. Meer heb je niet nodig.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 10:1-6.

Verwerking:

Ga eens na hoe jij dit gedeelte in je eigen leven kunt toepassen.

1 Korinthiërs 10:7-13

Wie meent te staan ...

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

7 Wordt ook geen afgodendienaars zoals sommigen van hen, zoals geschreven staat: 'Het volk ging zitten om te eten en te drinken, en zij stonden op om te spelen'. 8 Laten wij ook niet hoereren, zoals sommigen van hen hoereerden, en er vielen er op één dag drieëntwintigduizend. 9 Laten wij ook Christus niet verzoeken, zoals sommigen van hen [Hem] verzochten en door de slangen omkwamen. 10 Moppert ook niet, zoals sommigen van hen mopperden en door de verderver omkwamen. 11 <Al> deze dingen nu zijn hun overkomen als voorbeelden en zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, op wie de einden van de eeuwen zijn gekomen. 12 Daarom, laat hij die meent te staan, uitkijken dat hij niet valt. 13 U heeft geen verzoeking getroffen dan menselijke; en God is getrouw, Die niet zal toelaten dat u verzocht wordt boven wat u kunt [verdragen]; maar met de verzoeking zal Hij ook de uitkomst geven, zodat u ze kunt verdragen.

Aan het eind van het vorige stukje schreef ik: Blijf dicht bij de Heer Jezus. Als je dat doet, heb je er gewoon geen zin in om het verkeerde te doen. Als je dat niet doet, gebeurt met jou hetzelfde als wat met de Israëlieten is gebeurd. In *vers 6* vind je dan ook de wortel, de eerste oorzaak van alle andere zonden die het volk Israël heeft bedreven. Als het verlangen naar een leven met en voor Christus verflauwt, komen er andere verlangens ofwel begeerten voor in de plaats. Je wordt dan meegesleurd in een roes van eten en drinken en vrolijk zijn.

V7. Paulus doelt hier op de 'festiviteiten' rondom het gouden kalf (*Ex 32:1-6*). Mozes is al zó lang weg; daarom willen ze een zichtbare god. Zo verliezen ze *Jahweh* uit het oog en zakken ze weg in een poel

van liederlijkheid. Ze zijn afgodendienaars geworden. Afgoderij wil zeggen: iets anders in de plaats van God en van Christus stellen. Dat kan gemakkelijk gebeuren. Het hoeft daarbij echt niet te gaan om dingen waarvan je weet dat het zondige, verkeerde dingen zijn. Je ziet het bij het volk Israël.

Waaruit bestaat hun afgoderij? Het staat er direct achter: uit eten en drinken en spelen. Zijn dat verkeerde bezigheden? Heus niet, maar voor Israël is het wel verkeerd. Het volk is het contact met Mozes, zijn grote voorman, kwijtgeraakt. Hij is al een hele tijd weg, de mensen zien hem niet meer en horen hem niet meer. Daarom zeggen ze tegen Aäron dat hij maar een god moet máken. Dat doet Aäron en het gouden kalf verrijst op zijn voetstuk. Daarna gaan ze eten, drinken en feest vieren. Wat is de oorzaak van dat eten, drinken en spelen? Dat Mozes al zo lang weg is.

Wat is hierin het voorbeeld voor ons? De Heer Jezus is al zo lang weg, het lijkt wel of Hij nooit terugkomt. Kom op, laten we het onszelf in deze wereld maar gemakkelijk maken en het ervan nemen. Wij maken ook een god voor onszelf, eentje die wij zien zitten, waarmee wij het goed kunnen vinden. Het leven wordt zo één groot feest, man! Alleen is het dan wel een feest zonder de ware God. Dit soort geluiden kun je om je heen waarnemen bij mensen die wel belijden christen te zijn, maar die geen rekening houden met de komst van Christus.

In *Mattheüs 24* spreekt de Heer Jezus over het gedrag van belijdende christenen die Zijn komst uit het oog verliezen (*Mt 24:48-51*). Om geen afgodendienaar te worden is het belangrijk te blijven uitzien naar de komst van de Heer Jezus. Van de gelovigen in Thessalonika wordt gezegd dat zij zich van de afgoden tot God hebben bekeerd om “[de] levende en waarachtige God te dienen en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten” (*1Th 1:9-10*).

V8. De volgende waarschuwing is om niet te hoereren. Hoererij wordt in populair taalgebruik wel ‘vreemdgaan’ genoemd. In

Bijbelse taal is dat niet anders. De geschiedenis waarnaar hier wordt verwezen, staat in *Numeri 25*. De hoererij die wordt bedreven, is dat Israëlitische mannen met Moabitische vrouwen trouwen (*Nm 25:1-2*). Ze trouwen met 'vreemde' vrouwen, vrouwen die niet bij het volk van God horen. Ze vatten liefde op voor personen van wie God heeft gezegd, dat ze die niet lief mogen hebben (*Dt 23:3-6*).

Ook deze geschiedenis is een voorbeeld voor ons. Als wij liefde opvatten voor personen die met God niets te maken willen hebben, gaan wij ook 'vreemd'. Het gaat hier natuurlijk niet om de liefde van Christus die ons moet bezielen om zondaren het evangelie te brengen, zodat zij behouden worden. Het zou niet best zijn als wij geen liefde voor verloren mensen zouden hebben. Nee, het gaat om uitingen van liefde waarbij in de praktijk niet gevraagd wordt hoe God daarover denkt.

Jakobus windt er in zijn brief geen doekjes om als hij duidelijk stelt: *"Overspeligen, weet u niet dat de vriendschap jegens de wereld vijandschap is jegens God?" (Jk 4:4)*. Overspel is een bepaalde vorm van hoererij. Je moet je goed bewust zijn dat er in de wereld geen plaats is geweest, en nog steeds niet is, voor Christus. De wereld heeft Hem verworpen en verwerpt Hem nog steeds. Ieder die niet voor Christus heeft gekozen, hoort bij de wereld en leeft in vijandschap met Hem. Zo ziet God dat en zo moeten wij dat ook zien.

Misschien spreken ze wel vriendelijk en waardierend over Hem, maar dat verandert niets aan het feit dat God hen zo ziet. Wie op deze wijze hoereert en daarin voortleeft, zal ten slotte weinig christelijks meer overhouden. Het getuigenis van zo iemand verdwijnt op den duur helemaal.

V9. In dit vers worden we ervoor gewaarschuwd Christus niet te verzoeken. Er komt twijfel in het hart van het volk over de weg die God met hen gaat. Ze vragen zich af of Hij wel het goede met hen voorheeft en spreken hun wantrouwen daarover uit. Dit zaaien van twijfel is het werk van de satan. Zo is hij al, in de gedaante van een

slang, bij Eva in de hof van Eden gekomen en heeft haar ingefluisterd: *“Is het echt zo dat God gezegd heeft?”* (Gn 3:1). Zo heeft hij het gif van wantrouwen in haar hart gespoten.

Sindsdien is hij altijd op deze manier, en met veel succes, te werk gegaan. Wanneer je gedachten van twijfel aan God bij je voelt opkomen, wees er dan van verzekerd dat de satan jou die ingeeft. Geef er niet aan toe. Blijf op God vertrouwen, ondanks alle schijn waardoor het soms lijkt alsof God niets om je geeft. Anders zal het gif van de slang langzaam doorwerken en je met de wereld ten onder laten gaan.

V10. Waar Paulus ook tegen waarschuwt, is het mopperen. Mopperen is een van de meest voorkomende zonden van het volk Israël tijdens de woestijnreis. Ze vinden steeds wel weer een reden om hun ontevredenheid over God te uiten. Heb jij daar ook wel eens last van? Pas op dat je je niet door die geest van ontevredenheid laat infecteren. Het zuigt alle blijdschap en dankbaarheid, die er normaal voor God zijn, uit je weg. De vreugde van een leven met God kun je dan niet meer beleven. Mopperen vergalt je leven en maakt dat je een zuurpruim wordt zonder getuigenis.

V11. In feite is de hele geschiedenis van Israël één grote illustratie. Alles wat er met dat volk is gebeurd, is hun overkomen als een waarschuwing voor ons. Je kunt je afvragen: Was dat dan nodig? Nou en of! Als je niet goed oplet, loop je zo met de wereld mee en klaag je mee met de mopperaars, loop je achter de wereldverbeteraars of milieuactivisten aan, wil je je lichaam gezond houden door uitsluitend biologisch voedsel te eten, loop je in de val van aantrekkelijke jongens of meisjes, enzovoort. Je bidt en dankt voor je eten, bezoekt de kerk of samenkomst, en daarna? Juist, je raakt in de ban van de wereldse verlokkingen. Doe daarom niet als Israël. Je bent gewaarschuwd.

Wij leven in *“de einden van de eeuwen”*. Alleen het oordeel blijft nog over, want er is geen enkele hoop meer dat de mens nog zal vol-

doen aan wat God van de mens vraagt. Aan alle kanten is de totale verdorvenheid van de mens gebleken. De geschiedenis van Israël is daarvan dé treffende illustratie.

V12. Wie ondanks dit uitvoerige betoog van de apostel nog enig vertrouwen in zichzelf heeft, kan erop rekenen dat een val dichtbij is. In jou en mij is geen enkele garantie aanwezig dat wij niet zullen vallen. Wie meent dat hij staat, uitsluitend omdat hij zichzelf christelijk noemt en omdat hij vindt dat hij zich christelijk gedraagt, zal zeker van het geloof afvallen, want zijn geloof is slechts een lippenbelijdenis. Een belijdenis is belangrijk, maar heeft alleen waarde als die voortkomt uit een levende relatie met God en met Christus.

V13. Gelukkig mag ieder die zo'n relatie met God en met Christus heeft, rekenen op de trouw van God. Wat ook de verzoeken zijn waardoor je ten val gebracht kunt worden, God is er ook nog. Hij staat boven de omstandigheden en zal je erdoorheen helpen, zeker als jij niet op jezelf vertrouwt, maar op Hem. Dan geeft Hij met de verzoeking ook de uitkomst, zodat je ertegen bestand zult zijn. Alles wat je overkomen kan, is door God gewogen. Hij zal je niet bovenmenselijk op de proef stellen, hoewel dat soms wel eens zo kan lijken. Reken ondanks alle schijn en ondanks je gevoel in zulke situaties maar op de trouw van God. Hij beschaamt niet!

Lees nog eens 1 Korinthiërs 10:7-13.

Verwerking:

Wat leer je in deze verzen over jezelf en wat leer je over God?

1 Korinthiërs 10:14-17

Eén brood, één lichaam

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

14 Daarom, mijn geliefden, ontvlucht de afgodendienst. 15 Ik spreek als tot verstandigen; beoordeelt u wat ik zeg. 16 De drinkbeker der zegening die wij zegenen, is die niet [de] gemeenschap van het bloed van Christus? Het brood dat wij breken, is dat niet [de] gemeenschap van het lichaam van Christus? 17 Want wij, de velen, zijn één brood, één lichaam; want wij allen nemen deel aan het ene brood.

Hier begint een nieuw onderwerp. Tot nu toe heeft Paulus gesproken over de gemeente als een huis waarin God woont. Omdat God daarin woont, heeft Hij het recht om te bepalen hoe de gelovigen zich daarin moeten gedragen. Het is immers *Zijn* huis. Als er dingen gebeuren in de gemeente die Hij niet wil, dan geeft Hij aan wat daarmee gedaan moet worden. In *1 Korinthiërs 5* heb je daarvan een duidelijk voorbeeld gezien. Daar staat dat iemand die leeft in de zonde, moet worden weggedaan uit het midden van de gelovigen (*1Ko 5:13b*).

Het onderwerp waaraan Paulus nu begint, staat nog steeds in verbinding met de gemeente. Alleen wordt de gemeente nu niet meer voorgesteld als een huis, maar als een lichaam. In *vers 17* lees je over "*één lichaam*". We zullen zo zien wat dat wil zeggen.

V14. Dit vers sluit aan op het voorgaande gedeelte. Het is een soort samenvatting van de vorige verzen, die hebben duidelijk gemaakt dat afgoderij iets is waardoor je oog van God en Christus wordt afgetrokken. Het is iets dat Hun plaats inneemt. Waaruit dat 'iets' bestaat, is voor ieder kind van God vaak weer anders. Waarschijnlijk weet jij voor jezelf welke dingen zo gemakkelijk tussen jou en God in komen te staan. Maar de oproep "*ontvlucht!*" is voor ieder kind

van God hetzelfde. Wie zich door welke vorm van afgoderij dan ook laat meeslepen, kan niet delen in de zegeningen die het gevolg zijn van de gemeenschap van het bloed van Christus.

V15. Bij de Korinthiërs is het de neiging om weer naar de afgodstempels toe te gaan. Daarbij kunnen ze zichzelf, nu ze christen zijn geworden, ook nog wijsmaken dat een afgod niets is. Maar dat is een vergissing. Je kunt niet aan godsdienstige, afgodische plechtigheden deelnemen, zonder je positie als christen te verloochenen. Daar moeten de Korinthiërs maar eens goed over nadenken. Paulus spreekt hen aan als “*verstandigen*”, dat wil zeggen als mensen die in staat zijn te beoordelen wat ze doen.

V16. Het ongerijmde van hun deelname aan de afgodendienst komt het scherpst tot uiting door aan hen de gemeenschap voor te stellen die ze als christenen hebben. Als christenen vieren ze elke zondag het avondmaal. Daarbij gebruiken ze een drinkbeker en brood, zoals de Heer Jezus dat heeft gezegd. Je kunt over de instelling van het avondmaal door de Heer Jezus lezen in de evangeliën (*Mt 26:26-28; Mk 14:22-24; Lk 22:19-20*).

Ook in het volgende hoofdstuk van deze brief lees je daarover (*1Ko 11:23-26*). Daar gaat het er vooral om dat het avondmaal een gedachtenismaaltijd is. Als we van het brood eten en van de wijn drinken, denken we terug aan wat de Heer Jezus op aarde heeft gedaan. We denken aan *Hem*, we doen het tot *Zijn* gedachtenis. Bij de bespreking van *1 Korinthiërs 11* zal ik je meer over dit bijzondere gebeuren vertellen.

In *1 Korinthiërs 10*, dat je nu voor je hebt, wordt een andere zijde belicht. Hier gaat het erom dat je door deel te nemen aan het avondmaal gemeenschap hebt aan het bloed en aan het lichaam van Christus. Ik weet uiteraard niet of jij al deelneemt aan het avondmaal. Mocht dat nog niet zo zijn dan hoop ik dat je het zult gaan doen. Natuurlijk niet ‘om er ook bij te horen’, maar uit liefde voor de Heer Jezus, omdat Hij het gevraagd heeft.

Het is wel belangrijk om te zien *waar* je dat moet doen. Daarvoor zul je moeten ontdekken of de plaats waar jij het avondmaal wilt gebruiken, een plaats is waar men rekening houdt met wat hier staat:

1. Zie je dat men daar samenkomt om uiting te geven aan de gemeenschap van Christus' bloed en van Christus' lichaam? Dat is wat je in *vers 16* ziet staan.
2. Zie je dat men daar samenkomt als een eenheid, zoals dat in het ene brood tot uiting komt? Dat is wat je in *vers 17* ziet staan.

Misschien vind je dit wat moeilijk. Dat kan ik me voorstellen. Je moet er ook enige moeite voor doen om deze dingen in je op te nemen. Paulus zegt niet voor niets dat hij tot hen spreekt als tot verstandigen. Het zijn geen dingen waarover je met kleine kinderen spreekt. Kinderen aan het avondmaal is dan ook niet naar de gedachten van God. Iemand die aan het avondmaal deelneemt, moet enig besef hebben van wat hij doet.

Ik zal proberen dat nog een beetje toe te lichten. Het woord 'gemeenschap' dat in dit gedeelte zo vaak voorkomt, betekent 'samen ergens deel aan hebben'. Je deelt iets met anderen. Toen je de Heer Jezus nog niet kende, deelde je met je vrienden de dingen van de wereld. Je deelde in hun plezier, je ging samen uit. Nu heb je andere mensen, je broeders en zusters, met wie je deelt in de zegeningen die ook jouw deel zijn geworden omdat je de Heer Jezus kent.

Die gemeenschap is tot stand gekomen door het bloed van Christus. Het is de gemeenschap van Zijn bloed. Door het bloed is er verzoening gekomen tussen jou en God. Je zonden zijn voor eeuwig weggedaan. Allen die schuilen achter het bloed (*vgl. Ex 12:13*), dat wil zeggen van wie de zonden bedekt zijn voor God door geloof in het bloed, delen in die gemeenschap. Allen die geen deel hebben aan het bloed van Christus, staan buiten die gemeenschap. Het bloed wordt hier het eerst genoemd omdat het de basis van de gemeenschap vormt.

Wanneer vervolgens over het brood wordt gesproken, zie je daar de gemeenschap van het lichaam van Christus. De uitdrukking *“het lichaam van Christus”* heeft twee betekenissen. De eerste betekenis is het lijfelijke lichaam van Christus, dat is Zijn lichaam waarin Hij op aarde is geweest en waarin Hij op het kruis onze zonden heeft gedragen. De tweede betekenis is het figuurlijke lichaam van Christus, dat is de gemeente, waartoe alle ware gelovigen behoren.

Bij het brood dat wij breken, denken we eerst aan Zijn lichaam dat Hij heeft overgegeven in de dood. Wij bewonderen gemeenschappelijk, dat is met elkaar of samen, dat kostbare lichaam waarmee Hij God verheerlijkt heeft, dat wil zeggen dat we Zijn Persoon bewonderen. Christus is gekomen in het lichaam dat God voor Hem bij Zijn komst in de wereld heeft klaargemaakt (*Hb 10:5*). Ook denken we eraan dat, doordat Hij Zijn lichaam heeft overgegeven in de dood, de gemeente als Zijn lichaam is ontstaan.

Een mooi beeld daarvan vind je bij de vorming van Eva door God (*Gn 2:21-23*). Adam wordt door God in een diepe slaap, als het ware een doodsslaap, gelegd. Dan neemt God een van de ribben van Adam en bouwt daaruit een vrouw voor hem. Als Hij Eva tot Adam brengt, zegt Adam: *“Deze is ditmaal been van mijn beenderen en vlees van mijn vlees.”*

Zo kun je in de gemeente het lichaam van Christus herkennen. Bij het breken van het brood denken we dan ook zowel aan het lichaam dat Christus heeft overgegeven in de dood als aan de gemeente die door Zijn dood is ontstaan.

V17. In dit vers gaat het duidelijk over de gemeente. Het gaat over *“wij, de velen”*. Allen die bij de gemeente horen, mogen dat laten zien door deel te nemen aan het ene brood. Het omvat alleen hen. Iedere persoon die niet bij de gemeente hoort, mag er geen deel aan nemen. Het is voor allen die door bekering nieuw leven en de Heilige Geest ontvangen hebben. Daardoor horen ze bij de gemeente. Aan het avondmaal van de Heer is geen plaats voor ongelovigen en voor

gelovigen die in zonde leven of daarover geen tucht uitoefenen.
Leven in de zonde en het avondmaal sluiten elkaar uit.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 10:14-17.

Verwerking:

Neem jij al deel aan het ene brood?

1 Korinthiërs 10:18-22

De tafel van de Heer

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

18 Kijkt u naar Israël naar [het] vlees. Hebben niet zij die de offers eten, gemeenschap met het altaar? 19 Wat wil ik hiermee dan zeggen? Dat een afgodenoffer iets is of dat een afgod iets is? 20 [Nee], maar dat wat <de volken> offeren, zij dat aan [de] demonen <offeren> en niet aan God; en ik wil niet, dat u gemeenschap hebt met de demonen. 21 U kunt niet [de] drinkbeker van [de] Heer drinken en [de] drinkbeker van [de] demonen; u kunt niet deelnemen aan [de] tafel van [de] Heer en aan [de] tafel van [de] demonen. 22 Of willen wij de Heer tot jaloersheid verwekken? Zijn wij soms sterker dan Hij?

V18. Om duidelijk te maken wat hij met 'gemeenschap' bedoelt, neemt Paulus het voorbeeld van de eredienst van Israël in het Oude Testament. Hoe gaat het daar? In het boek *Leviticus* kun je lezen over verschillende soorten offers die gebracht mogen, en soms moeten, worden. Al die offers laten iets zien van de Persoon en het werk van de Heer Jezus. Hij is het ware Offer. Die offers worden gebracht op het altaar dat in de voorhof van de tabernakel staat. Dat altaar wordt het 'koperen brandofferaltair' genoemd.

Het offer waaraan Paulus hier vooral denkt, is het dank- of vredeoffer. Dat is echt wat je een maaltijdoffer of een gemeenschapsoffer kunt noemen. Van het dank- of vredeoffer krijgt God een gedeelte, de priester krijgt er een gedeelte van en verder mag elk lid van het volk dat rein is van dit offer eten. Je kunt dit allemaal lezen in *Leviticus 3* en *Leviticus 7*. De betekenis is dat God met Zijn volk gemeenschap heeft en dat deze gemeenschap bestaat uit het samen eten van het dank- of vredeoffer. De plaats waar die gemeenschap, het samen

delen van het offer, beleefd wordt, is het altaar. Het altaar is de ontmoetingsplaats waar God en het volk samenkomen.

Wanneer je eraan denkt dat het altaar de plaats is waar het offer in het vuur wordt verteerd, mag je bij het altaar denken aan het kruis van de Heer Jezus. Dan is het duidelijk dat het altaar een ontmoetingsplaats is tussen God en het volk. Immers, de Heer Jezus heeft zondige en berouwvolle mensen met God verzoend door in het vuur van Gods oordeel hun zonden te dragen en weg te doen. Hij heeft voldaan aan Gods heilige eisen met het oog op de zonden.

Je mag er tevens aan denken dat het altaar niet alleen een beeld is van het kruis, maar ook van de Heer Jezus Zelf. Zoals het altaar als het ware het offer aan God aanbiedt, zo heeft de Heer Jezus Zichzelf aan God aangeboden. Zo lees je over *“Christus, Die door [de] eeuwige Geest Zichzelf vlekkeloos aan God heeft geofferd”* (Hb 9:14). Wanneer je dan, zoals hier staat, aan *“gemeenschap met het altaar”* denkt, wil dat zeggen dat wij samen met God mogen genieten van de Heer Jezus. Want dat is gemeenschap: samen hetzelfde deel genieten.

Denk je niet dat God onuitsprekelijk veel van Zijn Zoon geniet? En geniet jij ook niet enorm veel van Hem? Israël heeft dat natuurlijk niet op deze manier begrepen. Maar je weet nog wel van *vers 6* en *vers 11* van dit hoofdstuk dat alles wat Israël is overkomen, hun is overkomen tot een voorbeeld voor ons. Wij mogen nu weten wat God heeft bedoeld met al deze inzetten die Hij aan Israël heeft gegeven. Daarom kan Paulus zeggen: *“Kijkt u naar Israël naar het vlees.”*

V19-20. Door dit voorbeeld wordt eveneens duidelijk dat elke andere vorm van gemeenschap is uitgesloten. Voor Israël is het absoluut verboden om deel te nemen aan de heidense offerfeesten van de volken om hen heen. Voor de gelovigen in Korinthe geldt precies hetzelfde. Niet dat Paulus iets wil terugnemen van wat hij eerder, in *1 Korinthiërs 8*, over de afgodenoffers en de afgoden heeft gezegd (*1Ko 8:1,4*). Het vlees dat aan een afgod wordt geofferd, is en blijft

gewoon vlees. En een afgod is en blijft gewoon een stuk hout of steen. Daar gaat het hem niet om.

Waar het hem wel om gaat, en dat wil hij de Korinthiërs goed duidelijk maken, is dat de offers die de heidenen brengen feitelijk gebracht worden aan demonen, dat wil zeggen aan de duivelen, de boze geesten. Achter de afgoden van hout en steen gaan de demonen schuil. De eerbied en aanbidding waarmee de heidenen hun offers brengen en voor een afgod neerknielen, worden in ontvangst genomen door deze demonen.

Demonen bestaan echt, ze zijn een werkelijkheid. Het zijn wezens die erop uit zijn de mens te gronde te richten en hem ver te houden van de gemeenschap met God. De demonen spelen in op de verbeelding en angst van de mens. Daardoor wordt de mens ertoe gebracht om offers te brengen aan een afgod, om deze gunstig te stemmen, terwijl de demonen de werkelijke ontvangers van die offers zijn. Op deze wijze wordt de ware en enige God buitengesloten. Allen die aan zulke offerfeesten deelnemen, zullen zich dat niet bewust zijn, maar zo is het in werkelijkheid wel.

V21. Daarom moet er een radicale scheiding zijn tussen de christelijke eredienst en de heidense eredienst. Gemeenschap met demonen en gemeenschap met God kunnen niet samengaan. De drinkbeker van de Heer en de drinkbeker van de demonen sluiten elkaar uit. Het is toch ondenkbaar dat we op het ene moment drinken uit de drinkbeker die de Heer toebehoort, waarbij we denken aan het bloed dat Hij heeft gestort om ons te kunnen zegenen, en op een ander moment drinken uit een beker die gewijd is aan de demonen, waarbij we door die handeling ons verbinden met de grote tegenstander van Christus.

Het is opmerkelijk dat in *Ezechiël 41* en in *Maleachi 1* ook over de tafel van de Heer wordt gesproken (*Ez 41:22; Ml 1:7,12*). Daar wordt het brandofferaltaar zo aangeduid. Paulus sluit hier weer aan op het beeld van het Oude Testament. Wat stelt het altaar ook alweer voor? Gemeenschap. Wat stelt de tafel van de Heer voor? Gemeenschap.

Een normaal functionerend gezin zit op geregelde tijden samen aan tafel om te eten. Dat is het moment waarop de gezinsleden, ouders en kinderen, met elkaar gemeenschap hebben. De hele dag zijn ze op verschillende plaatsen geweest, thuis, op school, op het werk, maar bij de maaltijd zijn ze samen. Dan delen ze de ervaringen van de dag met elkaar. Die gedachte is er ook bij de tafel van de Heer. Aan de tafel van de Heer komt iedere gelovige met wat hij in de loop van de week van de Heer Jezus heeft genoten om dat samen met anderen, gemeenschappelijk, aan God de Vader en aan de Heer Jezus te vertellen.

Net als aan de tafel van het gezin mag er ook aan de tafel van de Heer geen ruimte zijn voor dingen die er niet thuishoren. Kinderen die lelijke dingen doen of zeggen, bederven de sfeer aan tafel. Dan moeten ze maar een poosje van de tafel weg tot ze inzien wat ze verkeerd gedaan hebben. Dit alledaagse voorbeeld laat iets zien van wat ook voor de tafel van de Heer geldt. Aan de tafel van de Heer is voor elk lid van de gemeente plaats. Wie verkeerde dingen leert over de Heer Jezus of wie in zijn leven dingen laat bestaan die niet bij een gelovige passen, moet van de tafel van de Heer worden geweerd.

De Heer Jezus kan bij de Zijnen geen verbinding met demonen verdragen. Bij de tafel van de Heer en bij de tafel van de demonen gaat het om twee uitersten die niet met elkaar te verbinden zijn. Is het nu zo dat iemand die deelneemt aan het avondmaal óf aanzit aan de tafel van de Heer óf aan de tafel van de demonen? Op heel wat plaatsen in de christenheid wordt avondmaal gevierd zonder dat je kunt zeggen dat daar de tafel van de Heer is. Maar je kunt en mag niet zeggen dat overal waar niet de tafel van de Heer is de tafel van de demonen is. Zulke tafels zijn tafels van mensen die vaak ook de Heer van harte liefhebben, maar daar op een manier uiting aan geven die niet in overeenstemming is met de Bijbel. Door onderwijs uit de Bijbel kunnen ze het verkeerde inzien en corrigeren.

Het gaat niet alleen om een tafel, maar om de tafel van de *Heer!* Dat wil zeggen dat er alleen van de tafel van de Heer gesproken kan worden als duidelijk is dat er naar de wil van de Heer gehandeld wordt. Wat Zijn wil is, kunnen we lezen in Zijn Woord. Daarin lezen we dat de kring van gemeenschap niet kleiner en niet ruimer mag worden gemaakt dan die van het lichaam van Christus.

Wanneer we in aanraking komen met christenen die op een bepaalde manier samenkomen en ook het avondmaal met elkaar vieren, zullen we moeten toetsen aan de hand van de Bijbel of we te maken hebben met christenen die naar Gods Woord willen luisteren. Gehoorzaamheid aan Gods Woord zal blijken uit een leven tot eer van God, waarbij de zonde, in welke vorm dan ook, wordt geoordeeld. Als dat zo is, kunnen we hen erkennen als gelovigen die alleen maar willen doen wat de Heer zegt en samen met hen de eenheid van de gemeente als het lichaam van Christus laten zien in het breken van het brood.

V22. De christenheid is versplinterd in allerlei kerken en groepen. We zijn dan ook uitsluitend op de Bijbel aangewezen als ons enige houvast. Wij willen de Heer toch niet tot jaloersheid verwekken door aan Zijn Naam allerlei regels te verbinden die in vele delen van de christenheid door mensen zijn opgesteld? Hij kan het niet goedvinden dat wij ons door onze eigen ideeën laten leiden. Wanneer we dat doen, zal Hij ons moeten berispen, en als wij niet luisteren, zal Hij ons moeten tuchtigen. Daar is Hij sterk genoeg voor.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 10:18-22.

Verwerking:

Is er maar één tafel van de Heer of zijn er meer?

1 Korinthiërs 10:23-33

Doet alles tot heerlijkheid van God

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

23 Alles is geoorloofd, maar niet alles is nuttig; alles is geoorloofd, maar niet alles bouwt op. 24 Laat niemand het zijne zoeken, maar dat van de ander. 25 Eet alles wat op [de] vleesmarkt wordt verkocht, zonder te onderzoeken om het geweten. 26 Want 'de aarde en haar volheid is van de Heer'. 27 Als iemand van de ongelovigen u uitnodigt en u wilt er heengaan, eet dan alles wat u wordt voorgezet, zonder te onderzoeken om het geweten. 28 Maar als iemand tegen u zegt: Dit is godenoffer, eet het dan niet ter wille van hem die u dat te kennen geeft en van het geweten. 29 Ik bedoel echter niet uw eigen geweten, maar dat van de ander; want waarom wordt mijn vrijheid door [het] geweten van een ander geoordeeld? 30 Als ik met dankzegging deelneem, waarom word ik gelasterd om datgene waarvoor ik dankzeg? 31 Hetzij dan dat u eet, hetzij dat u drinkt, hetzij dat u iets [anders] doet, doet het alles tot heerlijkheid van God. 32 Weest geen struikelblok voor Joden en voor Grieken en voor de gemeente van God; 33 evenals ook ik in alles allen behaag, niet om mijn eigen voordeel te zoeken, maar dat van de velen, opdat zij behouden worden.

V23-24. Een christen is een vrij mens: alles is hem geoorloofd. Dan mag je toch wel veel. Een christen is ook een mens met verantwoordelijkheidsbesef. Daarom vraagt hij zich af: 'Is het nuttig (voor anderen) en bouwt het (anderen) op?' Hij wil in zijn doen en laten rekening houden met anderen.

In 1 Korinthiërs 6 heb je ook zoiets gelezen (1Ko 6:12). Daar staat het woord "mij" erbij. Het gaat daar om je persoonlijke instelling met betrekking tot het gebruik van voedsel en ook om je daar niet door te laten overheersen. Hier is het algemener – het woord 'mij' staat er

niet bij – en gaat het om het eten van de afgodenoffers. Daarom sluit het direct aan op het voorgaande gedeelte, waar het gaat over gemeenschap met Christus of gemeenschap met demonen. Dat heeft te maken met de uitoefening van onze godsdienst.

V25-26. De Korinthiërs weten nu dat ze niet aan de heidense offerdiensten kunnen deelnemen zonder in gemeenschap te komen met de demonen die achter de afgoden schuilgaan. Betekent dat dan ook dat ze in het dagelijkse leven moeten onderzoeken of het vlees dat ze kopen niet op de een of andere manier in verbinding met de afgoden staat? Nee, dat betekent het niet. Alles wat de schepping aan voedsel oplevert, komt van God en behoort Hem toe. In 1 *Timotheüs* 4 staat: “Want al [het] door God geschapene is goed en niets is verwerpelijk als het met dankzegging wordt genomen” (1Tm 4:4). Je mag in volle vrijheid genieten van alles wat God je als voedsel geeft. [Er zijn twee uitzonderingen: bloed en het verstikte (*Hd* 15:20,29).]

V27. Het is zelfs zo, dat je rustig op een uitnodiging van een ongelovige kunt ingaan als die je uitnodigt om bij hem te komen eten. Ook dan hoeft je je niet druk te maken over de herkomst van het vlees dat je wordt voorgezet. Als je op de uitnodiging van de ongelovige ingaat, is dat je eigen beslissing.

Er staat: “En u wilt er heengaan.” Dit houdt in dat je deze uitnodiging hebt overwogen voor de Heer en tot de overtuiging bent gekomen dat het goed is er heen te gaan. Dan zal de Heer je ook de gelegenheid geven om van Hem te getuigen. Zo zul jij de maaltijd zeker met gebed beginnen.

V28. Een ander geval is het, als iemand tegen jou zegt dat je nu een stuk vlees voor je hebt dat eerst aan een afgod is geofferd. Dan moet je het niet eten. Niet, omdat het voor *jou* ineens ander vlees zou zijn geworden, maar om die *ander*, die dat tegen jou zegt. Die ander is kennelijk niet vrij in zijn geweten. Laat het dan maar staan, om die ander in zijn zwakheid tegemoet te komen. Zo handelt namelijk de liefde. Want als jij ondanks zijn opmerking toch van dat vlees zou

eten, zou het voor die ander lijken alsof jij je bij hem aansluit en ook vindt dat afgoden nog waarde hebben.

V29-30. Voor jou is dat natuurlijk niet het geval. Jouw vrijheid kan niet door het geweten van een ander geoordeeld worden. Jij dankt God immers voor je eten en denkt toch niet aan afgoden? Veel vragen over wat wel en niet mag, worden opgelost door je af te vragen of je God ervoor kunt danken.

V31. Dit vers kun je 'de gulden regel' van het christelijk leven noemen. Als alles in ons leven op de heerlijkheid van God is gericht, zal dat ook in de gewoonste dingen van ons leven te zien zijn. Of het nu eten of drinken is, of wat dan ook, het behoort in het leven van de christen allemaal "*tot heerlijkheid van God*" te zijn. Dan is er geen ruimte meer voor het eigen 'ik'.

Het is mooi om zo tegen het christelijke leven aan te mogen kijken. Christen-zijn is geen negatieve zaak, wat je allemaal niet mag, maar juist een positieve zaak. Jouw leven mag tot in de kleinste details tot heerlijkheid van God zijn. Wat is er gewoner dan eten en drinken? Je mag het doen tot Zijn eer. Je mag ervan genieten. Daarvoor heeft God je ook nog uitgerust met een 'smaak', hoewel we daar niet te veel aan moeten toegeven, want dan eten we alleen wat we lekker vinden. Ook wat niet zo naar onze smaak is, maar wat we toch van God krijgen, mogen we gebruiken tot Zijn eer en Hem daarvoor danken.

Wat het ook is, we mogen het doen op een manier die Hem verheerlijkt. Je werk of je studie, je vrije tijd, vriendschap, verkering, in alles mag je God betrekken. Als je zo leeft, krijgt je leven pas echt betekenis. Dan mag je overal heen en alles doen. Alles is geoorloofd, nietwaar?

Ik hoorde eens van een jongeman die ermee zat of hij wel naar het voetbalstadion kon gaan om daar een wedstrijd te gaan bekijken. Het was op een tijd dat hij er niets anders voor hoefde te verzuimen. Zou de Heer dat wel goed vinden? Hij ging er eens met een oudere

broeder over praten. Die broeder gaf hem de raad: 'Ga jij maar gerust naar het stadion en neem flink wat traktaten mee, want je zult er heel wat mensen treffen die de Heer Jezus nog niet kennen.'

Vroeger kwam ik wel eens in een café om daar wat vertier te zoeken. Toen ik mijn leven aan de Heer Jezus had gegeven, ben ik er nog een aantal keren heen gegaan, maar toen met een stapel evangelielectuur om aan de jongelui uit te delen.

V32. In alle gevallen is het belangrijk dat je geen struikelblok vormt voor anderen, niet voor Joden, niet voor Grieken en niet voor de gemeente van God. Uit deze drie groepen bestaat de hele mensheid. Iedere persoon behoort tot een van deze drie groepen. Iemand is of een Jood, of een heiden, of een lid van de gemeente van God. Elk van deze drie groepen heeft zo zijn eigen kenmerken. Daar moet je rekening mee houden, want anders vorm je een struikelblok. Een struikelblok wil zeggen dat je iets doet, waardoor je de ander kwetst en van je stoot, terwijl een voorzichtiger gedrag dit had kunnen voorkomen.

Wanneer je een echte Jood op bezoek krijgt, zet hem dan geen varkensvlees voor. Dat zou voor een Jood betekenen dat je hem wilt verleiden tot een daad die hem door de wet verboden is. Je zou hem daardoor in zijn geweten kwetsen en je christen-zijn in opspraak brengen.

Met heidenen heb je dagelijks te maken. Laat je licht schijnen in je hele gedrag als christen. Wees een voorbeeld in de manier waarop je je werk doet, je vrije tijd invult, met anderen omgaat, in je spreken en je zwijgen. Daniël is een prachtig voorbeeld van iemand die in een goddeloze omgeving is opgevallen. Van hem staat dit getuigenis in Gods Woord: *"Zij konden geen enkele grond voor een aanklacht, of iets verkeers vinden, omdat hij betrouwbaar was en er geen nalatigheid of iets verkeers bij hem te vinden was"* (Dn 6:5).

En dan de gemeente van God. Daar hoor jij bij. Je bent omringd door andere leden ervan. Alles wat je doet, heeft invloed op de hele

gemeente. Niets in je hele leven, ook niet in je denken, is daarvan uitgesloten. Geen moment sta je los van de gemeente. Dat is wel zo bij de Jood en de heiden. Met hen heb je alleen te maken wanneer je met hen in contact komt. Bij de gemeente is dat anders. Daar maak je zelf deel van uit.

Laat je houding opbouwend zijn. Bedenk de goede dingen voor de andere leden. Stel je dienstbaar op. Lever geen afbrekende kritiek. De geest van afbraakkritiek binnen de gemeente is al voor menigeen een struikelblok geweest. Je mag best kritisch zijn, maar laat de kritiek die je levert, opbouwend zijn (kijk nog even naar *vers 23b*).

V33. *Vers 32* is een waarschuwing, iets dat we niet moeten doen. *Vers 33* houdt een aansporing in, iets dat we wel moeten doen. 'In alles allen behagen' gaat ver. Ja, maar het doel is dan ook "*opdat zij behouden worden*". Houd je dat doel goed in de gaten? Dan zul jij niet je eigen voordeel zoeken.

Moet je dan altijd met de ander meegaan en doen wat hij zegt of vraagt? Ja, binnen de grenzen die God heeft gesteld en die je in de Bijbel en je omgang met de Heer kunt vinden. Denk nog eens aan die uitnodiging die een ongelovige je kan doen om bij hem te komen eten. Van de Heer Jezus heeft men gezegd: "*Deze ontvangt zondaars en eet met hen*" (*Lk 15:2*). Je denkt toch niet dat de Heer Zich bij hen heeft aangepast op een manier die oneer zou betekenen voor de Naam van Zijn Vader?

Lees nog eens 1 Korinthiërs 10:23-33.

Verwerking:

Ga na of jij God kunt danken voor alles wat je doet of van plan bent te gaan doen.

1 Korinthiërs 11:1-6

Hoofdbedekking en haardracht – 1

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Weest mijn navolgers, zoals ook ik van Christus. 2 En ik prijs u, dat u in alles aan mij denkt en de inzettingen vasthoudt, zoals ik ze u heb overgeleverd. 3 Maar ik wil dat u weet, dat Christus het Hoofd is van iedere man, en de man [het] hoofd van [de] vrouw, en God [het] Hoofd van Christus. 4 Iedere man die bidt of profeteert met [iets] op zijn hoofd, onteert zijn Hoofd; 5 en iedere vrouw die bidt of profeteert met ongedekt hoofd, onteert haar hoofd; want het is een en hetzelfde alsof zij geschoren was. 6 Want als een vrouw niet gedekt is, laat zij zich ook [maar] het haar laten afknippen; maar als het voor een vrouw een schande is zich het haar te laten afknippen of zich te laten scheren, laat zij zich dan dekken.

V1. Paulus zegt dat we hem moeten navolgen zoals hij Christus navolgt. Hoe hij dat doet, heeft hij in het laatste vers van het vorige hoofdstuk gezegd. Hij is erop uit om zoveel mogelijk mensen voor Christus te winnen en Hem te verheerlijken, zoals Christus alles heeft gedaan om Zijn God en Vader te verheerlijken. Hij wil op geen enkele wijze een verhindering zijn voor mensen om het evangelie aan te nemen. Op deze wijze volgt Paulus zijn Heer en jij mag Paulus daarin volgen.

V2. Paulus heeft al heel wat vermaningen moeten uitdelen. Die zijn hard nodig geweest. Wij hebben dat ook nodig. Toch is er ook iets wat hij in hen prijst. De Korinthiërs zijn hem niet vergeten, ze hebben zelfs in alles aan hem gedacht. Dat heeft hem goed gedaan. Daarbij komt nog dat ze aan de inzettingen vasthouden, zoals hij ze aan hen heeft doorgegeven. Dat kan hij waarderen.

Dat hij hen moet wijzen op de verkeerde manier waarop ze met deze inzetten omgaan, bijvoorbeeld het avondmaal waarover hij verderop in dit hoofdstuk spreekt, kun je ook positief bekijken. Dat positieve is niet het verkeerde goed te praten, maar zit hem in het feit dat ze aanspreekbaar zijn. Hij kan hen wijzen op het verkeerde en erop vertrouwen dat ze naar hem luisteren. Hoe het ook zij, Paulus ziet goede dingen bij de Korinthiërs.

V3. Vervolgens gaat hij dan spreken over een onderwerp dat vandaag de dag een regelmatig besproken zaak is, namelijk de rol van de man en van de vrouw in het dagelijkse leven. In de wereld om je heen gaan de dingen zo heel anders dan je in het eerste gedeelte van dit hoofdstuk leest, dat je het wel een paar keer mag lezen om je gedachten hierover een beetje zuiver te krijgen. De rangorde die *vers 3* geeft, heeft in de wereld om je heen volledig afgedaan. God en Christus, daar gelooft men niet in. De man als hoofd van de vrouw is een zo ouderwetse en onjuiste gedachte, dat alles moet worden gedaan om die gedachte de nek om te draaien.

Als ik zeg dat *vers 3* een rangorde aangeeft, bedoel ik daar dit mee: bovenaan staat God, daaronder Christus, daaronder de man en daaronder de vrouw. Voor sommigen ontstaat door deze rangorde de indruk – en daar schopt men tegenaan – dat de vrouw helemaal onderaan deze lijst bungelt en daarmee een ondergeschoven plaats toegewezen krijgt. Maar dat is niet zo. Paulus wijst in feite terug naar de schepping van man en vrouw. Daar is te zien dat de man eerst is geschapen en dat de vrouw uit hem is voortgekomen. Uit zijn zijde wel te verstaan, dat wil zeggen als een die aan zijn zijde is geplaatst.

De man is het hoofd van de schepping, maar hij heeft zelf ook een Hoofd boven zich en dat is Christus. Hij is aan Hem verantwoording schuldig. Hij heeft in alle dingen aan zijn Hoofd te vragen, hoe hij zich moet gedragen tegenover zijn vrouw in zijn huwelijk en gezin, en tegenover de vrouw in de maatschappij en in de gemeente.

Christus is niet alleen zijn Hoofd, maar ook zijn Voorbeeld, want je leest dat het Hoofd van Christus God is. Dat ziet natuurlijk niet op Christus als de eeuwige Zoon, maar op Hem als Mens. Als Mens heeft de Heer Jezus Zich volkomen onderworpen aan de wil van God. 'Onderworpen zijn' klinkt je misschien wat slaafs in de oren, maar het gaat om een plaats van ondergeschiktheid ten opzichte van iemand anders. De man kan door te letten op zijn Hoofd, Christus, op een juiste manier 'hoofd' zijn van de vrouw. Dan zal hij zijn vrouw niet dirigeren, maar haar aanwijzingen geven op een manier die het haar gemakkelijk maakt om daarnaar te luisteren.

V4. Hoe kan deze rangorde nu zichtbaar worden? Hoe kan duidelijk worden dat er met de scheppingsorde van God rekening wordt gehouden? Christus is niet meer als Mens op aarde, maar het schepsel 'mens' wel. De mens is de beelddrager van God. Hij is er dan ook toe geroepen om deze rangorde gestalte te geven. In het bidden en profeteren is dat het beste te zien. Bij bidden richt de mens zich tot God en bij profeteren richt God zich tot de mens. In beide gevallen gebeurt dat door de mond van de mens. Als we bidden vergelijken met profeteren, zal het duidelijk zijn dat het gaat om hardop bidden in tegenwoordigheid van anderen. Profeteren heeft immers geen enkele zin als er geen luisteraars zijn.

Wanneer de man nu tot God bidt of voor de mensen profeteert, moet hij rekening houden met de plaats die God hem als zichtbaar hoofd in deze schepping heeft gegeven. Daarom moet hij bij bidden of profeteren niets op zijn hoofd hebben. In de zichtbare schepping is er geen wezen waaraan hij ondergeschikt is, want dat geeft de hoofdbedekking aan, zoals in de volgende verzen wordt aangegeven. Wanneer hij wel iets op zijn hoofd doet, onteert hij zijn onzichtbare Hoofd, Christus in de hemel. Weet je waarom? Omdat hij door zijn hoofdbedekking de indruk geeft dat hij naast Christus nog aan een ander hoofd onderworpen is.

V5. Voor de vrouw ligt dat anders. Zij moet juist wel een hoofdbedekking hebben als zij hardop, in het bijzijn van anderen,

bidt of profeteert. Zij geeft daarmee te kennen dat zij haar plaats onder de man niet prijsgeeft, wanneer zij iets doet wat de man zou moeten doen. Het gaat dan om gevallen dat er geen mannen aanwezig zijn. Zodra die namelijk aanwezig zijn is het hun verantwoordelijkheid om te bidden of te profeteren. Als het om het bidden gaat, staat als voorschrift voor de mannen in *1 Timotheüs 2* dat zij op elke (openbare) plaats moeten bidden (*1Tm 2:8*).

Belangrijk is om er steeds aan te denken dat het gaat om ieders officiële plaats in de schepping. De plaats van openbaar optreden is die van de man. De vrouw heeft een meer teruggetrokken plaats. Komt zij door het voorgaan in gebed of door te profeteren toch op de voorgrond, dan zal zij zich dekken om niet de indruk te wekken dat zij de positie van de man inneemt. Zij zou anders haar hoofd, de man, onteren. [Even ertussendoor: dit bidden of profeteren van de vrouw is op een andere plaats dan in de gemeente. In *1 Korinthiërs 14* staat op een wijze die geen misverstand toelaat, dat het vrouwen in de gemeente niet toegestaan is te spreken (*1Ko 14:34*).]

Misschien lijkt het je allemaal wat overdreven dat er zoveel verbonden wordt aan wel of geen hoofdbedekking opdoen. Toch is het van belang, en wel omdat God het zegt. Voor de zichtbare en de onzichtbare wereld wil Hij een getuigenis van Zijn orde in de schepping. Het is hetzelfde als met de boom van de kennis van goed en kwaad in het paradijs. Waarom verbiedt God Adam en Eva daarvan te eten? De vrucht is toch niet minder goed dan die van de andere bomen? Maar God zegt het. Dat is voldoende reden om er niet van te eten. God wil erkend worden in wat Hij zegt en daar verbindt Hij zegen aan. Die zegen verspelen we door eigenzinnig optreden, als we niet naar Hem luisteren, zoals Adam en Eva eigenzinnig zijn opgetreden en de zegen hebben verspeeld.

V6. Er is nog iets verbonden aan de hoofdbedekking van de vrouw en dat is haar haar. Wanneer zij haar hoofd niet wil bedekken, moet haar haar ook maar afgeknipt worden. Waarom is dat nu weer? Omdat het lange haar dat zij draagt, haar eer is (*vers 15*). Als ze

ongedekt bidt of profeteert, stelt ze zich op de plaats van de man, waardoor zij hem niet als haar hoofd eert. Laat ze dan ook haar haar er maar afknippen.

In het Oude Testament zijn twee teksten waar wordt gesproken over het haar van de vrouw. In beide gevallen staat deze tekst in een gedeelte waarbij de verhouding tussen een man en een vrouw in het geding is. De eerste tekst is in *Numeri 5* waar je leest over het hoofdhaar van de vrouw dat moet worden losgemaakt (*Nm 5:18*). Het gaat daar om een man die zijn vrouw ervan verdenkt dat zij hem ontrouw is geworden. De tweede tekst is in *Deuteronomium 21* waar je leest dat de vrouw moet worden kaalgeschoren (*Dt 21:12*). Daar gaat het om een vrouw die een krijgsgevangene is. In beide gevallen wordt het hoofdhaar van de vrouw in verbinding gebracht met oneer en schande.

Weet je dat vlak na de Tweede Wereldoorlog (1939-1945) vrouwen die ervan verdacht werden dat ze een verhouding met Duitse soldaten hadden gehad, ook werden kaalgeschoren? Met dit in gedachten wordt ook het eerste gedeelte van *vers 6* uit ons hoofdstuk wat duidelijker.

Toch wil Paulus ervan uitgaan dat een vrouw zich de schande bewust is van het afknippen van het haar of het zich zelfs laten kaalscheren. Hij draait de zaak in het tweede deel van *vers 6* direct weer om en zegt dat als het afknippen van het haar een schande is voor een vrouw, ze juist daarom haar hoofd moet bedekken. Je ziet hier hoe nauw hoofdbedekking en haardracht met elkaar verbonden zijn.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 11:1-6.

Verwerking:

Waarom is het belangrijk dat de man en de vrouw ieder een eigen plaats in de schepping hebben en die ook innemen?

1 Korinthiërs 11:7-16

Hoofdbedekking en haardracht – 2

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

7 Want [de] man behoort zijn hoofd niet te dekken, daar hij [het] beeld en [de] heerlijkheid van God is; maar de vrouw is [de] heerlijkheid van [de] man. 8 Want [de] man is niet uit [de] vrouw, maar [de] vrouw uit [de] man; 9 want [de] man is ook niet geschapen om de vrouw, maar [de] vrouw om de man. 10 Daarom behoort de vrouw een macht op haar hoofd te hebben ter wille van de engelen. 11 Evenwel is noch [de] vrouw zonder [de] man, noch [de] man zonder [de] vrouw, in [de] Heer. 12 Want zoals de vrouw uit de man is, zo is ook de man door de vrouw; maar alle dingen zijn uit God. 13 Oordeelt bij uzelf: is het gepast dat een vrouw ongedekt tot God bidt? 14 Leert ook de natuur zelf u niet, dat als een man lang haar draagt het een oneer voor hem is? 15 Maar als een vrouw lang haar draagt, is het een eer voor haar, omdat <haar> het lange haar tot een sluier gegeven is. 16 Maar als iemand meent te moeten twisten, wij hebben zo'n gewoonte niet, en evenmin de gemeenten van God.

V7. De man is “[het] beeld en [de] heerlijkheid van God”. Dat is niet gering. Dat wil zoveel zeggen als: De man is op aarde de zichtbare vertegenwoordiger van de onzichtbare God. Ook verwacht God van de man dat hij de kenmerken en eigenschappen van Zijn wezen vertoont, dat hij die als het ware uitstraalt. Daarom moet hij zijn hoofd niet dekken.

De vrouw is op haar beurt de heerlijkheid van de man. Zij mag hem als het ware uitstralen door in haar handelen hem te laten zien. Deze dingen zijn het gevolg van de wijze waarop God hen heeft geschapen. “Adam is eerst geformeerd, daarna Eva” (1Tm 2:13). Adam is al geschapen en dan neemt God uit Adam een rib en vormt Eva daaruit (Gn 2:21-22).

V8-9. Naast de *volgorde* van de schepping van man en vrouw is er ook de *reden* van de schepping van de vrouw. De vrouw is geschapen *ter wille van Adam* en niet Adam ter wille van Eva. Eva is aan Adam gegeven als een hulp die bij hem past. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat een man zijn vrouw nooit zal hoeven te helpen. Integendeel, de man zal uit liefde zijn vrouw helpen zoveel en waar hij maar kan, maar dat verandert niets aan de verzen die hier staan.

We moeten goed vasthouden wat hier staat omdat er krachten aan het werk zijn die deze orde van God in de schepping willen omdraaien. In de wereld om je heen wint de emancipatiebeweging steeds meer terrein. Het gaat steeds sneller. In het emancipatiestreven breekt men met deze verzen. Het feminisme maakt zich sterk om de vrouw het hoofd van de man te laten zijn. Dat dit in de wereld gebeurt, is niet vreemd, maar het heeft ook zijn invloed op de gelovigen.

V10. Dat "*de vrouw een macht op haar hoofd*" behoort te hebben, wordt vaker ervaren als een last dan als een voorrecht. De hoofdbedekking wordt hier "*een macht*" genoemd omdat het een teken is van het gezag waaronder zij staat. De man is immers haar *zichtbare* hoofd. Zeker, God ziet altijd allereerst het hart aan, hoe het daarmee is gesteld. Het is wel belangrijk of iemand iets alleen maar doet omdat 'men' het zegt, of dat iemand iets doet uit bewuste gehoorzaamheid en liefde tot Hem. Maar God heeft ook zichtbare tekenen gegeven. Aan deze tekenen kunnen engelen zien of iemand wel of niet rekening houdt met de orde die God in de schepping heeft aangebracht.

De hoofdbedekking bij het bidden en bij het profeteren is het zichtbare bewijs dat de vrouw niet de plaats van de man wil innemen tegenover God en de mensen. Hier staat ook nog dat het "*ter wille van de engelen*" is. Dat lijkt een vreemde reden voor de hoofdbedekking. Toch is het veelzeggend dat juist zij hier genoemd worden.

Engelen zijn toeschouwers. Zij zijn erbij als God de werelden schept (Jb 38:4,7). Zij kijken naar de aarde en hebben grote belangstelling

voor de wegen die God met de aarde gaat. Ze hebben het falen van de mens gezien in de tijd die in het Oude Testament wordt beschreven. Daarna hebben ze het volmaakte leven van de Heer Jezus gezien. Ze zijn erbij als Hij geboren wordt, als Hij verzocht wordt in de woestijn, als Hij in Gethsémané in zware strijd is, als Hij opstaat uit het graf en als Hij naar de hemel terugkeert. Dat kun je allemaal in de evangeliën lezen.

Het verlossingswerk dat de Heer Jezus heeft volbracht, heeft Hij niet volbracht voor engelen, maar voor schuldige mensen (*Hb 2:13-16*). Nu zien de engelen toe of met name de gelovige vrouw rekening houdt met de orde die God heeft ingesteld. Het gaat dan ook niet om iets dat cultuurgebonden is. Daar hebben engelen geen belangstelling voor. Het gaat hun om de scheppingsorde van God, die blijft bestaan zolang de aarde blijft bestaan. Gelovigen hebben het voorrecht én de verantwoordelijkheid opnieuw gestalte te geven aan de orde van God, terwijl de wereld onder aanvoering van de duivel een koers gaat die daar recht tegenin gaat.

Engelen worden ook met betrekking tot de gemeente als toeschouwers genoemd (*Ef 3:10*). De vraag wordt wel gesteld of een vrouw ook wanneer de gemeente samenkomt haar hoofd behoort te dekken. Ze mag daar immers niet hardop bidden of profeteren, zoals we nog in *1 Korinthiërs 14* zullen zien. Toch zal de vrouw zich dekken als de gemeente samenkomt omdat zij een beeld is van de gemeente (*Ef 5:22-24*).

Als de gemeente samenkomt, komen mannen en vrouwen samen. Tijdens die samenkomst doen zij hardop dingen samen, zoals zingen en amen zeggen. Door hun hoofd te bedekken maken zij de engelen duidelijk dat zij zich hun plaats als vrouw bewust zijn. Het is een indrukwekkend getuigenis voor de onzichtbare, intelligente wereld wanneer zij zien dat er gehandeld wordt in overeenstemming met Gods orde in een wereld waar met die orde is afgerekend.

V11. Dit vers stelt dat man en vrouw samen hun plaats “in [de] Heer” hebben. ‘In de Heer’ is er geen onderscheid. ‘In de Heer’ wil zeggen

dat zij beiden voor Zijn aangezicht staan en in onderlinge harmonie Hem als hun Heer mogen dienen. Hij is Heer zowel van de man als van de vrouw. Wanneer zij zich dat beiden bewust zijn en daarmee in alles rekening houden, zal het juiste evenwicht in hun onderlinge verhouding geen problemen geven.

V12. Dit evenwicht blijkt ook uit dit vers. De vrouw is dan wel uit de man genomen, maar er is na Adam nooit een man in de wereld gekomen anders dan door een vrouw. Dat mag tot eer van de vrouw strekken. Het blijft natuurlijk zo, dat God de oorsprong van alle leven is. Hij is de Schepper van iedere man en iedere vrouw.

V13. Paulus heeft verschillende redenen genoemd die de vrouw ervan zouden moeten overtuigen dat zij bij het bidden of profeteren iets op haar hoofd moet doen. Hij heeft in de *verzen 3-9* gewezen op de scheppingsorde. Daarna heeft hij de engelen als toeschouwers aangevoerd (*vers 10*). In de *verzen 13-14* geeft hij nog een reden, namelijk het natuurlijke gevoelen. Hij doet een beroep op het onderscheidingsvermogen van de gelovigen, want dat is de bedoeling van het verzoek "*oordeelt bij uzelf*".

Zij moeten eens op een geestelijke manier gaan nadenken over deze zaak en dan tot een oordeel komen en een beslissing nemen. Voor die beoordeling is wel een maatstaf nodig. Je kunt maar niet op eigen houtje de zaak gaan afwegen, want dan wordt het een puur gevoelsmatige beoordeling. Tot een juist oordeel kun je alleen komen als je je knieën buigt voor de Heer en Hem om licht en inzicht vraagt, terwijl je de Schrift op dit punt zorgvuldig wilt onderzoeken en van harte bereid bent om je aan de uitkomst ervan te onderwerpen.

V14. De vraag of het gepast is dat een vrouw ongedekt tot God bidt, brengt als vanzelf de les van de natuur naar voren in verbinding met het haar van de man en de vrouw. Hoofdbedekking en haar staan in nauw verband met elkaar. Lang haar is in de Bijbel verbonden met onderworpenheid, het afzien van bepaalde rechten en het toegewijd

zijn aan een ander. Omdat God de man een plaats op de voorgrond heeft gegeven, mag hij geen lang haar dragen, terwijl lang haar voor de vrouw een sieraad is. Het is haar eer. De natuur leert dat.

Het is onnatuurlijk dat een man lang haar heeft en dat een vrouw kort haar heeft. Misschien dat iemand dit niet zo vindt, maar dat verandert niets aan het feit dat de natuur dit wel leert, want God zegt het hier in Zijn Woord. Zo kan het zijn dat veel mensen zeggen dat homoseksualiteit normaal en natuurlijk is, terwijl de natuur toch het tegendeel leert. In *Romeinen 1* wordt dan ook over homoseksuele verhoudingen gesproken als 'tegennatuurlijk' (*Rm 1:26*).

V15. Het lange haar van de vrouw is haar als een sluier gegeven, waardoor zij haar ingetogenheid en toewijding ten opzichte van de man laat zien. Haar lange haar heeft uiteraard alleen betekenis als zij in haar houding blijk geeft van deze ingetogenheid en toewijding. Dan zal ten volle de eer haar deel zijn die verbonden is aan het dragen van lang haar.

De discussie: hoe lang is lang, ga ik niet aan. In twee geschiedenissen in de evangeliën zien we dat het haar van de vrouw die bij de Heer Jezus komt, lang genoeg is om er Zijn voeten mee af te drogen (*Lk 7:38,44; Jh 12:3*). Verder staat er een aanwijzing in *Openbaring 9*. Je leest daar over "vrouwenhaar" (*Op 9:8*). Aangezien er geen verschil in het materiaal zit, moet de aanduiding 'vrouwenhaar' te maken hebben met de lengte. Er moet dan ook een duidelijk verschil te zien zijn tussen de lengte van het haar van de man en dat van de vrouw.

V16. Wie zin heeft om daar ruzie over te maken, moet het zelf weten. Het is in elk geval niet de gewoonte van de apostel en ook niet van enige plaatselijke gemeente. Het kan voor iedereen allemaal even duidelijk zijn. Te vaak wordt het verwarrend, ingewikkeld en moeilijk gemaakt doordat we ons niet meer eenvoudig houden aan wat Gods Woord zegt. Ook in dit opzicht heeft de wereld een grote invloed gekregen op het denken van de gelovigen. Deze invloed komt dan ook in het uiterlijk tevoorschijn. Lang haar is een eer voor

de vrouw, zegt God hier. Welke vrouw durft het nog aan zonder compromis zich die eer toe te eigenen?

N.B. Het gaat in deze verzen natuurlijk om wat normaal is. Er zijn wel vrouwen die door ziekte of andere oorzaken waaraan zij niets kunnen doen, geen lang haar (kunnen) hebben.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 11:7-16.

Verwerking:

Waarom is dit gedeelte zo belangrijk voor de praktijk van het christelijk leven?

1 Korinthiërs 11:17-22

Op één plaats samenkomen

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

17 Nu ik dit beveel, prijs ik [u] niet, omdat u niet ten goede, maar ten kwade samenkomt. 18 Want ten eerste hoor ik, dat er, wanneer u als gemeente samenkomt, scheuringen onder u zijn, en ten dele geloof ik het. 19 Want er moeten ook sekten onder u zijn, opdat <ook> de beproefden onder u openbaar worden. 20 Wanneer u nu op één plaats samenkomt, is dat niet 's Heren avondmaal eten; 21 want bij het eten neemt ieder vooraf zijn eigen avondmaal, en de een is hongerig en de ander dronken. 22 Hebt u dan soms geen huizen om te eten en te drinken? Of veracht u de gemeente van God en beschaamt u hen die niets hebben? Wat zal ik u zeggen? Zal ik u prijzen? Hierin prijs ik [u] niet.

V17. Paulus beveelt iets. Het kan zijn dat dit op de vorige verzen slaat, het kan ook zijn dat het op de volgende verzen slaat. Het verband met de vorige verzen is er wel. Stel je voor dat de man of de vrouw niet de juiste plaats inneemt in de scheppingsorde van God – daarover gaat het in de *verzen 1-16* –, denk je dan dat ze in de gemeente van God wel ieder hun juiste plaats zullen innemen? Dat lijkt me sterk.

In Korinthe komen de gelovigen blijkbaar niet samen om het fijn met elkaar te hebben. Ze komen samen om elkaar kwaad te doen. Ze bedoelen het natuurlijk allemaal niet zo, maar in de praktijk van hun samenkomen komt het daar wel op neer.

V18. Waaruit blijkt nu dat zij hun samenkomsten niet op een goede, maar op een kwade manier met elkaar beleven? In de eerste plaats komt dat tot uitdrukking in het feit dat er scheuringen onder hen zijn. Al in het eerste hoofdstuk heeft Paulus hen erover moeten ver-

manen. Er is verdeeldheid onder hen. Lees dat nog maar eens na in *1 Korinthiërs 1 (1Ko 1:10-12)*.

Een scheuring brengt verdeeldheid binnen een plaatselijke gemeente. Naar buiten toe lijkt het alsof alle gelovigen nog bij elkaar horen. Ze komen allemaal nog op dezelfde tijd naar dezelfde lokaliteit, maar ze komen toch niet allemaal met hetzelfde verlangen. Ze vallen uiteen in verschillende groepen. In het geval van de Korinthiërs openbaart zich tijdens de viering van het avondmaal de geest van verdeeldheid, doordat er onderscheid is tussen armen en rijken. In onze tijd kan dat een even groot gevaar betekenen. Gelovigen met een hoge maatschappelijke positie kunnen gemakkelijk ook in de gemeente een vooraanstaande plaats krijgen, juist omdat ze zo'n belangrijke functie in de maatschappij hebben. Dat zou niet mogen gebeuren (*vgl. Jk 2:1-4*).

Bij het ontstaan van scheuringen kunnen ook andere menselijke factoren een rol spelen. Op de een maakt een goede spreker grote indruk, op een ander zijn goede manieren. Deze dingen mogen in het samenkomen van de gemeente geen rol spelen. Als de gemeente samenkomt, is het belangrijk dat iedere gelovige daar zijn plaats inneemt als lid van de gemeente.

Het innemen van die plaats heeft niets te maken met iemands plaats in de maatschappij of met iemands natuurlijke capaciteiten, maar met het werk van de Heer Jezus aan het kruis. Daardoor is de gemeente ontstaan. Ieder die weet dat de Heer Jezus ook voor hem dat werk heeft volbracht, is lid van de gemeente. En ieder lid van de gemeente heeft in die gemeente zijn eigen unieke plaats en tevens de verantwoordelijkheid om zich te laten leiden door de Heilige Geest.

V19. Toch kan het voorkomen dat, wanneer de gelovigen als gemeente samenkomen, er dingen gebeuren die niet van de Heilige Geest zijn, maar door de gelovigen zelf zijn bedacht. Het gaat dan om dingen die door het Woord van God veroordeeld worden. Neem nu die verdeeldheid. Verdeeldheid in een plaatselijke gemeente

is nooit goed te praten. Dat moet als zonde worden beleden. Als zulke situaties zich voordoen, gebruikt God die om “de beproefden” openbaar te maken. ‘De beproefden’ zijn zij die voor Gods Woord buigen en aanvoelen dat zo’n situatie niet tot Zijn eer is. Zij zullen het verkeerde belijden en niet met de verdeeldheid meedoen.

Er is in dit vers sprake van “sekten”. Een sekte gaat nog een stap verder dan een scheuring. Een scheuring is verdeeldheid *binnen* een nog bestaand geheel. Wanneer er sprake is van een sekte, heeft de scheuring de gelovigen zo uit elkaar gedreven, dat ze ook *openlijk* uit elkaar zijn gegaan.

Het is belangrijk de betekenis van een sekte te zien. Een sekte is niet wat er gewoonlijk onder wordt verstaan. Gewoonlijk spreekt men van een sekte als het gaat om een geloofsgemeenschap die zich van de grote kerken heeft losgemaakt. Soms heb je dan inderdaad met een sekte te maken, maar dat hoeft niet zo te zijn. Een sekte in bijbelse zin is elke geloofsgemeenschap die naast de eenheid van de gelovigen nog een andere eenheid belangrijk vindt en als voorwaarde laat gelden om erbij te kunnen horen.

Om even bij Korinthe te blijven: de gelovigen zijn verdeeld, er zijn scheuringen, doordat sommigen zich aangetrokken voelen tot Paulus, anderen tot Petrus, weer anderen tot Apollos. Als dit niet wordt geoordeeld, kan het zover gaan, dat de gelovigen daardoor uit elkaar gaan. Dan zijn de sekten een feit geworden. De kerkgeschiedenis levert daarvan de beschamende bewijzen.

De ware eenheid daarentegen is de eenheid van de gemeente. Die eenheid wordt voorgesteld door een lichaam. Iedere gelovige is daar lid van. Er is sprake van een sekte als men een door mensen opgestelde leer of belijdenis, hoe bijbels die misschien ook kan zijn, moet onderschrijven om tot die bepaalde geloofsgemeenschap te kunnen behoren. Het Woord van God kent geen lidmaatschap van een kerkgenootschap, maar spreekt alleen van leden van het lichaam van Christus.

V20. Het samenkomen als gemeente, waarbij de gelovigen als niets meer en niets minder dan als gelovigen samenkomen, is een bijzondere aangelegenheid. Is het niet schitterend dat dit bij verschillende gelegenheden mag gebeuren? In *Handelingen 2* kun je lezen met welk doel de gemeente, vlak na haar ontstaan, samenkomt en wat wij nog steeds kunnen doen (*Hd 2:42*).

Wij mogen als gemeente, zoals zij destijds, samenkomen om het brood te breken. Daarover gaat het vooral in het gedeelte dat je nu voor je hebt. We mogen ook samenkomen om te bidden, en ook om “*de leer van de apostelen*” te onderzoeken, dat wil zeggen om gemeenschappelijk Gods Woord te bestuderen en daar ook naar te handelen. Volharden in de leer van de apostelen is niet alleen volhardend hun leer onderzoeken, maar ook volhardend blijven in wat zij hebben geleerd. Voor een gezonde ontwikkeling van een plaatselijke gemeente is met name dit laatste onontbeerlijk. In *1 Korinthiërs 14* zul je nog meer zaken zien die met het samenkomen als gemeente te maken hebben.

In *Mattheüs 18* staat in verband met het samenkomen als gemeente een schitterende belofte. De Heer Jezus zegt daar: “*Want waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam, daar ben Ik in hun midden*” (*Mt 18:20*). Dit vers kun je niet zomaar toepassen op elke gelegenheid waar twee of drie gelovigen elkaar treffen. Uit het verband van *Mattheüs 18* blijkt duidelijk dat het gaat om het samenkomen als gemeente (*Mt 18:15-20*). En waar vergadert de gemeente? Daar, waar gelovigen tot de Naam van de Heer Jezus samenkomen. Dat wil zeggen, waar ze rekening houden met Zijn heerlijkheid en Zijn gezag, zoals je die in de Bijbel kunt vinden, want dat is wat in de ‘Naam’ van de Heer Jezus opgesloten ligt.

V21. De Korinthiërs komen samen om het avondmaal te vieren, maar het gaat er bepaald niet eerbiedig aan toe. Ze zijn gewoon om eerst met elkaar een liefdemaaltijd te hebben en daarna het avondmaal te vieren. Ze hebben allemaal eten en drinken meegenomen, dat wil zeggen degenen die het goed hebben. Er zijn namelijk ook gelovigen

die niets hebben. In plaats van hun rijkdom met de armen te delen doen de rijken zich te goed. De tegenstellingen komen zelfs op zo'n wijze tot uiting, dat sommigen hongerig zijn, terwijl anderen zich aan de wijn te buiten gaan en dronken worden.

V22. Ze komen dan wel op één plaats samen en willen wel het avondmaal van de Heer eten, maar Paulus zegt hier dat daarvan door hun schaamteloze houding tegenover de andere leden van de gemeente geen sprake kan zijn. Hun buitensporige gedrag, waarbij ze geen rekening houden met hun medebroeders en -zusters, hun medeleden van het lichaam, is dan ook in feite een verachting van de gemeente van God. Ze beschamen hen die niets hebben. Nee, hierin kan de apostel hen niet prijzen.

Dan is er nog iets: Het gaat om het avondmaal van de *Heer*. Het is *Zijn* maaltijd. Dat wil zeggen dat het om het avondmaal gaat dat *Hem* toebehoort. Dat betekent ook dat alleen Hij het recht heeft om uit te nodigen om aan Zijn avondmaal deel te nemen. Dat kan geen mens of groep doen. Wat de betekenis van het avondmaal zelf is, wordt in de volgende verzen op bijzondere wijze beschreven.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 11:17-22.

Verwerking:

Wanneer komen gelovigen als gemeente samen?

1 Korinthiërs 11:23-26

Het avondmaal

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

23 Want ik heb van de Heer ontvangen, wat ik u ook heb overgegeven, dat de Heer Jezus in de nacht waarin Hij overgeleverd werd, brood nam; 24 en nadat Hij gedankt had, brak Hij het en zei: 'Dit is Mijn lichaam, dat voor u is; doet dit tot Mijn gedachtenis'. 25 Evenzo ook de drinkbeker na de maaltijd, en Hij zei: 'Deze drinkbeker is het nieuwe verbond in Mijn bloed; doet dit, zo dikwijls u die drinkt, tot Mijn gedachtenis'. 26 Want zo dikwijls u dit brood eet en de drinkbeker drinkt, verkondigt u de dood van de Heer, totdat Hij komt.

Het indrukwekkende van deze verzen ligt in het contrast met de voorgaande verzen. Daar wordt de wanordelijke situatie bij de Korinthiërs geschetst, zoals die bij hun avondmaalsviering te zien is. Het is gewoon een puinhoop. Met zulke heilige dingen als het avondmaal wordt op een zeer onheilige manier omgegaan. Wat moet daar nu aan gedaan worden? Zet Paulus de gemeente in Korinthe aan de kant? Nee, hij wijst eerst het verkeerde aan en daarna gaat hij hun vertellen wat de echte en bijzondere betekenis van het avondmaal is.

Het is veelzeggend dat Paulus op deze manier tot de Korinthiërs kan spreken. Dit betekent dat de situatie niet totaal hopeloos is. Ze kunnen nog gecorrigeerd worden en er is nog herstel mogelijk. Dat is in de christenheid vandaag veelal anders. Door de menselijke instellingen die in veel kerken en groepen zijn binnengeslopen en vaste voet aan de grond hebben gekregen, is het niet meer mogelijk om het avondmaal te vieren zoals het door de Heer Jezus in de laatste nacht van Zijn leven op aarde is ingesteld. De hele kerkelijke structuur zou moeten worden opgegeven om ruimte te krijgen voor wat Paulus hier in alle eenvoud en op aangrijpende wijze zegt.

V23. Paulus neemt je mee naar *“de nacht waarin Hij [de Heer Jezus] overgeleverd werd”*. Dat is het moment in het leven van de Heer waarop Hij toch zeker het recht heeft bezig te zijn met Zichzelf en met alles wat Hem te wachten staat. Het is het moment dat aanbreekt als Judas, een van Zijn discipelen, Hem met een kus verraadt. Als dat alles vlak voor de deur staat, stelt de Heer Jezus het avondmaal in met het oog op Zijn discipelen voor de tijd dat Hij niet meer op aarde is.

Paulus heeft het rechtstreeks *“van de Heer ontvangen”* omdat het avondmaal helemaal past in zijn dienst. Paulus is immers de man die door God is uitgekozen om alles te vertellen over de gemeente, die is ontstaan door de dood, de opstanding en de verheerlijking van de Heer Jezus. Hij heeft direct al bij zijn bekering te horen gekregen dat de gemeente op aarde en de Heer Jezus in de hemel een zijn. Als hij de gemeente vervolgt, krijgt hij vanuit de hemel te horen: *“Saul, Saul, waarom vervolgt je Mij?”* (Hd 9:4).

Dat juist Paulus de opdracht krijgt om deze instelling door te geven, bewijst dat het avondmaal iets is wat bij het leven van de christen hoort, ook bij jouw leven. Het is een gedachtenismaaltijd waarbij je telkens terugdenkt aan een Heiland Die heeft willen sterven voor jou en voor allen die Hem in het geloof hebben aangenomen.

Als je nadenkt over het avondmaal, is het goed je te realiseren dat Zijn lippen hebben gevraagd: *“Doet dit tot Mijn gedachtenis.”* Daarom heeft de Heer Jezus tijdens de viering van het Pascha brood genomen. Het Pascha, dat Hij met Zijn discipelen viert, is een terugdenken aan de verlossing van het volk Israël uit Egypte. De instelling van het Pascha staat beschreven in *Exodus 12* (Ex 12:1-14).

Wat de Heer Jezus echter tijdens de viering van het Pascha instelt, heeft niet in de eerste plaats met Israël te maken, maar met de gemeente. Zolang de gemeente op aarde is, mag zij door de viering van het avondmaal haar innige en onlosmakelijke verbondenheid met de Heer Jezus tot uitdrukking brengen. Wanneer je naar een bijeenkomst gaat waar het avondmaal van de Heer gevierd wordt, zal steeds grote dankbaarheid je hart vervullen.

De Heer Jezus neemt brood. Het staat er zo gewoon. Toch is het bijzonder. Dat bijzondere zit niet in het brood. Het brood is gewoon brood. Het ondergaat geen buitengewone verandering door het uitspreken van een speciale zegenbede, zoals de rooms-katholieke kerk dat leert. Het blijft gewoon brood. Het bijzondere zit hem in wat het brood voorstelt.

Je kunt dit vergelijken met een foto van iemand van wie je veel houdt. Het materiaal van de foto is gewoon papier. Waar het om gaat, is wie afgebeeld is. Als iemand op die foto zou spugen, zou je dat vreselijk vinden, niet voor het papier, maar voor de verachting die wordt getoond voor de persoon die op de foto staat. Zo is het met het brood tijdens de avondmaalsviering. De Heer Jezus heeft van het brood gezegd: *“Dit is Mijn lichaam, dat voor u is.”* Het is vreselijk om daar op een ongepaste manier mee om te gaan.

V24. Als je in de samenkomst bent en je ziet het brood, mag je eraan denken dat de Heer Jezus, de eeuwige Zoon, Mens is geworden en een lichaam heeft aangenomen, zonder dat ooit weer af te leggen. In dat lichaam heeft Hij drieëndertig jaar lang hier op aarde geleefd. In Zijn lichaam heeft Hij op een volkomen wijze God geëerd. In dat lichaam heeft Hij ook geleden.

Denk je eens in: Hij wordt gevangengenomen, terwijl één zucht naar de hemel tweeënzeventigduizend engelen in beweging zou brengen om allen te verteren (Mt 26:53). Zo'n gevangenneming gebeurt niet zachtzinnig. Zondige mensenhanden vergrijpen zich aan dat heilige lichaam en slepen Hem voor Zijn rechters. Ondanks de verklaring die telkens weer gegeven moet worden, dat Hij niets gedaan heeft wat straf verdient, wordt Hij in Zijn heilige gezicht gespuugd, worden Hem Zijn kleren van Zijn lichaam gescheurd en wordt Zijn heilige rug opengereten door een afschuwelijke geseling.

Zo toegetakeld, moet Hij met het kruis op Zijn rug naar de plaats van de terechtstelling. Daar pakken ruwe soldatenhanden Zijn heilige handen die nooit anders hebben gedaan dan zegenen en jagen daar onbarmhartig spijkers doorheen om Hem vast te nagelen aan het kruis.

Dan richten zij het kruis omhoog. Daar hangt de Heiland! Hij wordt bespot en uitgedaagd om van het kruis af te komen. Toch blijft Hij hangen. Stel je voor dat Hij van het kruis zou zijn afgekomen. Dan zouden jij en ik voor eeuwig verloren zijn geweest. Zijn liefde voor jou en mij heeft Hem daar gehouden, en dat terwijl het ergste nog moest komen.

Het lijden dat Hij tot hiertoe heeft ondergaan, is Hem aangedaan van de kant van mensen. Dat lijden kan geen zonden wegnemen. Het maakt de schuld van de mens alleen maar groter. Dan gebeurt waardoor wij alleen van onze zonden konden worden verlost, en dat is dat Hij *“onze zonden in Zijn lichaam”* draagt op het hout (1Pt 2:24) en daarvoor wordt Hij door God geslagen (Zc 13:7). Zo sterft Hij. Het grijpt je aan, telkens wanneer je het brood voor je ziet staan.

V25. Ook de drinkbeker stelt iets voor. Daar gaat het om het bloed van de Heer Jezus, dat Hij vergoten heeft. Het bloed is van zo grote waarde, dat God daardoor de zonden kan vergeven. Die vergeving is een groot goed, iets om je telkens over te verwonderen en daarover telkens je dankbaarheid tegenover God te uiten.

Hoe vaak zou je avondmaal willen vieren? Er staat: *“Zo dikwijls.”* Uit het begin van *Handelingen* kun je opmaken dat de eerste christenen elke dag bij elkaar kwamen om het avondmaal te vieren. Verderop in *Handelingen* wordt de eerste dag van de week genoemd als een dag waarop het brood wordt gebroken (Hd 20:7). Deze eerste dag van de week wordt in *Openbaring 1 “de dag van de Heer”* genoemd (Op 1:10). Weet je nog hoe in ons hoofdstuk het avondmaal genoemd wordt? *“’s Heren avondmaal”* ofwel *“het avondmaal van de Heer”* (vers 20)! Het geeft een duidelijke verbinding aan tussen ‘de dag van de Heer’ en ‘het avondmaal van de Heer’. De zondag lijkt dan ook de meest aangewezen dag om het te vieren.

Een extra aanwijzing is dat de Heer Jezus op die dag, de eerste dag van de week, na Zijn opstanding te midden van Zijn discipelen komt (Jh 20:19,26). Op die dag wil Hij graag met de Zijnen samen-

komen, opdat ze Hem kunnen eren. Kan dat op meer gepaste wijze dan door het vieren van die gedachtenismaaltijd?

V26. Wanneer je dan het brood eet en de drinkbeker drinkt, verkondig je *“de dood van de Heer”*. Kun je je twee woorden voorstellen die zo tegenover elkaar staan en die hier toch zo nauw met elkaar verbonden worden dan ‘dood’ en ‘Heer’? Toch kan jouw hopeloze situatie niet op een treffender manier naar voren worden gebracht. Om jou te redden is niets minder dan de dood van de Vorst van het leven noodzakelijk geweest.

Daarom zeg je, hoewel zonder woorden, toch zo ontzettend veel wanneer je deelneemt aan het avondmaal. Het is een verkondiging aan wie het maar wil zien, of het nu mensen of engelen zijn, dat je alles te danken hebt aan een gestorven Heer. Als dat echt voor jou leeft, kan het niet anders of je wilt in je leven niets meer toelaten waarvoor de Heer in de dood heeft moeten gaan. Dat kan en mag niet meer.

Door hun opnieuw het bijzondere van de dood van de Heer voor te houden wil Paulus de Korinthiërs ertoe brengen hun verkeerde praktijken te belijden en weg te doen. Is dat niet een prachtige manier om gelovigen op het goede spoor te brengen?

En elke keer wanneer we de dood van de Heer hebben verkondigd, kan het de laatste keer zijn geweest. We denken bij het avondmaal terug aan Zijn dood, terwijl we weten dat Hij leeft. Want we verkondigen Zijn dood *“totdat Hij komt”*. Wat een geweldig vooruitzicht!

Lees nog eens 1 Korinthiërs 11:23-26.

Verwerking:

Wat stelt het avondmaal voor?

1 Korinthiërs 11:27-34

Hoe neem je deel aan het avondmaal?

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

27 Daarom, wie op onwaardige wijze het brood eet of de drinkbeker van de Heer drinkt, zal schuldig zijn aan het lichaam en het bloed van de Heer. 28 Maar laat men zichzelf beproeven en zo eten van het brood en drinken van de drinkbeker. 29 Want wie eet en drinkt, die eet en drinkt zichzelf een oordeel, als hij niet het lichaam <van de Heer> onderscheidt. 30 Daarom zijn er onder u vele zwakken en zieken en nogal velen zijn ontslapen. 31 Als wij echter onszelf beoordeelden, zouden wij niet geoordeeld worden; 32 maar als wij geoordeeld worden, dan worden wij door <de> Heer getuchtigd, opdat wij niet met de wereld veroordeeld worden. 33 Daarom, mijn broeders, als u samenkomt om te eten, wacht op elkaar. 34 Als iemand honger heeft, laat hij thuis eten, opdat u niet tot een oordeel samenkomt. – De overige dingen nu zal ik ordenen als ik kom.

V27. Ik hoop dat je onder de indruk bent gekomen van het avondmaal, dat wil zeggen van wat het voorstelt: Christus en Zijn verzoenende dood. Dan kun je je ook voorstellen dat God het erg vindt als christenen op een oppervlakkige manier met het avondmaal omgaan. Onkunde hierin kan God verdragen, maar misbruik van deze heilige instelling kan Hij niet verdragen.

Als gelovigen menen dat het avondmaal dient tot versterking van het geloof, is dat in veel gevallen onkunde. Het avondmaal is niet tot versterking van het geloof, maar tot gedachtenis aan een gestorven Heiland. Bij het avondmaal komen de gelovigen niet iets halen, een woord ter bemoediging of zo, maar komen ze iets doen en iets brengen. Ze verkondigen de dood van een Geliefde en danken Hem dat Hij in de dood heeft willen gaan. Zijn dood gedenken en Hem tegelijk danken kan omdat Hij als de Levende in hun midden is.

Iets anders is het als, net als in Korinthe, de gelovigen op een verkeerde manier met het avondmaal omgaan. Dan beseffen ze niet meer wat het brood en de wijn voorstellen. Het kan je zomaar gebeuren dat je helemaal gedachteloos het brood eet en de wijn drinkt. Je denkt er niet bij na. Plotseling besef je wat je hebt gedaan. Dan vertel je God dat je er weer eens niet met je gedachten bij was. Gelukkig weet Hij dat zoiets kan gebeuren.

Een andere zaak is het als het avondmaal een soort sleur wordt, telkens nietszeggend. Waar het bij de Korinthiërs om gaat, is dat zij *“op onwaardige wijze”* brood en wijn gebruiken. Ze gaan op een verkeerde manier met het brood en de wijn om. Ze eten van het brood om daardoor hun honger te stillen en ze drinken van de wijn om hun dorst te lessen. Ze zijn de ware betekenis vergeten.

Dit ‘op onwaardige wijze’ heeft niets te maken met het waardig of onwaardig zijn van de persoon die aan het avondmaal deelneemt. Ieder waarachtig lid van de gemeente is door het werk van de Heer Jezus waardig gemaakt om eraan deel te nemen. Laat je niet door een gevoel van onwaardigheid weerhouden om aan het avondmaal deel te nemen.

Alleen wanneer er zonde in het leven van de gelovige is, dat wil zeggen een zonde die niet beleden wordt, is die gelovige niet waardig om deel te nemen. In 1 Korinthiërs 5 is dit uitvoerig aan de orde geweest. De waarschuwing hier is om niet lichtzinnig aan het avondmaal deel te nemen, want dan zou je je schuldig maken aan het lichaam en het bloed van de Heer.

V28. Ieder die het avondmaal serieus neemt, zal daarvoor terugschrikken en zichzelf daarom onderzoeken. Dit zelfonderzoek, dit *“zichzelf beproeven”*, is een noodzakelijk iets. Hoe dat werkt? Kijk, wanneer je eraan denkt in de samenkomst de Heer te ontmoeten, word je je direct ook bewust van Zijn heiligheid en dat Hij alles van je weet. Is er bij die gedachte geen enkele vrees bij je? Kun je Hem onbevangen in de ogen zien?

Zelfonderzoek heeft altijd een resultaat. Het kan zijn dat je je dingen herinnert die niet goed zijn; die kun je dan wegdoen. Het kan ook zijn dat je je oprecht van niets bewust bent; dan kun je onbeschoemd deelnemen aan het avondmaal. In *Mattheüs 5* vind je hoe de Heer Jezus zegt wat ik met mijn eigen woorden zojuist heb gezegd (*Mt 5:23-24*).

Wegblijven van het avondmaal of het avondmaal aan je laten voorbijgaan, is in geen geval de ideale oplossing. Je laat dan de verhindering of de zonde het winnen van je liefde voor de Heer Jezus. Nee, beproef jezelf, doe de verhindering of het verkeerde weg en eet zó van het brood en drink zó van de wijn.

V29. Wie niet bereid is tot zelfonderzoek en zelfoordeel, die eet en drinkt zichzelf gemakkelijk een oordeel dat God over hem of haar zal uitoefenen. God waakt voor de eer van Zijn Zoon. Hij kan niet doen alsof het Hem niets kan schelen hoe er met de gedachtenis aan Zijn Zoon wordt omgegaan. Ook heeft Hij de Zijnen te lief om hen zo door te laten gaan. Hij wil hen graag van de volle waarde van deze instelling laten genieten. Daarom is Hij genoodzaakt om Zijn tucht te brengen over allen die zich geen rekenschap geven van het heilige dat ze in het avondmaalsbrood en de avondmaalswijn in hun handen hebben.

Het 'niet onderscheiden van het lichaam' wil zeggen dat er voor de gelovigen geen bijzondere betekenis meer is verbonden aan het avondmaalsbrood. Hun hart staat erbuiten. Het raakt hen niet meer. Dan moet God in duidelijke taal tot hen spreken.

V30. In Korinthe zijn om die reden veel gelovigen zwak en ziek en een behoorlijk aantal is zelfs al overleden. Deze dingen moeten de Korinthiërs iets te zeggen hebben. Het is niet de bedoeling van Paulus om hier aan te geven dat elke zwakte of ziekte van het lichaam of elk sterfgeval het gevolg is van een zonde. God kan daar ook andere bedoelingen mee hebben. Maar in Korinthe is dit alles daar wel het gevolg van.

Zo kan het ook in de huidige tijd gebeuren dat een plaatselijke gemeente op een indringende wijze door God wordt aangesproken als er ineens verschillende gelovigen zwakte en ziekte vertonen en er zelfs gelovigen door de dood worden weggenomen. Dan kan men in de bidstonden van de gemeente voor de zwakken en zieken en achterblijvende familie bidden, maar het zal ook de bedoeling zijn dat men de Heer vraagt hoe het komt dat deze dingen gebeuren, wat de oorzaak daarvan is.

Zeker is het niet zo bedoeld dat zwakheid en ziekte en dood alleen de schuldigen treft. Dat kan wel zo zijn, maar in Korinthe moet het de hele gemeente aanspreken, want de toestand van het geheel is niet goed. Het kan ook zo zijn, dat God enkele trouwe gelovigen heeft weggenomen om de ontrouwen tot inkeer te brengen. Er zijn dan ook geen vaste regels voor Gods handelen aan te geven, behalve dat God door dergelijke gebeurtenissen ons wil wijzen op situaties die niet goed zijn.

V31. We kunnen dit oordeel dat God moet brengen, voorkomen door onszelf te beoordelen. Jij bent in staat en er zelfs toe geroepen om jezelf te beoordelen. Jezelf beoordelen houdt in, dat je voor jezelf onderscheid kunt maken of je nu wel of niet in de weg van de Heer wandelt. Als je iets verkeerd hebt gedaan, zul je het verkeerde dat je hebt gedaan, veroordelen. Je zult niet alleen de daad veroordelen, maar ook jezelf en de toestand van je hart, want die verkeerde daad heeft alleen kunnen gebeuren omdat je niet dicht bij de Heer Jezus bent gebleven.

V32. Als wij niet onszelf oordelen, zal de Heer ons tuchtigen. Zoals gezegd, houdt Hij te veel van ons om ons in de zonde te laten voortleven. Als we in de zonde zouden voortleven, zouden we samen met de wereld onder het oordeel van God omkomen, wanneer Hij de wereld zal veroordelen.

V33-34. Na deze ernstige verzen over het oordeel en de tucht van de Heer roept Paulus de Korinthiërs op om met elkaar rekening te

houden. Wie zijn gewone maaltijd thuis gebruikt, zal niet in gevaar komen het avondmaalsbrood te misbruiken om zijn honger te stillen, wat oordeel over de samenkomst zou brengen. Als de gelovigen zich thuis goed op de samenkomst voorbereiden, zal de samenkomst een zegen inhouden voor allen die er zijn en geen oordeel.

De voorbereiding op de samenkomst is een belangrijke zaak. Dat doe je niet even op zaterdagavond, laat staan op zondagmorgen een uurtje voor de samenkomst, hoe belangrijk het ook is om juist dan, als gezin of persoonlijk, bezig te zijn met de dingen van de Heer. De voorbereiding op de samenkomst is iets van de hele week, van je hele leven. De dood van de Heer die je (misschien?) verkondigt, heeft immers zijn uitstraling naar alle facetten van je leven?

Paulus heeft hiermee niet alles gezegd wat hij over dit onderwerp op zijn hart heeft. Er zijn dingen die hij wil bewaren tot hij bij hen is. Die dingen hebben wij niet in de Bijbel. Het zou niet goed geweest zijn om alles formeel vastgelegd te hebben. Het Woord van God zoals wij dat in onze handen hebben, is genoeg voor alle tijden en alle omstandigheden. Wij hebben de Heilige Geest ontvangen om in onze tijd en in onze omstandigheden aan de slag te kunnen met wat Paulus wél heeft doorgegeven. Wie zich aan Gods Woord en de leiding van de Heilige Geest onderwerpt, zal daarvan de zegen ondervinden.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 11:27-34.

Verwerking:

Hoe beoordeel jij jezelf?

1 Korinthiërs 12:1-7

De Heilige Geest

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Wat nu de geestelijke [uitingen] betreft, broeders, wil ik niet dat u onwetend bent. 2 U weet dat toen u [van de] volken was, u tot de stomme afgoden werd heengedreven, al naar u geleid werd. 3 Daarom maak ik u bekend, dat niemand die door [de] Geest van God spreekt, zegt: Verloekt zij Jezus, en niemand kan zeggen: Heer Jezus, dan door [de] Heilige Geest. 4 Nu is er verscheidenheid van genadegaven, maar het is dezelfde Geest; 5 en er is verscheidenheid van bedieningen, en het is dezelfde Heer; 6 en er is verscheidenheid van werkingen, maar het is dezelfde God Die alles in allen werkt. 7 Maar aan ieder wordt de openbaring van de Geest gegeven tot wat nuttig is.

Dit nieuwe hoofdstuk behandelt een nieuw en ook weer belangrijk onderwerp. Het gaat over de Heilige Geest, de gaven van de Geest en de taak die iedere gelovige heeft. In Zijn wijsheid heeft God in de vorige hoofdstukken eerst gesproken over de tafel van de Heer en het avondmaal van de Heer. Je hebt gezien hoe iedere gelovige zijn plaats kan innemen aan de tafel van de Heer en kan deelnemen aan het avondmaal van de Heer – als er tenminste geen sprake is van niet-geoordeelde zonde in het leven van die gelovige.

De gaven van de Geest hebben daar niets mee te maken. Dat wil zeggen dat het, om deel te kunnen nemen aan het avondmaal, onbelangrijk is welke gave je hebt. Toch zijn de gaven van de Geest belangrijk, maar je moet ze zien op hun juiste plaats en dat is wat Paulus in dit hoofdstuk duidelijk gaat maken.

V1. Hij begint ermee de Korinthiërs te wijzen op de geestelijke uitingen. Daarmee zijn zij erg vertrouwd. Toen ze nog onbekeerd waren, hebben zij allerlei geestesuitingen gezien en ook zelf ervaren. Nu ze

bekeerd zijn, hebben ze ook te maken met geestesuitingen. Wat ze moeten leren, is dat de geestesuitingen in de gemeente van God uit een totaal andere bron komen en een heel ander doel hebben dan de geestesuitingen van vroeger. Wat zij nodig hebben, is het verschil te leren zien tussen aan de ene kant de Heilige Geest Die nu in hen woont en Die werkt in de gemeente en aan de andere kant de boze geesten of de demonen door wie ze zich vroeger, zonder dat ze er erg in hadden, hebben laten leiden.

V2. Vroeger gingen ze naar *“de stomme afgoden”*. Daar brachten ze hun offers. In de dienst die daarmee gepaard ging, raakten ze in trance, buiten zichzelf. De afgoden zijn wel stom, ze kunnen niet spreken, maar, zoals je in *1 Korinthiërs 10* hebt gezien, gaan achter deze afgoden boze geesten, demonen, schuil. Deze demonen maken gebruik van de verbeelding van de offeraars en nemen bezit van hun geest. Hoe meer de mensen zich aan de demonen overgeven, des te meer raken zij in trance.

Toen zij van de volken waren, dat wil zeggen toen zij nog onbekeerd waren, werden zij naar die stomme afgoden *“heengegrepen”*. Ze waren toen willoze mensen, die zich lieten leiden door hun eigen ingevingen. Ze waren zich dat toen niet bewust. Ze meenden dat ze vrij waren en hun eigen leven konden bepalen, zonder zich te realiseren dat ze geleid werden door de overste van de wereld, door de satan.

Zo is dat vandaag nog steeds. Ieder mens die onbekeerd is, is iemand die door de duivel geleid wordt. Hij meent wel dat hij vrij is en zijn eigen leven bepaalt, maar hij weet niet dat de satan hem naar de kroeg, de bioscoop, de gokhal of het stadion leidt. Het gebeurt vaak genoeg in een gesprek met een onbekeerde, dat hij zelfs het bestaan van de duivel loochent. Zo geraffineerd is de duivel. Zijn grootste list is wel om de mensen te laten geloven dat hij niet bestaat. Dan kan hij hen het gemakkelijkst misleiden.

Een treffend voorbeeld van het heengeleid worden naar de stomme afgoden en het in trance raken lees je in *1 Koningen 18*. Je komt ervan

onder de indruk hoe de afgodspriesters zichzelf opzwepen en pijnigen om hun god, de Baäl, tot handelen aan te zetten (1Kn 18:26-30). Je komt daarna nog veel meer onder de indruk als Elia één keer tot God roept en Hij Zich bewijst als de levende God (1Kn 18:36-38).

V3. Om de Korinthiërs het verschil tussen vroeger en nu aan te tonen gebruikt Paulus de Naam van de Heer Jezus als toetssteen. In de gemeente is het onmogelijk dat de Geest van God iets zal doen wat tot oneer is van de Heer Jezus. De demonen zullen alles proberen wat ze kunnen om de Naam van de Heer Jezus verachtelijk te maken. Zij willen niets liever dan smaad over die Naam brengen. Zij slagen daarin als zij gelovigen ertoe kunnen bewegen een zondig leven te leiden. De Heilige Geest zal integendeel alles doen om de Heer Jezus te eren en Hem in de gemeente de heerlijkheid te geven die Hij waard is. Hij zal de gelovigen ertoe brengen hun leven in volledige gehoorzaamheid aan Hem te geven.

Demonen erkennen de Heer Jezus niet als Heer. In de evangeliën vindt verschillende keren een confrontatie plaats tussen demonen en Christus. Het valt op dat zij Hem nooit als 'Heer' aanspreken. Wanneer Hij in het vrederijk over het heelal zal regeren, zullen ze worden gedwongen Hem als Heer te erkennen. Dat kun je lezen in *Filippenzen 2* waar met hen "die onder de aarde zijn" de demonen worden bedoeld (*Fp 2:9-11*).

Ook ongelovige mensen erkennen Hem niet als Heer. Zij houden geen rekening met Zijn heerschappij, maar leven hun eigen leven. Je leest zelfs over mensen die wel zeggen "Heer, Heer", maar die in hun leven geen rekening houden met Zijn wil (*Mt 7:21-23*). In naam willen zij wel christen heten, maar ze gaan hun eigen gang. Waar dat gevonden wordt, heb je niet te maken met het werk van de Heilige Geest, maar met het werk van demonen.

Iemand die wedergeboren is, zal met respect over Jezus spreken en Hem daarom bij voorkeur 'Heer' Jezus noemen. Uit zijn leven zal blijken dat het verder gaat dan alleen een belijdenis met de lippen

en dat er met het gezag van de Heer Jezus rekening wordt gehouden in alle aspecten van zijn leven. Waar dat gevonden wordt, heb je niet te maken met het werk van demonen, maar met het werk van de Heilige Geest.

V4. Het volgende verschil tussen de uitingen van de demonen en de uitingen van de Heilige Geest is dat de verscheidenheid aan genadegaven niet het werk is van verschillende geesten, maar van een en *“dezelfde Geest”*. Bij de demonen zijn er meerdere geesten. In *Markus 5* heeft een legioen demonen bezitgenomen van een mens (*Mk 5:9*). In *Markus 16* is sprake van zeven demonen die in Maria hebben gewoond en die door de Heer Jezus uit haar verdreven zijn (*Mk 16:9*).

In het heidendom heeft elke afgod, of het nu bijvoorbeeld de zon, de maan of een boom betreft, zijn eigen demon of een veelvoud van demonen. Wat de Korinthiërs daarom beslist niet moeten denken als ze de verscheidenheid in genadegaven zien, is dat die verscheidenheid door verschillende geesten zou zijn ingegeven. Het is allemaal van dezelfde Geest afkomstig.

V5. Ook is het een en *“dezelfde Heer”* Die opdracht geeft tot het gebruik van de verschillende gaven. Ieder moet zijn gave uitoefenen in afhankelijkheid van Hem en niet op eigen houtje met zijn gave aan het werk gaan.

V6. Ten slotte is het een en *“dezelfde God”* Die door de gave werkt. Hij werkt in hem die de gave uitoefent en Hij werkt in hen die door de gave worden gediend.

V7. Ieder lid van de gemeente heeft een genadegave ontvangen. Niemand heeft alle gaven en er is niemand die niets heeft. Dit betekent dat we elkaar allemaal nodig hebben, net zoals de leden van een lichaam elkaar nodig hebben. Verderop in dit hoofdstuk zul je zien hoe dit werkt. Ook jij hebt een genadegave ontvangen. Je hebt die niet gekregen voor jezelf, maar om anderen daarmee te dienen, want *“de openbaring van de Geest is gegeven tot wat nuttig is”*.

Het bijzondere van dit gedeelte is dat de Heilige Geest in de gemeente aanwezig is en werkt. Je kunt je daar niet genoeg over verwonderen en je voordeel ermee doen tot eer van de Heer Jezus, want je wilt toch tot Zijn eer leven? God de Heilige Geest woont nu op aarde in de gemeente. Hij is niet gekomen om Zichzelf te verheerlijken, maar de Heer Jezus (*Jh 16:13*). Wat zou het geweldig zijn als Hij de ruimte zou krijgen in de plaatselijke gemeente om alles te besturen tot eer van God en Zijn Zoon!

Lees nog eens 1 Korinthiërs 12:1-7.

Verwerking:

Wat zeg jij altijd: 'Jezus' of 'Heer Jezus'? Waarom?

1 Korinthiërs 12:8-13

De genadegaven

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

8 Want aan de een wordt door de Geest gegeven een woord van wijsheid; en aan een volgende een woord van kennis volgens dezelfde Geest; 9 aan een ander geloof door dezelfde Geest; en aan een volgende genadegaven van genezing door de ene Geest; 10 en aan een volgende werkingen van krachten; <en> aan een volgende profetie; <en> aan een volgende onderscheidingen van geesten; aan een ander allerlei talen; en aan een volgende uitlegging van talen. 11 Maar al deze dingen werkt een en dezelfde Geest, Die aan ieder afzonderlijk toedeelt zoals Hij wil. 12 Want zoals het lichaam één is en vele leden heeft, en alle leden van het lichaam, hoewel vele, één lichaam zijn, zo ook Christus. 13 Immers, wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden hetzij Grieken, hetzij slaven hetzij vrijen, en ons allen is van één Geest te drinken gegeven.

V8. Er is geen mens die aan een ander mens een bepaalde gave kan overdragen. De bron, de oorsprong, van de genadegaven is niet gelegen in een mens, maar in de Heilige Geest. De Heilige Geest geeft, deelt uit. De gaven komen van Hem. Daarbij houdt de Heilige Geest rekening met de natuurlijke capaciteiten van de gelovige.

Een mooie illustratie daarvan vind je in *Mattheüs 25*, in de gelijkenis van de talenten die de Heer Jezus daar vertelt. Daar vergelijkt Hij Zichzelf met een mens die buitenslands gaat en zijn slaven talenten geeft (*Mt 25:14-15*). Deze talenten stellen de gaven voor die ieder krijgt om mee te werken. Je ziet dat er verschil is in het aantal talenten dat ieder ontvangt, net zoals er verschil is in de genadegave die ieder van de Geest krijgt.

Vervolgens lees je dat deze talenten gegeven worden “*ieder naar zijn eigen bekwaamheid*”. Dat ziet op de natuurlijke capaciteiten die ieder heeft meegekregen bij zijn geboorte. Zolang iemand niet tot bekeering is gekomen, gebruikt hij die natuurlijke bekwaamheid voor zichzelf, om er zelf mee te schitteren. Na zijn bekeering mag hij die natuurlijke bekwaamheid in dienst van de Heer stellen, terwijl hij er voortdurend voor moet oppassen dat hij niet zelf de eer opstrijkt bij het gebruik van zijn capaciteiten.

Iemand die van nature goed iets onder woorden kan brengen, zal van de Geest wel eens de gave kunnen krijgen om met het Woord te dienen. Iemand die zorgzaam van aard is, zal van de Geest vaak een herderlijke gave ontvangen. Zo zijn er wel meer voorbeelden te bedenken, waarbij de geestelijke gave aansluit bij de natuurlijke bekwaamheid. In de meeste gevallen zal het zo gaan.

Ik kan me moeilijk indenken dat je een taak zou krijgen om kinderwerk te gaan doen, als je echt geen aanleg hebt om met kinderen om te gaan. Toch moeten we ook hierin de vrijheid die de Geest heeft, om uit te delen aan wie Hij wil, niet aan banden leggen. Het is best mogelijk dat jij een gave hebt die voor je gevoel niet direct aansluit bij je natuurlijke capaciteiten. Ik weet van iemand die dacht dat hij geen taak had onder kinderen. Toen hij daar toch een keer mee in aanraking kwam, bleek dat hij wel goed met kinderen kon omgaan. Door je open te stellen voor Zijn leiding zul je gaan ontdekken welke gave je hebt.

De gaven die in de *verzen 8-10* genoemd worden, zijn niet een volledige opsomming van de gaven die er zijn. Belangrijk is te letten op de volgorde van deze gaven. Paulus somt de gaven op naar de mate waarin ze belangrijk zijn tot opbouw van de gemeente. De Korinthiërs gaan prat op de zogenaamde wondergaven. Vooral het spreken in talen staat bij hen in hoog aanzien. Hij begint echter niet met de wondergaven, maar stelt het spreken in talen en de uitleg ervan op de laatste plaats. In *1 Korinthiërs 14* zal hij uitvoerig ingaan

op het spreken in talen en laten zien dat deze gave lang niet zo belangrijk is als de Korinthiërs wel vinden.

De eerste gave die hij noemt, is *“een woord van wijsheid”*. In de gemeente komen situaties voor waarin het niet altijd even duidelijk is wat er moet worden gedaan. Dan is wijsheid nodig. Wijsheid is het vermogen om het onderscheid te zien tussen goed en kwaad en voor het goede te kiezen. Iemand met deze gave zal aan de gemeente kunnen vertellen wat er moet gebeuren.

Een ander heeft *“een woord van kennis”*. De gemeente moet Gods gedachten leren kennen, anders gaat ze naar eigen inzicht te werk en verliest ze haar karakter als gemeente van God. Kennis kun je opdoen door een ijverige studie van Gods Woord.

V9-10. *“Geloof”* is weer een andere gave. Het gaat hier om een gave aan een gelovige; het kan daarom niet om het reddende geloof gaan. Het reddende geloof is niet een gave aan enkelen gegeven, maar wordt aan ieder mens aangeboden. Wie het aanneemt, heeft er deel aan en is behouden. Hier gaat het om het geloof als gave aan een gelovige. Een gelovige die het geloof als gave heeft, blijft voor een bepaald werk dat hij doet, rotsvast vertrouwen op wat God heeft gezegd, al komen er nog zoveel hindernissen, terwijl anderen allang hebben afgehaakt.

De *“genadegaven van genezing”* en de *“werkingen van krachten”* dienen ertoe om het Woord van God, dat dan nog niet compleet is, te bevestigen (Mk 16:20; Hb 2:3-4).

“Profetie” is de gave om Gods gedachten voor de gemeente met betrekking tot het heden en de toekomst door te geven. De basis van de profetie zal altijd in het Woord van God liggen en er nooit mee in strijd zijn. Profetie zal nooit op speculatie of fantasie kunnen berusten, maar altijd te toetsen zijn aan de Bijbel. In 1 Korinthiërs 14 wordt deze gave vergeleken met de gave van het spreken in talen.

Weer een ander heeft de gave van *“onderscheidingen van geesten”*. Hierbij moet je denken aan wat er in de gemeente gebeurt. Iemand

met deze gave zal kunnen onderscheiden of iets van de Heilige Geest komt of van de demonen. In het vorige stukje heb je gezien dat het niet altijd even gemakkelijk is om vast te stellen uit welke bron een bepaalde boodschap voortkomt.

Het spreken in “*talen*” is van belang ingeval er een vreemdeling in de samenkomst van de gemeente komt. Als zo iemand ineens in zijn eigen taal over God en de Heer Jezus hoort spreken, kan dat zijn redding voor de eeuwigheid betekenen, als hij tot geloof komt. De “*uitlegging van talen*” is nodig met het oog op de gemeente, waar men anders niets van het gesprokene begrijpt. En de gaven zijn immers gegeven tot wat nuttig is voor het geheel. Zoals gezegd, in 1 Korinthiërs 14 gaat Paulus uitvoerig in op het spreken in talen in de gemeente.

V11. Je ziet dat er veel verschillende genadegaven zijn en dat er toch eenheid is. Dat komt omdat een en dezelfde Geest deze dingen werkt. Hij deelt aan ieder afzonderlijk uit zoals Hij wil. Hij bepaalt wie welke plaats in het lichaam heeft. Dat kan geen theologische opleiding bewerken. Alleen de Heilige Geest bepaalt dat.

Dan is er nog iets waar ik je op wil wijzen. Je kunt uit de laatste drie woorden van *vers 11* opmaken dat de Heilige Geest God is, want in *vers 18* wordt hetzelfde van God gezegd. Hij is een Persoon, en wel een Goddelijk Persoon, en niet slechts een invloed of kracht, want alleen een persoon heeft een wil.

V12. In dit vers wordt het voorgaande, over die verschillende gaven, met het voorbeeld van een lichaam verduidelijkt. Een lichaam heeft enkele kenmerken. Twee ervan worden hier naar voren gebracht. In de eerste plaats vormt een lichaam een eenheid. In de tweede plaats bestaat een lichaam uit een aantal verschillende leden.

Nu zou je verwachten dat er zou staan: Zo is het ook met de gemeente. Het gaat immers om de gemeente. Maar er staat: “*Zo ook Christus.*” Hieruit blijkt dat Christus en de gemeente een zijn. Wat van de gemeente geldt, geldt ook van Christus.

Daar krijgt Saulus, die later Paulus wordt genoemd, al mee te maken als hij nog een vervolger van de gemeente is. In *Handelingen 9* staat dat, terwijl hij op reis is naar Damascus om daar de discipelen van de Heer geboeid vandaan te halen, een stem uit de hemel tegen hem zegt: *“Saul, Saul, waarom vervolg je Mij?”* (Hd 9:4). Door de gemeente te vervolgen vervolgt hij in feite Christus in de hemel. Zozeer is Christus in de hemel een met de Zijnen op aarde.

V13. Alle leden van de gemeente vormen samen de ene gemeente. Ieder lid van het lichaam heeft zijn eigen functie. Het gaat om de eenheid van het lichaam en om de vele leden en daarin wordt Christus op aarde gezien. Als lid van het lichaam is je afkomst of maatschappelijke status onbelangrijk. We zijn allemaal *“door één Geest tot één lichaam gedoopt.”*

Van diezelfde Geest mag jij nu drinken om je functie in het lichaam naar behoren te kunnen uitoefenen. Uit jezelf heb je geen kracht om te functioneren. Alleen wanneer je je leven als het ware laat door-trekken van de Heilige Geest, dat Hij je helemaal doordrenkt, zul je in staat zijn om op je eigen plaats in de gemeente te functioneren.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 12:8-13.

Verwerking:

Wie is de Heilige Geest voor jou? Hoe beleef je Zijn aanwezigheid in de gemeente?

1 Korinthiërs 12:14-23

De leden van het lichaam

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

14 Want ook het lichaam bestaat niet uit één lid maar uit vele [leden]. 15 Als de voet zegt: Omdat ik geen hand ben, ben ik niet van het lichaam, – is hij daarom niet van het lichaam? 16 En als het oor zegt: Omdat ik geen oog ben, ben ik niet van het lichaam, – is het daarom niet van het lichaam? 17 Als het hele lichaam oog was, waar zou het gehoor zijn? Als het geheel gehoor was, waar zou de reuk zijn? 18 Maar nu heeft God de leden, elk van hen, in het lichaam gesteld zoals Hij heeft gewild. 19 Waren zij alle één lid, waar zou het lichaam zijn? 20 Maar nu zijn er vele leden, maar het lichaam is één. 21 Het oog nu kan niet zeggen tegen de hand: Ik heb je niet nodig; of ook het hoofd tegen de voeten: Ik heb jullie niet nodig. 22 Integendeel, de leden van het lichaam die de zwakkere schijnen te zijn, zijn des te noodzakelijker; 23 en die ons de minder geëerde van het lichaam toeschijnen, deze bekleden wij met overvloediger eer; en onze onaantrekkelijke [leden] hebben overvloediger versiering; ...

V14. Op aansprekende wijze gaat Paulus nu het lichaam van de mens als voorbeeld gebruiken om duidelijk te maken dat ook het lichaam van Christus, de gemeente, bestaat uit verschillende leden. In dit voorbeeld komt tevens helder naar voren dat er twee gevaren zijn waaraan de leden van de gemeente blootstaan. Het ene gevaar is dat van gemakzucht: 'Ik ben niets en kan niets, anderen doen het wel.' Het andere gevaar is dat van hoogmoed: 'Ik alleen ben wat en kan wat, ik heb de anderen niet nodig.' Natuurlijk zijn dit de twee uitersten, maar ik denk dat ze best herkenbaar zijn.

Uitgangspunt voor dit voorbeeld is: "Het lichaam bestaat niet uit één lid maar uit vele [leden]." Het gaat om de veelheid van verschillende

leden waaruit het lichaam bestaat. Misschien ten overvloede: de leden van het lichaam zijn de individuele gelovigen, dat ben jij persoonlijk en dat ben ik persoonlijk. Er is namelijk wel eens de gedachte geuit, dat de leden de verschillende *kerkgemeenschappen* zijn, maar dat kan natuurlijk niet de bedoeling zijn.

V15-16. Dan nu het eerste gevaar, dat van gemakzucht. Stel je voor, zo zegt Paulus dat hier, dat een voet en een oor zouden zeggen, dat ze niet van het lichaam zijn. Kijk nu eens naar de redenen die ze voor deze dwaze uitspraak opgeven. Ze zeggen respectievelijk: *“Omdat ik geen hand ben, ... omdat ik geen oog ben.”* Wat geeft deze uitspraak aan? Dat ze jaloers zijn op de plaats die een ander lid heeft en dat ze ontevreden zijn met hun eigen plaats. Daardoor voelen ze zich *“niet van het lichaam”*, ze voelen zich erbuiten staan.

Zo dwaas als deze redenering voor het menselijk lichaam is, net zo dwaas is hij voor het lichaam van Christus. Je kunt toch de functie die je in het lichaam hebt, niet loochenen, louter vanwege het feit dat je ontevreden bent met de plaats die je in het lichaam inneemt?

Toch zijn er gelovigen voor wie dit geldt. Ze zijn vaak kritisch op een heleboel dingen, maar uit hun eigen leven komt niets voort wat nuttig is voor de gemeente. Ze onttrekken zich aan hun verantwoordelijkheden en leven hun eigen gemakkelijke leventje.

Ze lijken op een van de slaven uit de gelijkenis van *Mattheüs 25*. Op die gelijkenis heb ik je aan het begin van het vorige stukje gezien. De slaaf die vijf talenten krijgt, handelt daarmee en wint er vijf bij. Hij maakt een winst van honderd procent. De slaaf met de twee talenten maakt ook een winst van honderd procent (*Mt 25:16-17*). Maar wat lees je van de slaaf die één talent krijgt? *“Ik was bang en ben weggegaan en heb uw talent verborgen in de grond”* (*Mt 25:25*). Hier blijkt dat hij op een verkeerde manier met zijn talent is omgegaan omdat hij zijn heer niet kent, hij is bang voor hem.

In werkelijkheid vindt hij het niet de moeite waard om ermee aan het werk te gaan en verbergt zijn talent in de grond. Het is per slot

van rekening 'slechts' één talent, terwijl die anderen er meer hebben. Zijn heer noemt hem een *"boze en luie slaaf"* (Mt 25:26). Hij is boos en lui. Hij is boos omdat hij zijn heer een hard mens noemt en hij is lui omdat hij niet met zijn talent aan het werk is gegaan.

Herken je de overeenkomst met onze verzen uit 1 Korinthiërs 12? Bedenk daarom: Welke functie je ook hebt, wees er tevreden mee en doe er wat mee. Jij bent alleen nodig en nuttig voor de andere leden van het lichaam wanneer jij de plaats inneemt die God jou heeft gegeven. Daar heb jij geen enkele invloed op kunnen uitoefenen.

V17-20. *"God"* heeft de leden, ieder van hen, in het lichaam een plaats gegeven *"zoals Hij heeft gewild"*. Zijn wil is altijd het beste en het meest wijs. Hij weet precies wie waar het beste past. Wat een gedrocht zou een lichaam zijn dat helemaal oog of oor zou zijn! Dat is geen lichaam. Nee, ieder lid is door God op zijn juiste plaats in het lichaam gesteld met het doel om ieder van de andere leden van dienst te zijn.

V21. Het tweede gevaar is dat van de hoogmoed. Gelovigen die, zoals we dat wel eens zeggen, 'een grote gave' hebben, lopen het gevaar te denken dat ze andere gelovigen niet nodig hebben. Dat zal niet vaak bewust gebeuren, maar onbewust. Door die 'grote gave' kan hij zich erboven verheven gaan voelen: hij alleen weet het, hij kan het goed zeggen. Het kan ook gebeuren dat de andere leden van de gemeente, doordat zij gemakzuchtig zijn, hem graag die plaats geven.

Waar de zaken uit het evenwicht zijn, versterken de verkeerde posities elkaar. De gemakzuchtigen laten het graag aan anderen over, terwijl die anderen het prettig vinden dat er tegen hen wordt aangeleund. Maar laat dit duidelijk zijn: zij die een grotere gave hebben – althans naar zij zelf vinden –, zijn voor een goed functioneren afhankelijk van hen die een kleinere gave hebben – althans naar zij zelf vinden. Als er in het oog een vuiltje komt, is de pink een geschikt lid om dat vuiltje eruit te halen.

Dat wat wij groot of klein noemen, is niet hetzelfde als wat voor God groot en klein is. Wij beoordelen een gave vaak naar de mate dat deze zichtbaar is en indruk maakt. We zijn vaak meer onder de indruk van iemand die voor een volle zaal het evangelie verkondigt, dan van iemand die met hoogrode kleur tegenover een buurman of buurvrouw, een collega of een medescholier van zijn of haar Heiland getuigt.

Voor God is één ding belangrijk en dat is dat wij trouw de opdracht vervullen die Hij ons geeft. Hij belooft ook niet naar de grootte van de gave, maar naar de trouw waarmee de gave is uitgeoefend. In *Mattheüs 25* is de beloning voor de man die twee talenten ontving, even groot als voor de man die de vijf talenten ontving. Hun heer zegt tegen allebei hetzelfde: *“Voortreffelijk, goede en trouwe slaaf, over weinig ben je trouw geweest, over veel zal ik je stellen; ga de vreugde van je heer in”* (Mt 25:21,23). Valt het jou ook op dat hier gezegd wordt: *“Over weinig ben je trouw geweest”*? Ook de grootste gave is maar weinig in vergelijking met wat de Heer Jezus allemaal bezit en uitdeelt.

V22-23. In een menselijk lichaam heb je leden die verborgen zijn, zoals hart, nieren en longen. Hoewel je ze niet ziet, zijn ze van vitaal belang voor het goed functioneren van je lichaam. In het lichaam van Christus werkt dat precies hetzelfde.

Er is een verhaal van Spurgeon, een bekende prediker uit de negentiende eeuw. Hij trok volle zalen en velen zijn door zijn dienst tot geloof gekomen. Toen hij op een avond weer zou spreken en het gebouw opnieuw vol zat, werd hem gevraagd hoe het kwam dat hij zoveel succes had. Hierop stelde hij de vraagsteller voor hem te volgen naar een andere ruimte waar hij hem de ‘centrale verwarming’ zou laten zien. Toen hij de deur van de ruimte opende, zag zijn metgezel daar een aantal mensen geknield liggen, in voorbede voor de samenkomst.

Alle werk dat gebeuren mag voor de Heer Jezus en de Zijnen, kan slechts dan goed gebeuren als er voor gebeden wordt. De eeuwigheid

zal uitwijzen wat meer van waarde is geweest: de welsprekendheid van een spreker of het intense gebed van een onbekende gelovige voor én de spreker én de toespraak én de toehoorders.

Het belang van dit gedeelte heb je inmiddels ongetwijfeld ingezien. De leden van het lichaam zijn aan elkaar gegeven om elkaar aan te vullen en te helpen en niet om elkaar tegen te werken. Wanneer je ene been naar links zou willen en je andere been naar rechts, kom je geen stap vooruit. Probeer maar eens hoever je je beide benen uit elkaar kunt doen. Als je niet lenig bent, beland je in een uiterst pijnlijke houding. Neem je eigen plaats in en kijk waar je nuttig kunt zijn voor de ander.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 12:14-23.

Verwerking:

Herken jij een van de twee gevaren bij jezelf? Wat moet je daaraan doen?

1 Korinthiërs 12:24-31

God heeft het lichaam samengesteld

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

...; 24 maar onze aantrekkelijke hebben die niet nodig. Maar God heeft het lichaam zó samengesteld, dat Hij aan het mindere overloediger eer gegeven heeft, 25 opdat er geen verdeeldheid in het lichaam is, maar de leden voor elkaar gelijke zorg dragen. 26 En als één lid lijdt, lijden alle leden mee; en als <één> lid wordt verheerlijkt, verblijden alle leden zich mee. 27 En u bent [het] lichaam van Christus en ieder afzonderlijk leden. 28 En God heeft sommigen in de gemeente gesteld: ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, vervolgens krachten, vervolgens genadegaven van genezingen, hulpbetoningen, besturingen, allerlei talen. 29 Zijn allen soms apostelen? Zijn allen soms profeten? Zijn allen soms leraars? [Hebben] allen soms krachten? 30 Hebben allen soms genadegaven van genezingen? Spreken allen soms in talen? Zijn allen soms uitleggers? 31 Streeft echter naar de grootste genadegaven. En ik wijs u een nog uitnemender weg.

V24-25. Verdeeldheid in het lichaam is een van de ergste dingen die kunnen gebeuren. Je hebt gezien dat dit kan komen door gemakzucht en ook door jaloersheid en ook door hoogmoed. Omdat God dit van tevoren heeft geweten, heeft Hij daarmee rekening gehouden. Hij geeft aan de leden van het lichaam die niet zo in het oog lopen meer eer dan aan leden die wel opvallen. God gaat anders te werk dan wij vaak doen. Wij zien vaak aan wat voor ogen is, wat indruk maakt. Bij God is dat niet zo. Daarom moeten wij naar de gaven leren kijken met de ogen van God.

Als God aan de – in onze ogen – geringere gaven meer eer geeft, zal het goed zijn als wij dat ook doen. Dat is niet om de grotere gaven te kleineren, maar opdat er geen verdeeldheid in het lichaam ontstaat.

Door grotere gaven nog eens extra eer te geven – en hoe gemakkelijk gebeurt dat – raakt het evenwicht in het lichaam zoek.

Dit is de praktijk in grote delen van de christenheid, waar alle gaven wel geconcentreerd lijken te zijn in één persoon. Hij is de man die bidt, de ‘gemeente’ toespreekt, het avondmaal bedient, het evangelie verkondigt, als herder voor de kudde zorgt. Ook in groeperingen die geen ‘eenmansbediening’ kennen, waar vrijheid voor de uitoefening van de gaven is, is het gevaar groot dat alles overgelaten wordt aan de ‘grotere’ gaven.

Het is Gods bedoeling dat de leden voor elkaar gelijke zorg dragen. Het gaat erom wat jij voor de ander kunt betekenen.

V26. Hoezeer de leden met elkaar verbonden zijn, blijkt wel uit dit vers. Wat hier staat, is geen opdracht aan de leden om met elkaar mee te lijden of zich met elkaar te verblijden. Het is niet iets wat ze moeten doen, maar het is iets wat gebeurt. Wat daar staat, is een feit. Vergelijk het maar met je eigen lichaam. Als iemand je een flinke schop tegen je scheenbeen geeft, heeft je hele lichaam daar last van. Zo is dat ook met de leden van het lichaam. Als één lid van de gemeente niet kan functioneren, heeft de hele gemeente daar last van.

Dat een lid niet kan functioneren, kan verschillende oorzaken hebben. Een lid van de gemeente dat in een kerk zit waar alle gaven toegedacht zijn aan één persoon, zoals de dominee of de pastoor, heeft door de kerkleer niet de ruimte om zich in zijn functie te ontplooiën. Een lid van de gemeente op wie vanwege zonde tucht moet worden uitgeoefend, kan zijn functie ook niet uitoefenen. In beide gevallen lijden alle andere leden van de gemeente daaronder omdat ze de praktische werking van die functie missen.

Omgekeerd is het zo, dat waar een lid van de gemeente zijn juiste plaats gaat innemen en gaat functioneren zoals het behoort, alle andere leden zich daarover verblijden. Als jij je functie uitoefent, al voel je je daarin nog zo zwak, is dat een vreugde voor alle leden van het lichaam, echt waar.

Je ziet hoe hecht de leden van de gemeente aan elkaar verbonden zijn. Houd daar in je activiteiten rekening mee. Alles wat je doet, heeft invloed op de andere leden van het lichaam. Het goede wat je doet, helpt mee de gemeente op te bouwen. Het verkeerde wat je doet, heeft een negatieve uitwerking op de gemeente.

V27. Dan volgt er nog iets belangrijks. Tegen alle leden van de gemeente in Korinthe zegt Paulus: “En u bent [het] lichaam van Christus.” Om jou het belang van dit vers duidelijk te maken, moet ik je nog een paar dingen vertellen over de betekenis van het lichaam van Christus. Het lichaam van Christus kun je namelijk vanuit verschillende gezichtspunten bezien:

1. Door de tijd heen. Het lichaam van Christus is ontstaan op de Pinksterdag, als de Heilige Geest wordt uitgestort. Deze gebeurtenis wordt beschreven in *Handelingen 2 (Hd 2:1-4)*. In ons hoofdstuk, in *vers 13*, wordt naar die gebeurtenis verwezen. Allen die sinds de Pinksterdag zich tot God hebben bekeerd en de Heer Jezus hebben aangenomen, horen bij de gemeente. Zo gezien is de gemeente nog niet compleet, want gelukkig komen er nog elke dag mensen tot bekering en worden bij de gemeente gevoegd. De gemeente is pas compleet op het moment dat de Heer Jezus komt om de gelovigen op te halen. Over die gebeurtenis lees je in *1 Thessalonicenzen 4 (1Th 4:15-18)*.
2. Wereldwijd. Je kunt de gemeente zien zoals ze nu op aarde bestaat. Dan omvat de gemeente alle gelovigen die op dit moment op aarde leven en, om zo te zeggen, actief deel uitmaken van de gemeente. Deze voorstelling van zaken lees je in *Efeziërs 4 (Ef 4:16)*.
3. Plaatselijk. Met het lichaam van Christus wordt ook het totaal van alle gelovigen in een bepaalde stad aangeduid. Dit is wat je in ons vers aantreft. De gemeente in Korinthe wordt hier op deze wijze aangesproken en dat ondanks de vele dingen die niet goed zijn. Met de uitdrukking “lichaam van Christus”

wordt hier, zoals wel eens is gezegd, de plaatselijke weergave van de wereldwijde of universele gemeente bedoeld. Een plaatselijke gemeente is een soort miniatuur van het grote geheel. Wat voor de hele gemeente op aarde geldt, wordt in de plaatselijke gemeente zichtbaar.

De verdeeldheid is, op het moment dat Paulus dit schrijft, nog niet zo groot als waar wij vandaag mee te maken hebben. Toch geeft dit vers een belangrijke aanwijzing die ook voor onze tijd geldt. Het geeft namelijk aan dat er in elke plaats waar meerdere gelovigen wonen een gemeente is. Door de verdeeldheid is daar uiterlijk helaas vaak niets van te zien. Toch kan het, net zoals in Korinthe, ook nu zichtbaar worden.

Al zouden er van de vele leden van het lichaam in een bepaalde plaats maar twee of drie gelovigen zijn die als niets meer en niets minder dan als leden van het lichaam willen samenkomen, dan vormen zij het 'miniatuur' lichaam. Zij willen niet een nieuwe groep zijn naast de andere groepen, maar nemen eenvoudig wat Paulus hier zegt als uitgangspunt voor hun samenkomen. Als alle christenen dit doen, is het met de verdeeldheid gauw gedaan.

V28. De gaven die genoemd worden, zijn gaven die God aan de hele gemeente heeft geschonken. Hebben de gelovigen die zo samenkomen nu alle gaven die in dit vers worden opgenoemd? Nee, zeker niet. Door de verdeeldheid zijn ook de gaven verstrooid. Toch geeft God zeker wat nodig is, ook al zijn het maar twee of drie gelovigen die datgene wat het lichaam van Christus is, werkelijk tot uitdrukking willen brengen. Ik zeg bewust 'tot uitdrukking willen brengen', om het misverstand te voorkomen dat alle andere gelovigen niet tot het lichaam van Christus zouden behoren. Ze horen erbij, maar het gaat erom dat ook tot uitdrukking te brengen.

V29-30. De vragen die Paulus over de gaven stelt, onderstrepen nog eens dat niet alle gaven in één persoon verenigd zijn of dat alle leden allemaal dezelfde gave hebben. In dit geval maken de vragen tegelijk

het antwoord bekend. Natuurlijk zijn niet allen apostelen, zijn niet allen profeten, enzovoort. Ieder heeft zijn eigen gave, maar ieder wordt wel aangemoedigd te streven naar een optimaal gebruik van de gave. De gave bezitten is één ding, de gave ook daadwerkelijk uitoefenen en wel op de beste manier, is een andere zaak.

V31. Als jij jouw gave zo beziet en ermee wilt werken met inzet van al je krachten, zul je in het volgende hoofdstuk *“een nog uitnemender weg”* ontdekken. Dat is namelijk de weg van de liefde.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 12:24-31.

Verwerking:

Hoe ervaar jij het lijden en de blijdschap van vers 26?

1 Korinthiërs 13:1-7

De liefde

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Als ik in de talen van de mensen en van de engelen spreek, maar ik heb geen liefde, dan ben ik klinkend koper of een schelle cimbaal geworden. 2 En als ik profetie heb, en ik weet alle verborgenheden en alle kennis, en als ik al het geloof heb, zodat ik bergen verzet, maar ik heb geen liefde, dan ben ik niets. 3 En als ik al mijn bezittingen uitdeel, en als ik mijn lichaam overgeef om mij te beroemen, maar ik heb geen liefde, dan baat het mij niets. 4 De liefde is lankmoedig, is goedertieren; de liefde is niet jaloers; <de liefde> praalt niet, is niet opgeblazen, 5 handelt niet onwelvoeglijk, zoekt niet haar eigen [belang], wordt niet verbitterd, rekent het kwade niet toe, 6 verblijdt zich niet over de ongerechtigheid, maar verblijdt zich met de waarheid; 7 alles verdraagt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij, alles verduurt zij.

Het lijkt wel of dit hoofdstuk wat verdwaald is. Het staat zomaar tussen 1 Korinthiërs 12 en 1 Korinthiërs 14 in, waarin Paulus het over het ene lichaam en de gaven heeft. Maar er is niets in de Bijbel wat niet op zijn juiste plaats staat. Dat kan natuurlijk ook niet anders omdat de Heilige Geest de Auteur van de Bijbel is. En wanneer je je gaat afvragen waarom zo'n gedeelte, dat op het eerste gezicht op een verkeerde plaats lijkt te staan, toch op die plaats staat, dan wordt je geloof in de inspiratie van de Bijbel alleen maar groter. Zo is dat ook hier.

In 1 Korinthiërs 12 heeft Paulus het verschil in de gaven laten zien. In 1 Korinthiërs 14 laat hij zien hoe deze gaven in de praktijk moeten werken. In 1 Korinthiërs 13 zien we de liefde, die als het ware de as is waar 1 Korinthiërs 12 en 1 Korinthiërs 14 omheen draaien. Wil je

namelijk je gave op de juiste manier en met de juiste uitwerking uitoefenen, dan kan dat alleen gebeuren als liefde het motief is.

De liefde gaat boven elke gave uit. Daarom is het de *“uitnemender weg”*, zoals dat in het laatste vers van het vorige hoofdstuk staat (1Ko 12:31b). De liefde die hier bedoeld wordt, is niet een of ander gevoel van genegenheid. Nog minder is het de goedkope liefde die in de wereld wordt gevonden, waar liefde in feite eigenliefde is. Nee, het gaat hier om de natuur van God Zelf. *“God is liefde”* (1Jh 4:8,16).

Het grote kenmerk van de Goddelijke liefde, waaraan je Goddelijke liefde kunt herkennen, is dat het een volkomen onbaatzuchtige liefde is. Het is een gevende liefde die zich op de ander richt. Dat is toch ook het doel van de gave? De gave is toch op de ander gericht, om de ander tot nut te kunnen zijn? De liefde geeft je daarvoor de kracht, want je hebt de Goddelijke natuur ontvangen. Lees maar na in 2 Petrus 1 (2Pt 1:4).

In het leven van de Heer Jezus, Die Zelf God is, is alles wat in ons hoofdstuk over de liefde wordt gezegd, op volmaakte wijze te zien. Je kunt dit hoofdstuk bij wijze van spreken zo naast de evangeliën leggen en je zult de uitwerking op elke bladzijde tegenkomen. Dan zul je ook zien dat Goddelijke liefde veel verder gaat dan sympathie of menselijke genegenheid. Tegenover een broeder of zuster die jou wel ligt, zul je het niet zo moeilijk vinden om je gave uit te oefenen. Maar de liefde gaat veel verder.

Liefde, zoals die hier naar voren komt, gaat aan het werk, ook als er helemaal niets aantrekkelijks in die ander te vinden is. Misschien erger je je wel eens aan een broeder of zuster. Weet je, de Goddelijke, onbaatzuchtige liefde ergert zich niet. Liefde gaat aan het werk omdat het liefde is. Hoe de ander is of daarop reageert, maakt voor de liefde niets uit.

Het grote voorbeeld is God. Ik heb er al op gewezen: God is liefde. Nou, in 1 Johannes 4 staat hoe God dat heeft laten zien. Hij heeft Zijn eniggeboren Zoon gegeven (1Jh 4:9-10). God wist wel dat de mensen

Hem niet wilden. Hij wist wat ze met Zijn Zoon zouden doen en toch heeft Hij Hem gegeven! Dat is liefde. Het is diezelfde liefde die nodig is om je gave uit te oefenen. Zonder deze liefde is alles waar-deloos. Dingen waarmee je indruk zou kunnen maken op anderen, hebben zonder de liefde geen enkele betekenis.

V1. Paulus past veel in dit hoofdstuk op zichzelf toe, hij gebruikt vaak het woord 'ik'. Als jij dit stukje leest, moet je het ook maar op jezelf toepassen. Hij begint met het 'spreken in talen'. Dat staat in hoog aanzien bij de Korinthiërs, ze zijn trots op die gave. Denk je eens in dat je alle talen van de hele wereld kunt spreken zonder dat je ze geleerd hebt, en dat je ook de talen van de engelen spreekt. Dat zou even wat zijn! Maar als je je niet door de liefde laat leiden in het gebruik ervan, zijn het holle klanken die na korte tijd wegsterven zonder enig blijvend resultaat.

V2. Met de andere gaven is het net zo.

1. Al zou je aan de hand van de Bijbel alles kunnen vertellen over de toekomst, je kent de *"profetie"*,
2. en dat je ingewijd bent in de *"verborgenheden"*, je weet de geheimen van God,
3. en dat je de hele Bijbel uit je hoofd kent, je hebt *"alle kennis"*,
4. en dat je geweldige geloofsdaden kunt verrichten, je hebt *"al het geloof"*,

dan zou je nog niets zijn, nul komma niks, als de liefde niet je innerlijke drijfveer zou zijn om die gaven uit te oefenen.

V3. En wat te denken van het uitdelen van je bezittingen om de armen een beter leven te geven. Dat is toch een nobel streven. Toch zou het totaal nutteloos zijn als liefde jou er niet toe zou aanzetten. Mensen kunnen al hun bezittingen weggeven om hun geweten te sussen. Veel van hun bezittingen kunnen ze op een oneerlijke manier verkregen hebben. Door alles weg te geven denken ze een schoon geweten te krijgen. Maar het zal hun niets baten omdat de liefde ontbreekt.

Ook zijn er mensen geweest die zelfs hun lichaam hebben overgegeven om verbrand te worden – zo kan “om mij te beroemen” ook vertaald worden. Ze hebben zichzelf overgoten met benzine en in brand gestoken om de aandacht van mensen te richten op de zaak waarvoor zij zichzelf opofferen. Misschien is het hun gelukt om de pers te halen, maar hunzelf baat het niets omdat de Goddelijke liefde niet aanwezig is in hun overgave. Voor God heeft het geen enkele waarde.

V4. Dan volgt er in de *verzen 4-7* een beschrijving van de manier waarop de liefde zich openbaart. Er staat trouwens meer over wat de liefde niet is, dan over wat de liefde wel is. Dat is net als bij de beschrijving van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde in *Openbaring 21*, waar je leest over dingen die daar niet meer zullen zijn (*Op 21:4*). Je leeft in een wereld waar je op alle mogelijke manieren te maken hebt met de gevolgen van de zonde. De Goddelijke liefde laat zich daardoor niet remmen, maar ziet dat juist als een gelegenheid om zich te bewijzen. Dat is volmaakt te zien in het leven van de Heer Jezus. Dit hoofdstuk is, zoals ik al heb opgemerkt, dan ook een beschrijving van Hem.

Omdat jij de zonde nog in je hebt, kun jij het beste bewijs van de liefde leveren door vooral een aantal dingen niet te doen. De eerste twee die genoemd worden, hebben echter een positieve uitstraling. “Lankmoedig” ofwel geduldig zijn is voor de wereld waarin wij leven geen eigenschap die het doet. Het betekent dat je jezelf kunt beheersen als je dingen ziet die niet goed zijn, of als je zelf tekort wordt gedaan. In plaats van je rechten op te eisen heb je geduld met de ander. Je gaat zelfs verder. Je bent “goedertieren”, vol van goedheid, voor de mensen om je heen. Is dat niet wat de Heer Jezus is geweest?

Dan komen de eigenschappen die niet in de Goddelijke liefde aanwezig zijn. Wie is er nooit “jaloers”? “Praalt niet” kun je vergelijken met ‘niet de showbink uithangen’ of laten zien hoe mooi je bent, of niet pronken en te koop lopen met je nieuwste aanwinst, wat dat

dan ook mag zijn. “Opgeblazen” zijn is meer willen lijken dan je bent. Ben jij altijd nederig geweest?

V5. Heb je nooit “onwelvoeglijk” gehandeld? Dat wil zeggen: ben je nooit eens over iemands gevoelens heen gedenderd? Ben je altijd alleen op het belang van de ander uit geweest, zonder aan jezelf te denken en je “eigen [belang]” te zoeken? Ben je soms verbitterd op iemand of over iets wat die ander je heeft aangedaan? En dat kwaad dat je is aangedaan, kun je daarvan afzien en de ander dat ‘kwaad niet toerekenen’? Is het niet vaak zo dat je eerder geneigd bent om kwaad met kwaad te vergelden? Een ander het kwaad toewensen gaat ons beter af dan het hem niet toe te rekenen.

V6. Zijn er gevallen waarvan je nog wel weet hoe fijn je het vond toen je zag dat anderen in de fout gingen? Dat was natuurlijk om je eigen geweten te sussen. Je vond het toen niet fijn om de waarheid te horen, terwijl de liefde dat nu juist wel fijn vindt.

Al deze dingen zijn nooit bij de Heer Jezus aanwezig geweest. Ze zijn ook niet te vinden in de liefde, in de Goddelijke natuur, het nieuwe leven dat je hebt ontvangen, want dat is het leven van de Heer Jezus. Wanneer jij de liefde de voorrang geeft, zul je ontdekken dat bij jou dezelfde verkeerde dingen ontbreken en dezelfde goede dingen gevonden worden als bij de Heer Jezus.

V7. Een paar van die goede dingen volgen in dit vers. “Alles verdraagt zij.” Dat gaat ver. Alles maar over je kant laten gaan, over je heen laten lopen? Als de liefde dat vraagt: Ja!

“Alles gelooft zij.” Dat betekent niet die onnozele goedgelovigheid die alles wat gezegd wordt voor waar aanneemt. Het betekent dat de liefde niet achterdochtig is. Je kunt het zo zeggen, dat ze de ander vertrouwt tot het tegendeel blijkt.

“Alles hoopt zij.” De liefde weet dat het kwaad nooit het laatste woord zal hebben en blijft hopen – en het bijbelse hopen is zeker weten – op de overwinning van het goede.

“Alles verduurt zij.” De liefde kan tegen een stootje. Ze blijft werkzaam, dwars door alle beproevingen heen.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 13:1-7.

Verwerking:

Welke positieve eigenschappen tref je hier van de liefde aan en welke negatieve eigenschappen horen niet bij de liefde? Wat zijn bij jou de zwakke kanten? Hoe kun je daarin verandering brengen?

1 Korinthiërs 13:8-13

De liefde vergaat nooit

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

8 De liefde vergaat nooit; maar hetzij profetieën, zij zullen tenietgedaan worden; hetzij talen, zij zullen ophouden; hetzij kennis, zij zal tenietgedaan worden. 9 Want wij kennen ten dele en wij profeteren ten dele, 10 maar wanneer het volmaakte is gekomen, zal wat ten dele is, tenietgedaan worden. 11 Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, dacht ik als een kind, overlegde ik als een kind; nu ik een man geworden ben, heb ik afgedaan met wat van het kind was. 12 Want wij kijken nu door een spiegel, wazig, maar dan van aangezicht tot aangezicht, nu ken ik ten dele, maar dan zal ik kennen zoals ook ik gekend ben. 13 En nu blijft geloof, hoop, liefde, deze drie; maar de meeste van deze is de liefde.

V8. Als hier staat dat de liefde nooit vergaat, kan het weer niet anders dan over de Goddelijke liefde gaan. Van menselijke of natuurlijke liefde kan dat nooit gezegd worden. Die liefde kan verkoelen en zelfs omslaan in haat.

In de praktijk van het leven is het helaas geen uitzondering dat een man en een vrouw uit elkaar gaan omdat zij niets meer voor elkaar voelen. Toen ze trouwden, leek het allemaal zo mooi. Maar na verloop van tijd is de eerste liefde verkoeld. Dat komt omdat dit soort liefde gebaseerd is op wat de ander is of doet.

De Goddelijke liefde daarentegen heeft altijd lief, hoe de ander zich ook gedraagt. De oorzaak hiervan is, dat van de Goddelijke liefde Gód de bron is. Daarom vergaat die liefde nooit. Ze is er altijd al geweest en zal altijd blijven bestaan. Van de gaven kan dat niet gezegd worden. "Profetieën", "talen" en "kennis", daarmee zal het een keer afgelopen zijn.

Zolang we op aarde zijn, hebben we profetieën nodig. Met profetieën worden twee dingen bedoeld. In de eerste plaats gaat het om toekomstvoorzeggingen, dingen die nog moeten gebeuren. Je vindt die door de hele Bijbel heen. Je toekomstverwachting is bepalend voor je leven op aarde. Als je bijvoorbeeld weet hoe het met de wereld zal aflopen, zul je daarmee rekening houden in de manier waarop je in de wereld leeft en met de wereld omgaat.

Het tweede is profetie in de zin van spreken tot opbouw van de gelovigen in de samenkomst van de gemeente. Dan wordt niet aan toekomstvoorzegging gedacht, maar aan bemoediging of vermaning die jij nodig hebt in je geloofsleven (1Ko 14:3).

In tegenstelling tot de liefde zullen de profetieën tenietgedaan worden. Als een toekomstvoorzegging in vervulling is gegaan, dan is de profetie tenietgedaan. Dat zal met alle profetieën gebeuren, want God zal alles wat Hij gezegd heeft, ook doen. Ook profetie als bemoediging of vermaning zal tenietgedaan worden, namelijk als wij in de hemel zijn opgenomen. Dan hebben we geen opbeurend of berispelijk woord meer nodig.

Van de kennis geldt hetzelfde: zij zal tenietgedaan worden. Opdoen van kennis is iets dat bij het onvolmaakte leven op aarde hoort. Je gaat naar school, je volgt cursussen om je kennis te verrijken en daardoor beter je werk te kunnen doen. Het opdoen van kennis gaat door zolang je op aarde leeft. Dat geldt ook in de dingen van God. In de hemel is dat niet meer nodig en is de kennis tenietgedaan, want dan kennen we volkomen.

Ook aan de talen komt een einde. Alleen is dat niet pas in de hemel, maar al op aarde. Om je duidelijk te maken waarom dat zo is, wil ik je wijzen op het woordgebruik in *vers 8*. Dat heeft mij tenminste geholpen toen ik nadacht over de gave van het spreken in talen en of deze gave ook nu nog voorkomt. Van de profetieën en van de kennis staat dat zij *“tenietgedaan worden”*, terwijl er van de talen staat dat *“zij zullen ophouden”*. Dit verschil is belangrijk.

‘Tenietgedaan worden’ ziet op een *gebeurtenis*, een *handeling* waardoor zowel de profetieën als de kennis aan hun einde komen. Deze gebeurtenis of handeling is de komst van de Heer Jezus om de gemeente op te halen en in de hemel te brengen. Dan is de volmaakte toestand aangebroken en zijn profetie en kennis niet meer nodig.

Met de talen ligt dat anders. ‘Zij zullen ophouden’ wil zeggen dat zij na verloop van tijd vanzelf zullen ophouden, namelijk als zij hun functie hebben vervuld. Het ophouden gebeurt niet door een handeling, maar vindt geleidelijk plaats. Deze gave sterft als het ware langzaam weg.

Wat is de functie van de talen? Dat is om in de begintijd van de gemeente duidelijk te maken dat God aan het werk is. In het boek *Handelingen*, waarin het ontstaan en de beginjaren van de gemeente worden beschreven, lees je in de eerste hoofdstukken verschillende keren over het spreken in talen. Maar hoe verder je in dit bijbelboek leest, des te minder tref je er deze gave aan, tot hij helemaal uit het zicht verdwijnt. De betekenis van het spreken in talen komt in *1 Korinthiërs 14* nog uitgebreid aan de orde, maar hier is toch ook al een aanwijzing te vinden die je niet over het hoofd moet zien.

V9. Dan gaat Paulus verder alleen spreken over profetie en kennis. Beide zijn “*ten dele*”, dat wil zeggen dat profeteren en kennen bij stukjes en beetjes gaat. Bij God is volmaakte kennis aanwezig, bij ons een gedeeltelijke kennis. Je kunt dit vergelijken met het leren kennen van een stad. Je kunt een stad alleen goed leren kennen als je alle straten ervan bent doorgegaan. Na elke straat waarin je bent geweest, heb je de stad weer een stukje beter leren kennen. Dat wordt bedoeld met ‘ten dele’, ofwel in gedeelten.

V10. Pas wanneer je in een vliegtuig zit en boven de stad vliegt, krijg je een totaaloverzicht en zie je hoe alle straten met elkaar in verbinding staan. Met de waarheid van God is dat net zo. Je kunt op het ene moment bezig zijn met je zegeningen als christen en op een ander moment met de toekomst van Israël, maar nooit met beide

tegelijk. Natuurlijk ga je steeds meer van de geweldige eenheid van de Bijbel zien als je je veel met de Bijbel bezighoudt. Toch zul je pas in staat zijn om Gods plan in zijn totaliteit te overzien, als het volmaakte, dat is de heerlijkheid, is gekomen.

V11. Dat er ook in geestelijk opzicht sprake is van groei, blijkt uit wat Paulus zegt over een kind en over een man. Wat in de natuur geldt, geldt ook in geestelijk opzicht. Ik weet niet hoelang je de Heer Jezus al kent. Ik weet wel, dat je na verloop van tijd andere dingen belangrijker gaat vinden dan de dingen die je vroeger belangrijk vond. Je gaat van bepaalde dingen de waarde beter kennen en van andere dingen de waardeloosheid.

Een klein kind vindt het prachtig om met allerlei dingen te spelen. De waarde ervan beseft het niet, het interesseert het kind niet, als het maar leuk is. Een speelgoedautootje is leuk en achter het stuur van een echte auto zitten is ook leuk. Wie een man is geworden zal ondertussen wel tot de ontdekking zijn gekomen van het grote verschil in waarde en gebruik. In geestelijk opzicht is dat ook zo. De Korinthiërs vinden het prachtig om in talen te spreken. Maar het spreken in talen hoort bij de 'kind-periode' van de gemeente. Wat werkelijk van waarde is voor de gemeente, hebben ze nog niet door.

V12. Dat wij nu alles nog "wazig" zien, komt door de beperkingen die wij als mensen hebben. Hiermee wordt niet bedoeld dat het 'dus' geen zin heeft om Gods Woord te leren kennen, alsof het toch moeilijk en onbegrijpelijk blijft. Nee, wie God en de Heer Jezus echt liefhebben, zullen er al het mogelijke aan doen om Hen beter te leren kennen en dat kan alleen door de Bijbel. Heb jij het nooit ervaren dat tijdens het lezen van Gods Woord bepaalde dingen je ineens duidelijk zijn geworden? Het is het verlangen van de Heer Jezus dat wij toenemen aan inzicht.

Het "wazig" zien, alsof je in een spiegel kijkt die je gezicht niet helemaal duidelijk weergeeft, moet je vergelijken met de volmaaktheid van de hemel. Wanneer we daar zijn, zal elke beperking en elke

onduidelijkheid die we hier op aarde nog ervaren, weg zijn. Ik zal dan op dezelfde manier kennen, zoals God mij altijd al heeft gekend.

V13. Zolang ik op aarde ben, blijven “*geloof, hoop en liefde*” tot mijn beschikking. Voor iedere christen zijn dit de drie pijlers waarop zijn leven rust en de kracht waardoor hij leeft in een wereld die in het boze ligt (1Jh 5:19).

“*Geloof*” is hetzelfde als vertrouwen. Een christen vertrouwt op God en de Heer Jezus voor het heden, ondanks de tegenstand en de moeite die hij meemaakt.

De “*hoop*” ziet verlangend uit naar de tijd dat het volmaakte er zal zijn. In *Hebreeënen 6* wordt de hoop “*een anker van de ziel*” genoemd (Hb 6:19). Een anker is van groot belang om een schip op de juiste plaats te houden, zodat het niet met de stroom wordt meegesleept. Een schipper vertelde eens dat niet alle ankers even betrouwbaar zijn. Vertrauwt hij zijn anker niet, dan heeft hij geen rust. Alleen als hij zijn anker kan vertrouwen, gaat hij rustig slapen. Als jij zo je hoop vestigt op de Heer Jezus en blijft uitzien naar Zijn komst, zul je niet van je stuk gebracht worden.

Ten slotte de “*liefde*”. Die is van de drie “*de meeste*”. De liefde is ‘de meeste’ omdat zij niet alleen uitgaat naar God en de Heer Jezus, zoals dat het geval is bij geloof en hoop, maar ook hier op aarde uitgaat naar andere mensen om hun goed te doen. De liefde is eveneens ‘de meeste’ omdat zij ook in de eeuwigheid blijft bestaan, terwijl het geloof verwisseld wordt in aanschouwen en de hoop in vervulling gaat.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 13:8-13.

Verwerking:

Geloof, hoop en liefde komen samen ongeveer tien keer voor in het Nieuwe Testament, bijvoorbeeld ook in 1 Thessalonicenzen 1 (1Th 1:3). Zoek zelf een paar andere plaatsen op.

1 Korinthiërs 14:1-6

Opdat de gemeente opbouwning ontvangt

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Jaagt naar de liefde en streeft naar de geestelijke [uitingen], maar vooral, dat u mag profeteren. 2 Want wie in een taal spreekt, spreekt niet voor mensen, maar voor God; want niemand verstaat het, maar in [de] geest spreekt hij verborgenheden. 3 Maar wie profeteert, spreekt voor mensen [tot] opbouwning, vermaning en vertroosting. 4 Wie in een taal spreekt, bouwt zichzelf op; maar wie profeteert, bouwt [de] gemeente op. 5 En ik wilde wel dat u allen in talen sprak, maar nog meer dat u profeteerde. En wie profeteert, is meer dan wie in talen spreekt, tenzij hij het uitlegt, opdat de gemeente opbouwning ontoengt. 6 En nu, broeders, als ik tot u kom en in talen spreek, welk nut zal ik u doen, als ik niet tot u spreek óf in openbaring, óf in kennis, óf in profetie, óf in leer?

In het hoofdstuk waarmee je nu een begin maakt, wordt een vergelijking gemaakt tussen twee gaven: profeteren en spreken in talen. Je hebt misschien wel eens over het spreken in talen gehoord. Het wordt ook wel, ten onrechte, ‘spreken in tongen’ genoemd. Het gaat echter niet om het gebruik van het lichaamsdeel ‘tong’, maar om het spreken in een taal, waarbij uiteraard de tong wordt gebruikt.

Door de manier waarop je soms over het spreken in talen hoort praten, kun je in verwarring raken. Er wordt bijvoorbeeld gesproken over een ‘second blessing’, een ‘tweede zegen’. Men bedoelt daarmee dat je wel bekeerd bent en de Heilige Geest hebt ontvangen, maar dat je, om een volwaardig christen te zijn, in ‘tongen’ moet kunnen spreken. Van deze redenering klopt niets.

Het spreken in talen wordt op een duidelijke wijze in de Bijbel naar voren gebracht, zoals je ook in dit hoofdstuk zult zien. Het gaat in dit hoofdstuk om een vergelijking tussen profeteren en het spreken

in talen. Je zult zien dat de balans duidelijk doorslaat naar profeteren. De oorzaak daarvan is, dat profeteren tot opbouw van de gemeente is. De Korinthiërs, en ook jij, worden dan ook opgeroepen het meest naar die gave te streven.

V1. In 1 Korinthiërs 13 heb je gezien dat de liefde het motief moet zijn om een gave, welke dat ook is, uit te oefenen. Welnu, als je je door de liefde wilt laten leiden – en hier staat zelfs dat je ernaar moet jagen, dat wil zeggen je ten volle ervoor inzetten –, zul je graag met je gave de gemeente willen dienen. Liefde is: anderen dienen en niet jezelf.

Het beste komt de dienst aan de gemeente tot uiting in het profeteren en daar kun je naar streven. Je moet dan wel weten wat profeteren is. In 1 Petrus 4 staat daarvan een mooie definitie: *“Als iemand spreekt, laat het zijn als uitspraken van God”* (1Pt 4:11a). Dat wil zeggen dat iemand die iets doorgeeft, dat moet doen als de mond van God, ofwel dat wat gezegd wordt, van Hem afkomstig is.

Om zo de uitspraken van God te kunnen doorgeven moet iemand wel in zijn dagelijks leven dicht bij God leven. Dat is niet het voorrecht van slechts een enkeling, dat mag het verlangen van ieder kind van God zijn. Het behoort vanzelfsprekend te zijn dat iedere gelovige dat verlangen heeft. Er zijn echter allerlei dingen die je in de weg kunnen staan om dicht bij God te leven. Daarom staat er dat je ernaar moet streven.

V2. Bij het spreken in talen is het heel anders dan bij profeteren. Deze gave richt zich niet tot mensen, maar tot God. Dat lijkt wel veel hoger, en dat hebben de Korinthiërs ook gedacht en dat denken nu nog steeds veel christenen, maar dat is het niet. Tenminste, dat lijkt mij de eerlijke uitkomst van de uitvoerige vergelijking die Paulus in dit hoofdstuk tussen deze twee gaven maakt.

V3. Een wijdverbreid misverstand is dat profeteren zoals het hier in de gemeente gebeurt, in verband zou staan met het voorspellen van de toekomst. Je hoort regelmatig van mensen die zichzelf presenteren als profeten. In verschillende groeperingen in de christenheid staan

zij op om dingen te zeggen die in de toekomst met anderen zullen gebeuren. Soms komt het nog uit ook. Zoiets gaat tegen het Woord van God in. Hoe jouw leven verder zal verlopen, weet God alleen en dat zal Hij jou persoonlijk van stap tot stap duidelijk maken als jij met Hem leeft.

Iets anders is het als jij een verkeerde weg gaat en iemand waarschuwt jou dat het verkeerd met je zal aflopen als je zo doorgaat. Maar dat is geen nieuws, want dat staat in het Woord van God. Je kunt zeggen dat de broeder of zuster die jou dan waarschuwt, aan het profeteren is, en wel in de zin van vermanen.

“*Vermaning*” is volgens *vers 3* een onderdeel van profeteren. Wie zo met zijn of haar medegelovigen omgaat, is erop uit om de ander te dienen. Vermanen is één manier waarop profeteren tot uiting kan komen. Er worden nog twee andere elementen genoemd en wel het spreken tot opbouw en tot vertroosting.

Bij “*opbouw*” gaat het erom het geloofsleven van de gemeenteleden vastigheid te geven. Door de gelovigen vanuit de Bijbel te laten zien welke plaats ze door het werk van de Heer Jezus voor God en in de wereld hebben gekregen, zullen ze beter in staat zijn te leven zoals God het graag ziet.

Ook “ *vertroosting*” is een onmisbaar element in het profeteren. Zolang de gelovigen op aarde leven, hebben ze met verdrietige dingen te maken. God en de Heer Jezus weten dat en geven vertroosting waar die nodig is.

Zie je dat het, om te kunnen profeteren, nodig is om dicht bij God te leven? Alleen Hij weet waar de harten van de Zijnen behoefte aan hebben. Het geweldige in een samenkomst waar “*twee of drie profeten spreken*” (*vers 29*) is dan ook dat iedere aanwezige iets te horen krijgt waar hij of zij wat aan heeft, zonder dat de spreker weet wat ieder precies bezighoudt.

Heb je het nog nooit meegemaakt dat er in een samenkomst iets gezegd werd en dat het leek alsof het alleen voor jou bedoeld

was? Je zat ergens mee en het woord dat gesproken werd, was het antwoord op jouw probleem. Dat is nu profetie. Je voelt je in de directe tegenwoordigheid van God.

Zo ervaart de Samaritaanse vrouw het, als de Heer Jezus met haar in gesprek is, in *Johannes 4*. Deze vrouw is een vrouw van lichte zeden. De Heer zegt tegen haar dat ze vijf mannen heeft gehad en dat ze met de man die ze nu heeft, niet getrouwd is, wat wil zeggen dat ze ongetrouwd met hem samenwoont. De vrouw zegt dan: *“Heer, ik zie dat U een Profet bent” (Jh 4:19)*. Zij voelt zich in Gods licht staan, waar niets te verbergen valt.

Een soortgelijke ontdekking hebben velen gedaan die in een evangelieprediking hebben gehoord over de verlorenheid van de mens. Velen hebben gezegd van degene die het Woord predikte: ‘Het lijkt wel of die man mijn leven kent.’ Voor velen is het tot zegen geworden, zoals voor de Samaritaanse vrouw, omdat ze hebben erkend dat ze God tot hen hebben horen spreken.

Dat is wat God nog steeds wil doen door de profetie. Hij wil spreken tot harten en gewetens, zowel van gelovigen als van ongelovigen, om hen uiteindelijk te zegenen. Daar wil Hij speciaal de samenkomsten van de gemeente voor gebruiken, want daar gaat het in dit hoofdstuk om.

V4. Het punt waarom het gaat, is dat een gave bedoeld is om er anderen mee op te bouwen. En wat gebeurt er als iemand in talen spreekt? Hij bouwt alleen zichzelf op. Verder heeft niemand er wat aan, niemand verstaat het. Daarom geeft Paulus duidelijk de voorkeur aan het profeteren boven het spreken in talen.

V5. Hij zegt zelfs dat wie profeteert meer is dan wie in talen spreekt. Dat is best een gevoelige tik die hij hier aan de Korinthiërs uitdeelt. Die zijn dol op het spreken in talen. Toch kan in één bepaald geval het spreken in talen wel nut hebben voor de gemeente en dat is in het geval er uitgelegd wordt wat in die taal is gesproken.

V6. Paulus wil voor de gelovigen in Korinthe, en in alle plaatsen over de hele wereld, van nut zijn. Dat is hij niet als hij ergens komt en daar in talen gaat spreken. Hij zou persoonlijk wel veel bewondering oogsten. Die mensen zouden zeggen: 'Tsjonge, die man kan er wat van.' Maar de gemeente zou er niet door opgebouwd worden.

Nee, als hij de gelovigen bezoekt, wil hij graag komen met een "openbaring". Hij wil hun iets van God en de Heer Jezus vertellen wat ze nog niet weten. Het Woord van God is op dat moment nog niet compleet en daarom geeft God dan nog openbaringen. Wij hebben het voltooide Woord van God. Daardoor zijn nieuwe openbaringen niet meer nodig (Ko 1:25).

Hij wil ook graag komen met "kennis". Hij weet veel van het Oude Testament. Welke waarde dat heeft voor de gelovigen, heeft hij in 1 Korinthiërs 10 laten zien (1Ko 10:1-13) en daar zou hij nog heel wat aan toe kunnen voegen.

Of hij wil hen dienen met "profetie". Wat een opbouw, vermaning en vertroosting zou hij hun kunnen meedelen!

De "leer" is ook belangrijk, de *brief aan de Romeinen* is daarvan een bewijs.

Kijk, dat zijn dingen waar de gelovigen wat aan hebben, dat kunnen ze opnemen met hun hart, daar kunnen ze mee aan het werk gaan.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 14:1-6.

Verwerking:

Aan welke voorwaarde(n) moet je voldoen om te kunnen profeteren?

1 Korinthiërs 14:7-19

Bidden en lofzingen met het verstand

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

7 Zelfs de onbezielde dingen die geluid geven, hetzij fluit, hetzij harp, als zij geen onderscheid in de tonen geven, hoe zal men weten wat op de fluit of wat op de harp gespeeld wordt? 8 Immers, als [de] bazuin een onduidelijk geluid geeft, wie zal zich voor [de] oorlog gereedmaken? 9 Evenzo ook u, als u door de taal geen verstaanbaar woord geeft, hoe zal men weten wat gesproken wordt? Want u zult in [de] lucht spreken. 10 Er zijn wie weet hoeveel soorten geluiden in [de] wereld, en geen is zonder [eigen] klank. 11 Als ik nu de betekenis van het geluid niet ken, zal ik voor hem die spreekt, een vreemdeling zijn, en hij die spreekt, zal voor mij een vreemdeling zijn. 12 Zo ook u, omdat u streeft naar geestelijke gaven, tracht overloedig te zijn tot opbouw van de gemeente. 13 Daarom moet hij die in een taal spreekt, bidden dat hij het mag uitleggen. 14 <Want> als ik in een taal bid, dan bidt mijn geest, maar mijn verstand is onvruchtbaar. 15 Hoe is het dan? Ik zal met mijn geest bidden, maar ik zal ook met mijn verstand bidden; ik zal met mijn geest lofzingen, maar ik zal ook met mijn verstand lofzingen. 16 Anders, als u looft met [de] geest, hoe zal hij die de plaats van de onkundige inneemt, amen zeggen op uw dankzegging? Hij weet immers niet wat u zegt? 17 Want u dankt wel goed, maar de ander wordt niet opgebouwd. 18 Ik dank God, dat ik meer dan u allen in talen spreek; 19 maar in [de] gemeente wil ik [liever] vijf woorden spreken met mijn verstand, om ook anderen te onderwijzen, dan tienduizend woorden in een taal.

V7. Paulus gaat nu een paar voorbeelden geven van hoe het spreken in talen in de gemeente werkt als het niet wordt uitgelegd. Als vergelijkingsmateriaal gebruikt hij een fluit, een harp en een bazuin. Eerst de fluit en de harp. Je kunt alleen aan de melodie horen

welk lied op een blokfluit wordt gespeeld. Als kleine kinderen een blokfluit te pakken hebben, dan blazen ze daar op dezelfde toon een eind op weg. Voor hun idee fluiten ze een lied, maar ze moeten me wel even vertellen welk lied het was, want ik kon het niet horen aan de melodie, want er was geen melodie. Als ze een gitaar in handen hebben, doen ze hetzelfde: ze slaan maar wat op de snaren heen en weer en opnieuw moet ik vragen welk lied ze lieten horen om te weten wat ze gespeeld hebben.

V8. Het tweede voorbeeld heeft met de oorlog te maken. Om zich voor de oorlog gereed te maken moest de soldaat letten op het geluid van de bazuin, een soort trompet. In vroegere tijden, toen er nog geen geluidsversterkers, zendapparatuur en internet bestonden, werd de bazuin gebruikt om boodschappen door te geven. Elk signaal dat met de bazuin werd gegeven, had een eigen betekenis. Zo was er ook het signaal om zich voor de oorlog gereed te maken. Veel hing daarom af van de man met de bazuin. Als hij in geval van oorlog de bazuin losjes aan zijn mond zette en daar wat in zuchtte of er een blaaspartij van maakte die nergens op sloeg, bewerkte dat alleen maar gefronste wenkbrauwen, verwarring en ergernis, maar niemand maakte zich gereed voor de oorlog.

V9. Zo is het met iemand die in een taal spreekt. Omdat niemand er iets van verstaat, bewerkt het bij de aanwezigen geen enkele reactie. Er wordt maar wat in de lucht gepraat en niemand heeft er wat aan.

V10. Luister eens goed naar de geluiden in de wereld om je heen. In de natuur geeft elk dier zijn eigen geluid. We leren de kinderen al vroeg: 'Wat zegt een hond? Wat zegt een poes?' Ook de verschillende vogels kun je herkennen aan de manier waarop ze zingen. Wie in een fabriek of een werkplaats werkt, hoort daar weer heel andere geluiden. Elk geluid heeft zijn eigen klank. Om een geluid te herkennen moet je ermee vertrouwd zijn.

V11-12. Dit past Paulus weer toe op het spreken in talen. Je moet de vreemde taal waarin gesproken wordt, kennen om te weten wat er

gezegd wordt, anders sta je erbuiten. Je hebt er geen deel aan, het gaat langs je heen, je bent echt vreemd voor elkaar.

Ik ben wel eens met een paar anderen aan boord van een Russisch schip geweest om daar het evangelie te verkondigen. De kapitein vertaalde wat gezongen en gezegd werd, anders had het natuurlijk geen enkele zin. Ik spreek geen woord Russisch en versta er ook niets van. Je voelt je totaal onmachtig om met die mensen een woord te wisselen en hun iets duidelijk te maken. Hier ging het om een evangelieverkondiging aan ongelovigen. In de gemeente gaat het om de gelovigen en voor hen gaat het erom dat ze opbouwning ontvangen.

Paulus wordt er niet moe van om te blijven herhalen dat het criterium van de uitoefening van de gaven is: de opbouwning van de gemeente. Het opbouwen van de gemeente is iets dat bewust gebeurt, met het verstand. Iemand die de gemeente opbouwt, weet wat hij doet en is daarop aan te spreken. Anderen kunnen het beoordelen (*vers 29*).

V13. In hun streven om hun gave uit te oefenen moeten de Korinthiërs daar goed aan denken. Wil iemand dan per se toch in een taal spreken, dan moet hij tegelijk een gebed in zijn hart hebben om uit te kunnen leggen wat hij heeft gezegd, want pas dan heeft de gemeente er wat aan.

V14. Het bidden in een taal gaat buiten het verstand om. Het gebeurt met de geest, niet met het verstand. Iemand die in een taal spreekt, weet zelf niet wat hij zegt. Het gaat buiten zijn verstand om. In *vers 3* heb je gelezen dat wie in een taal spreekt, verborgenheden in de geest spreekt. Ook is wat hij zegt niet door anderen te controleren.

V15-16. Hoe moet het dan? Bidden en lofzingen gebeurt met je geest. Het is een geestelijke bezigheid waarin je je tot God richt. Het is niet iets waar je verstand geen deel aan heeft. Wanneer jij je uitspreekt in een gebed of je zingt een lied, doe je dat ook met je volle verstand. Je weet wat je zegt en je weet wat je zingt. Je bent niet overgeleverd aan een bevinging of aan een speciaal gevoel dat bij je opkomt. Een

christen is iemand die bij zijn volle verstand is. Hij heeft inzicht in wat hij doet en waarom hij iets doet.

Het is wel een vernieuwd verstand. Vroeger was je verstand verduisterd (*Ef 4:18*). Je dacht misschien wel dat je een hoop dingen begreep, maar écht de dingen doorhebben, zoals de zin en het doel van je leven of van de dingen van God en de gemeente, dat kon je niet. Pas nadat je de Heer Jezus hebt aangenomen, vanaf dat moment, kun je goed je verstand gebruiken (*Mk 5:15; Lk 24:45; 1Jh 5:20*).

Met je verstand wordt niet bedoeld een hoeveelheid intellect. Met verstand wordt bedoeld je geestelijk beoordelingsvermogen. Al ben je misschien niet hooggeschoold naar wereldse maatstaven, toch bezit jij door het nieuwe leven en de Heilige Geest Die in je woont nu de bekwaamheid om alles te beoordelen (*1Ko 2:15*). Je moet daarvoor wel de goede gezindheid hebben, dat wil zeggen dat je in alles de eer van de Heer Jezus voor ogen moet hebben. Wie zijn verstand niet gebruikt bij wat hij zegt of doet in de samenkomst, kan niet rekenen op de instemming, het 'amen', van de anderen. Zij weten immers niet wat er gezegd wordt?

V17. Zo is het bij het spreken in talen, waarbij het verstand onvruchtbaar, dat wil zeggen buiten werking, blijft. Het kan best een goede dankzegging zijn, maar niemand kan het volgen en daarom kan niemand 'amen' zeggen. Ook een dankzegging moet tot opbouw zijn. Dat wil niet zeggen dat in een dankzegging alle geloofswaarheden aan God moeten worden uiteengezet, zodat de anderen kunnen merken hoeveel iemand wel van de Bijbel weet. Dan wordt het net zo goed een vertoning, een zichzelf presenteren. Wij hoeven God niet te vertellen wat we allemaal van de Bijbel weten. Dat weet Hij Zelf veel beter dan wij. Hij heeft de Bijbel immers geschreven.

Een goede dankzegging zal zeker in overeenstemming met de Bijbel zijn, maar zal daarbij ook en vooral de oprechte uiting van dankbaarheid zijn tegenover God en de Heer Jezus. Heb jij het nooit

beleefd dat je door de dankzegging van een broeder ‘meegenomen’ werd en God en de Heer Jezus daardoor in je hart groeiden? In jouw hart kwamen toen ook die gevoelens van dankbaarheid en je zei van harte ‘amen’. (Even een opmerking in de kantlijn: het is een goede zaak om een dankzegging luid en duidelijk uit te spreken en niet te zacht. Wanneer er te zacht gesproken wordt, weten de anderen ook niet wat er gebeden wordt en is het ook dan niet mogelijk om ‘amen’ te zeggen.)

V18-19. Paulus is God dankbaar dat hij meer dan zij allen in talen spreekt. God heeft hem deze gave gegeven met het oog op zijn dienst in het evangelie om hierdoor in veel landen de blijde boodschap te verbreiden. Als het echter gaat om zijn dienst in de gemeente, dan heeft hij maar één verlangen, en dat is anderen te onderwijzen.

Let eens op hoe sterk hij het hier zegt: liever vijf woorden met zijn verstand dan tienduizend in een taal. Het is uiteraard bij wijze van vergelijking. Toch zie je hier dat een dienst in de gemeente niet zit in de lengte van de dankzegging of de toespraak. Denk niet dat je eerst veel moet weten van de Bijbel en een hele woordenschat moet hebben opgebouwd voordat je je kunt uiten in de samenkomst. Een dankzegging van enkele zinnen van iemand die pas tot geloof gekomen is, is vaak een bijdrage geweest aan de geestelijke groei van een plaatselijke gemeente. En daar gaat het nog steeds om: de opbouw van de gemeente.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 14:7-19.

Verwerking:

Waarom is de opbouw van de gemeente zo belangrijk?

1 Korinthiërs 14:20-25

Talen, een teken voor de ongelovigen

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

20 Broeders, weest geen kinderen in uw overleggingen, maar weest kleine kinderen in de boosheid, en wordt in uw overleggingen volwassenen. 21 In de wet staat geschreven: 'Ik zal in andere talen en door andere lippen tot dit volk spreken, en ook zo zullen zij Mij niet horen, zegt [de] Heer'. 22 De talen zijn dus tot een teken, niet voor de gelovigen, maar voor de ongelovigen; en de profetie is niet voor de ongelovigen, maar voor de gelovigen. 23 Als dan de hele gemeente op één plaats samenkomt en allen spreken in talen, en er komen onkundigen of ongelovigen binnen, zullen zij niet zeggen dat u wartaal spreekt? 24 Maar als allen profeteren en er komt een ongelovige of een onkundige binnen, dan wordt hij door allen overtuigd, door allen beoordeeld; 25 het verborgene van zijn hart wordt openbaar, en dus zal hij op zijn aangezicht neervallen en God aanbidden en verkondigen dat God werkelijk onder u is.

Bij de gave van het spreken in talen gaat het om twee dingen:

1. De taal waarin gesproken wordt, is een bestaande taal.
2. De persoon die deze taal spreekt, heeft deze taal niet geleerd.

Dat het bij het spreken in talen om bestaande talen gaat, blijkt uit *Handelingen 2*. Daar vindt het spreken in talen voor de eerste keer in het Nieuwe Testament plaats. Je leest daar dat er in Jeruzalem Joden woonden “uit elk van de volken die er onder de hemel zijn” en dat ieder de apostelen hoort spreken “in zijn eigen taal waarin wij geboren zijn” (*Hd 2:5-12*). De apostelen hebben deze talen niet geleerd. Dat kan worden afgeleid uit het feit dat het merendeel van de apostelen bestaat uit “ongeletterde en eenvoudige mensen” (*Hd 4:13*). Ook wordt er gesproken over de ‘gave’ van het spreken in talen (*1Ko 12:10,28*).

Wanneer je een taal hebt geleerd, is het wat vreemd om dan nog te spreken over een gave.

V20. De grote vraag die vervolgens aan de orde komt, is deze: Wanneer moet deze gave nu worden uitgeoefend? Je kunt de vraag ook anders stellen en je afvragen waarom God deze gave heeft gegeven. Paulus gaat op deze vraag geen kant-en-klaar antwoord geven. Dat zou te gemakkelijk zijn. Hij wil dat de Korinthiërs, en wij, eerst gaan nadenken. Door ergens over na te denken kom je bewust tot een bepaalde conclusie.

Dat nadenken, of 'overleggen', zoals in dit vers staat, moet niet gebeuren op de manier waarop kinderen dat doen. Kinderen denken nauwelijks na, ze overleggen niet, maar komen direct met een oordeel, zonder verstand te hebben van de zaak zelf. Als ze iets leuks zien of ze vinden iets fijn om te doen, denken ze niet na over het nut ervan. Het enige waaraan ze denken, is het plezier dat ze eraan kunnen beleven.

Het is belangrijk om te overleggen waarom je iets wel of niet doet. Een christen is iemand die iets bewust doet. Hij gaat met overleg te werk. Over slechte, zondige dingen hoef je niet na te denken, daar mág je zelfs niet eens bewust aan denken. In verband daarmee moet je als een kind te werk gaan. Het slechte, het verkeerde, kun je direct afwijzen, zonder erover na te denken.

Met de dingen die van God komen, gaat dat anders. Hierover is het nodig om na te denken, te overleggen. Je moet je bewust worden wat God in elk bepaald geval wil. Zo moet je te werk gaan als je te maken krijgt met het spreken in talen. Je bewijst dat je enige geestelijke volwassenheid bezit als je de overleggingen die Paulus je hier voorhoudt, gaat volgen en probeert te begrijpen wat hij daarvan zegt.

V21. 'Kijk eens wat "*in de wet staat geschreven*"', zegt Paulus. Met 'de wet' bedoelt hij het hele Oude Testament. Als inleiding op zijn verdere betoog haalt hij enkele verzen uit *Jesaja 28* aan (*Js 28:11-*

12). Eenzelfde soort tekst tref je in *Deuteronomium 28* aan (*Dt 28:49*). Waar gaat het in deze twee gedeelten om? Nu wordt er een beroep gedaan op je vermogen om te overleggen, op je geestelijke beoordelingsvermogen. Je moet deze teksten maar eens opzoeken en ook de verzen lezen die ervoor en erachter staan. Dan krijg je een idee in welk verband deze teksten staan. Je ziet dan dat God in beide gedeelten het oordeel over Zijn volk, Israël, aankondigt vanwege hun ontrouw en ongeloof. Dat oordeel heeft Hij ook laten komen. God heeft daarvoor het volk van de Chaldeeën, dat zijn de Babyloniërs, onder aanvoering van Nebukadnezar gebruikt.

Dit volk spreekt uiteraard een andere taal. Als dat volk het land binnenvalt en Jeruzalem veroverd, moeten de Joden beseffen dat dit Gods straf is voor hun ongeloof. God geeft daarmee de verbinding met Zijn volk op en levert het over in de hand van een vreemde overheerser. Hij doet dat omdat zij Hem hebben opgegeven. Dat er nu in een vreemde, onverstanebare taal tot hen gesproken wordt, zou hen tot nadenken moeten brengen. Ze zouden zich moeten afvragen waarom God heeft toegelaten dat een vreemd volk zich in Zijn land bevindt en er de baas is. Als je deze teksten uit *Jesaja 28* en *Deuteronomium 28* zo bezielt, wordt duidelijk dat de talen in de eerste plaats gegeven zijn tot een teken voor de ongelovige Joden.

Dat blijkt ook uit wat ik al aanhaalde uit *Handelingen 2*. Door al die verschillende vreemde talen die op de Pinksterdag gesproken worden, wordt duidelijk dat het volk Israël niet meer het enige volk is waarmee God in verbinding staat. Dat alleenrecht zijn ze kwijtgeraakt omdat ze hun Messias, de Heer Jezus, verworpen hebben. De behoudenis van God wordt vanaf dat ogenblik bekendgemaakt aan alle volken. Om die volken met het evangelie te kunnen bereiken geeft God de discipelen het vermogen al die verschillende talen te spreken.

V22. De conclusie is dat de talen tot een teken zijn, niet voor de gelovigen, maar voor de ongelovigen. Met de profetie is het net andersom. Profetie is niet voor de ongelovigen, maar voor de

gelovigen. Hierdoor wordt het verschil tussen het spreken in talen en het profeteren nog duidelijker.

V23. Paulus gaat het voorgaande toepassen op de samenkomst van de gemeente. Dat is wat jij ook moet doen. Ik hoop dat je op een plaats bent, waar de gelovigen als gemeente samenkomen. Hoe je kunt ontdekken of je op de juiste plaats en op de juiste wijze samenkomt, heb je in de voorgaande hoofdstukken kunnen leren. In de *verzen 26-40* komen daar nog een paar kenmerken bij. Onderzoek of je (nog steeds) op de juiste plaats bent ook aan de hand van de verzen die je nu voor je hebt.

Paulus stelt het geval voor onze aandacht dat de hele gemeente op één plaats –niet versplinterd in talloze kerken en groepen – is samengekomen en dat allen bezig zijn in talen te spreken. De deur zit kennelijk niet op slot, want er kunnen zomaar onkundigen of ongelovigen, mensen van de straat, binnenstappen. Wanneer die daar binnenkomen en ze horen al die verschillende talen waar ze niets van snappen, dan kun je je voorstellen dat ze zich achter de oren krabben en zich afvragen in wat voor wanordelijk gezelschap ze zich nu bevinden. Er is voor hen immers geen touw aan vast te knopen. Ze hebben er letterlijk geen boodschap aan, want ze verstaan niets van wat er wordt gezegd.

V24. Weer komt nu het grote contrast met het profeteren. Paulus komt vervolgens met het geval dat allen profeteren. Dat gebeurt niet door allen tegelijk, maar volgens *vers 31* “*een voor een*”. Als in zo’n geval een ongelovige of onkundige de samenkomst binnenkomt, is de uitwerking totaal anders. Ik heb er al op gewezen wat profeteren is: het spreken “*als uitspraken van God*” (1Pt 4:11a).

V25. Als dat gebeurt, kan het niet anders of de bezoeker voelt de tegenwoordigheid van God en voelt zich persoonlijk aangesproken. In een vorig stukje is al gewezen op *Johannes 4*, op het gesprek van de Heer Jezus met de Samaritaanse vrouw (*Jh 4:19*).

Wat zou het geweldig zijn als de samenkomsten van de gelovigen zo zouden zijn, dat zulke dingen kunnen gebeuren. Voorwaarde is dat we geestelijk gezind zijn en een leven hebben in gemeenschap met God en met de Heer Jezus. Profeteren is immers het spreken vanuit de tegenwoordigheid van God. Dan zullen we in de eerste plaats in ons leven laten zien dat we rekening houden met Zijn wil. We zullen Hem gehoorzaam willen zijn in alle dingen van ons dagelijkse leven.

Het is natuurlijk ondenkbaar dat wij in ons dagelijkse leven er maar een beetje op los leven, zonder met God en Zijn wil rekening te houden, om dan in de samenkomst ineens geestelijk te worden. Iemand kan in de samenkomst niet méér zijn dan hij in zijn dagelijkse leven is. Volmaakt is nog niemand, maar wie met de Heer wil leven, zal zijn struikelingen erkennen zodat de gemeenschap met de Vader en de Zoon snel hersteld is.

Een gezelschap van christenen dat op die manier met God en de Heer Jezus leeft, zal in zijn plaatselijke samenkomsten de dingen kunnen meemaken die hier beschreven worden. Als het jouw verlangen is om dit mee te maken, kun je niets beters doen dan ervoor te zorgen zelf dicht bij de Heer Jezus te blijven en vol te zijn van Hém.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 14:20-25.

Verwerking:

Hoe beleef jij de samenkomst waarin geprofeteerd wordt?

1 Korinthiërs 14:26-33

Wanneer u samenkomt

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

26 *Hoe is het dan, broeders? Wanneer u samenkomt, heeft ieder een psalm, heeft een leer, heeft een openbaring, heeft een taal, heeft een uitlegging; laat alles gebeuren tot opbouw.* 27 *Als iemand in een taal spreekt, dan door twee of ten hoogste drie, en [ieder] op zijn beurt, en laat één het uitleggen.* 28 *Maar als er geen uitlegger is, laat hij zwijgen in [de] gemeente en laat hij tot zichzelf spreken en tot God.* 29 *En laten twee of drie profeten spreken en laten de anderen het beoordelen.* 30 *En als aan een ander die [daar] zit, [iets] geopenbaard wordt, laat de eerste zwijgen.* 31 *Want u kunt allen, een voor een, profeteren, opdat allen leren en allen vertroost worden.* 32 *En [de] geesten van [de] profeten zijn aan [de] profeten onderworpen.* 33 *Want God is niet [een God] van verwarring maar van vrede, zoals in alle gemeenten van de heiligen.*

V26. Nu gaat Paulus vertellen hoe het er in de samenkomst van de gelovigen aan toe moet gaan. Hij begint met de vraag: "Hoe is het dan?" Het is goed als je jezelf regelmatig deze vraag stelt en luistert naar het antwoord dat in de volgende verzen staat. Hoe belangrijk deze verzen voor jou zijn, wordt natuurlijk bepaald door je eigen instelling bij het gaan naar de samenkomst. Hoe en waarom ga jij naar de samenkomst: ga je omdat het moet, of ga je omdat je er graag bent? Het kan zijn dat je de ene keer meer zin hebt dan de andere keer. Maar als je de Heer Jezus liefhebt, zul je graag samen zijn met anderen die ook veel van Hem houden. Dan komt de vraag waar ons vers mee begint: "Hoe is het dan?"

Als er verder staat, "heeft ieder een ...", geldt dat evengoed voor jou. Het gaat erom dat je met 'iets' naar de samenkomst toe gaat en dat je niet met lege handen ofwel met een leeg hart daar komt. Het is

daarom zaak je op de samenkomsten voor te bereiden. Die voorbereiding is niet even snel voordat je erheen gaat een lied opzoeken, of een stukje uit de Bijbel lezen. Het is een zaak van je leven met de Heer zoals je dat elke dag beleeft. Je hele leven is een voorbereiding op de samenkomst. Samenkomsten zijn hoogtepunten in het leven van een gelovige.

In *Deuteronomium 26* heb je een mooi voorbeeld hoe God wil dat de Israëlieten, Zijn aardse volk, bij Hem komen op de plaats waar Hij woont. Als de Israëlieten in het land zullen wonen en de oogst van het land hebben binnengehaald, wil Hij graag van de oogst de eerstelingen ontvangen (*Dt 26:1-11*). In geestelijk opzicht is dat ook zo. Als jij in je dagelijkse omgang met de Heer Jezus steeds meer gaat zien van alles wat Hij je heeft gegeven, dan wil Hij graag als Eerste uit jouw mond horen waar jij zo van hebt genoten. Telkens als je iets hebt gelezen, mag je Hem daarvoor danken.

Hij vindt het fijn om van je te horen wat jou heeft aangesproken in Zijn Woord. Maak er maar een gewoonte van om Hem te vertellen wat je hebt ontdekt in de Bijbel. Wanneer je dan naar de samenkomst gaat, zul je merken dat je hart vol is van Hem. Zo wil God je graag ontmoeten, samen met de andere gelovigen, die, als het goed is, zich ook op die manier met de Heer Jezus hebben beziggehouden.

In *Deuteronomium 16* staat de aanwijzing dat Gods volk niet met lege handen voor Hem mag verschijnen (*Dt 16:16*). Wil dat nu zeggen dat je maar niet naar de samenkomst moet gaan als je bijvoorbeeld door veel werk, of door ziekte eens niet zo met de dingen van de Heer Jezus bent bezig geweest? Nee, dat zeker niet. Het overkomt mij ook wel eens dat ik me wat 'leeg' voel. Wat is het dan fijn als er andere broeders en zusters zijn die uit de volheid van hun hart de Heer loven en prijzen. Dan word ik daar als het ware door 'meegenomen' en kom ik toch tot bewondering voor de Heer Jezus. Maar goed, de bedoeling is dat ieder iets heeft.

Toch wil, als ieder iets heeft, dat nog niet zeggen dat de samenkomst ook verloopt zoals God het graag wil. In Korinthe hebben

ze allemaal wel wat. Nu lijkt het er in de samenkomsten daar nogal wanordelijk aan toe te zijn gegaan, want Paulus geeft aanwijzingen om orde in het geheel te brengen. Als iedereen iets heeft en iedereen wil dat ook graag naar voren brengen, is het gevaar groot dat het een janboel wordt.

Ook al heeft ieder iets, dan wil dat nog niet zeggen dat ieder dat dan ook maar hoorbaar moet laten merken. De vraag of iets tot opbouw is, is in alle samenkomsten van belang. Het gaat steeds om de opbouw van de ander. Als in *“een psalm”, “een leer”, “een openbaring”*, enzovoort het belang van de ander wordt gezocht, is het duidelijk dat de Heilige Geest aan het werk is (1Ko 12:7-10). Dan wordt er niet door elkaar gepraat, wil niemand zichzelf laten horen, maar wacht ieder op zijn beurt.

V27-28. Aan het spreken in talen wordt een grens gesteld: het mogen er hooguit drie zijn. Deze beperking is voor de Korinthiërs, die het prachtig vinden om in talen te spreken, wel even slikken. Tevens wordt aan het spreken in talen in de gemeente de voorwaarde verbonden dat het alleen mag gebeuren als er een uitlegger is. Wanneer er geen uitlegger is, moet er gezwegen worden. Naast de vraag of het spreken in talen nog voorkomt en de vraag waar het spreken in talen in feite voor is gegeven, heb je hier, mocht het ergens gebeuren, een paar voorwaarden waaraan je kunt toetsen of er op een goede manier met het spreken in talen wordt omgegaan.

V29. Bij de profeten geldt, wat de grens betreft, hetzelfde: nadat de derde profeet heeft gesproken, mag een vierde niet meer opstaan. Het belang van deze gave is uitvoerig aan de orde geweest. Nu wordt er iets gezegd tegen de luisteraars. Zij moeten beoordelen wat er door de profeet wordt gezegd (*vers 29b*). In 1 Thessalonicenzen 5 lees je eenzelfde opdracht: *“Veracht [de] profetieën niet, maar beproeft alles”* (1Th 5:20-21). In beide gevallen moet beoordeeld worden of de boodschap die wordt doorgegeven, overeenstemt met de Bijbel, en niet of je de boodschap prettig vindt of niet, ook niet of de spreker je

aanstaat of niet, ook niet of hij het mooi kan zeggen of minder fraai spreekt.

V30. Van de profeet wordt ook iets verwacht. Hij moet ervoor openstaan dat de Geest van God ook een ander wil gebruiken om nog iets door te geven. Wie een woord van profetie doorgeeft in de gemeente, moet niet denken dat hij de tijd vol moet praten.

V31. Wie kunnen er profeteren? Is dat maar aan een select groepje voorbehouden? Met de gave van profeet is het net als met de gave van evangelist. Niet iedereen heeft de gave van evangelist. In *Efeziërs 4* staat dat de Heer Jezus "sommigen" heeft gegeven "als evangelisten" (*Ef 4:11*). Toch wordt iedereen ertoe opgeroepen om het werk van een evangelist te doen (*2Tm 4:5*). Zo is het ook met de gave van profeet. De gave om te profeteren is niet aan allen gegeven, maar toch kunnen allen profeteren.

Weet je nog wat profeteren is? Spreken voor mensen tot opbouw, vermaning en vertroosting (*vers 3*). Nou, dat is iets waarvoor iedere broeder open dient te staan. Iedere broeder die met de Heer leeft en Zijn Woord liefheeft, kan gebruikt worden om een woord van troost of vermaning door te geven, hoewel er zeker uitzonderingen kunnen zijn. Een eerste keer zal dat best moeilijk zijn. De toespraak hoeft ook geen uur te duren. Paulus heeft het in *vers 19* van dit hoofdstuk over vijf woorden. Die zijn vlug uitgesproken. Dat is natuurlijk maar bij wijze van spreken.

Ik denk dat te veel broeders deze dienst aan anderen overlaten omdat ze menen dat die anderen het (veel) beter kunnen. Om in het openbaar te spreken moet er vaak een zekere schroom worden overwonnen, dat is zo. Aan de andere kant is het niet de bedoeling dat iemand de gemeente gaat toespreken, terwijl hij nog maar pas bekeerd is. Dan moet er nog een leven met de Heer opgebouwd worden. Dat wil echter niet zeggen dat je moet wachten tot je volleerd bent. Dan kun je lang wachten, want hier op aarde raken we nooit uitgeleerd. Ik hoop dat je aanvoelt wat ik bedoel. Stel je open voor de Heer en je zult zien dat de Heer je gaat gebruiken.

V32. Er is nog een aspect van belang in deze dienst en dat is zelfbeheersing. Denk niet dat je iedere gedachte die in de samenkomst bij je opkomt direct moet uiten. Je kunt je echt niet verschuilen achter: 'Maar de Geest drong mij ertoe.' Er staat: *"En [de] geesten van [de] profeten zijn aan [de] profeten onderworpen."* Dit betekent dat iedereen die een woord in de samenkomst meent te moeten doorgeven, dat bewust doet, met overleg en niet naar aanleiding van een innerlijke aandrang waarover hij geen controle zou hebben. Zo werkt de Geest van God niet.

Je moet bijvoorbeeld denken aan een stukje uit de Bijbel. Hoe kun je nu weten of de Heer wil dat je daar iets over zegt? De belangrijke vraag die je jezelf hierbij kunt stellen, is deze: Wil ik echt de gemeente opbouwen en de Heer Jezus groot maken of zoek ik toch een beetje mijn eigen eer?

V33. Als we allemaal zo in de samenkomst zitten, terwijl ook de zusters bidden of de Heer de juiste broeder en het juiste gedeelte uit Zijn Woord wil aanwijzen, zal er geen wanorde, maar vrede zijn. God is de God van de vrede en deze vrede behoort in alle gemeenten merkbaar te zijn. De samenkomsten van de gelovigen zullen op die manier een oase zijn te midden van een woelige wereld.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 14:26-33.

Verwerking:

Hoe bereid jij je op de samenkomst voor?

1 Korinthiërs 14:34-40

Welvoeglijk en met orde

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

34 Laten de vrouwen zwijgen in de gemeenten; want het is hun niet geoorloofd te spreken, maar laten zij onderdanig zijn, zoals ook de wet zegt. 35 En als zij iets willen leren, laten zij thuis hun eigen mannen vragen; want het is schandelijk voor een vrouw te spreken in [de] gemeente. 36 Of is het Woord van God van u uitgegaan? Of is het alleen tot u gekomen? 37 Als iemand meent een profeet te zijn of geestelijk, laat hij erkennen, dat wat ik u schrijf een gebod van [de] Heer is. 38 Maar is iemand onwetend, hij zij onwetend. 39 Daarom, <mijn> broeders, streeft ernaar te profeteren, en verhindert het spreken in talen niet. 40 Maar laat alles welvoeglijk en met orde gebeuren.

V34. Het gaat er in Korinthe wanordelijk aan toe. Dit kun je concluderen uit alles wat Paulus al aan hen heeft geschreven. Hij heeft heel wat moeten corrigeren. Een van die wanordelijkheden is dat vrouwen in de samenkomsten van de gemeente het woord voeren.

Een vrouw heeft veel capaciteiten. Daarmee mag zij de Heer dienen. In de Bijbel staan veel voorbeelden van vrouwen die de Heer hebben gediend, soms met meer toewijding en inzicht dan mannen. De Heer merkt dat op en waardeert het.

Mannen én vrouwen hebben gezondigd en staan zonder onderscheid schuldig voor God. Voor hun redding is er ook geen onderscheid: ieder mens, man of vrouw, kan gered worden. Als ze eenmaal gered zijn, is er voor God ook geen onderscheid. In Christus zijn man en vrouw gelijk (*Gl 3:28*). Maar dat wil nog niet zeggen dat vrouwen in de samenkomsten van de gemeente dezelfde plaats hebben als mannen. Er staat hier duidelijk dat ze niet mogen spreken in de samenkomst van de gemeente.

Er is wel eens gezegd dat het hier zou gaan om hun geklets met elkaar. Dat kan natuurlijk niet de bedoeling zijn, want kletsen is voor mannen net zo verkeerd. Het spreken waarover het hier gaat, is het spreken als profeet in de samenkomst en dat past niet voor een vrouw. De reden staat erachter: het past niet bij de onderdanige houding die zij tegenover de man behoort in te nemen.

Deze onderdanigheid is geen uitvinding van Paulus. Al helemaal in het begin van de Bijbel heeft God Zelf de vrouw deze plaats gegeven. De uitdrukking “zoals ook de wet zegt”, wijst terug naar wat in *Genesis 3* wordt verhaald. Je leest daar over de zondeval. Door het eigenmachtige optreden van de vrouw is de zonde in de wereld gekomen.

Deze gebeurtenis is voor God aanleiding de plaats van de man en de vrouw duidelijk vast te leggen. De man is het hoofd en de vrouw moet hem in die plaats erkennen, want hij zal over haar heersen (*Gn 3:16*). Dit wil niet zeggen dat Adam geen schuld heeft. Zijn schuld is in feite groter omdat hij het verbod om van die boom te eten rechtstreeks van God Zelf heeft gehoord. Voor hem heeft de zonde ook gevolgen (*Gn 3:17-19*). Geen excuses voor Adam dus.

Omdat Eva los van Adam met de duivel in discussie is gegaan en daardoor de zonde in de wereld is gekomen, heeft God bepaald dat zij onder het gezag van de man staat. En deze verhouding geldt nog steeds. Kijk maar wat er staat in *1 Timotheüs 2* (*1Tm 2:11-14*). Dat wil natuurlijk niet zeggen dat de man de vrouw moet uitbuiten. Hij moet haar met respect behandelen. Deze opdracht staat duidelijk omschreven in *1 Petrus 3* (*1Pt 3:7*). Verder maakt het de verantwoordelijkheid van de man des te groter om op een goede manier leiding te geven aan de vrouw, zodat zij niet in verleiding komt om er weer los van de man op uit te gaan.

V35. Welnu, als deze dingen algemeen gelden, dan toch zeker als de gemeente samenkomt. Het is zelfs een schande voor een vrouw als zij daar spreekt, al is het alleen maar om een vraag te stellen. Als zij

een antwoord op een vraag over een onderwerp of een vers uit de Bijbel wil hebben, moet zij daar thuis haar eigen man naar vragen. Dit houdt in dat van de man wordt verwacht dat hij op de vragen van zijn vrouw antwoord kan geven.

Nu is er niemand die altijd op alle vragen het juiste antwoord weet. Een man heeft zelf ook vragen. Maar ik denk dat sommige mannen te gemakkelijk deze verantwoordelijkheid van zich afschuiven door te zeggen dat ze het niet kunnen. Ieder die zich deze taak bewust is, zal zijn best ervoor willen doen een antwoord te vinden. Er zijn heel wat hulpmiddelen in de vorm van boeken over de Bijbel die daarbij nuttig zijn. Er zal wel eens moeite voor moeten worden gedaan. Maar wie heeft dat niet voor zijn vrouw over? Het is een grote zegen om samen met je vrouw over de Bijbel te spreken.

Tal van zaken in de huiselijke sfeer zul je willen bekijken aan de hand van de Bijbel. Daarbij kun je bijvoorbeeld denken aan geldbesteding of beslissingen ten aanzien van de kinderen. Dit zijn trouwens onderwerpen die ook in de samenkomst van de gemeente aan de orde kunnen komen. Door wat daarover gezegd wordt, kunnen nieuwe vragen worden opgeroepen. Daarover kan dan thuis verder worden gesproken.

Dan is er nog de vraag: 'Maar als iemand geen man heeft of de man is een ongelovige, wat dan?' Het is te goedkoop om te zeggen dat zij de antwoorden uit boeken over de Bijbel kan halen. Als het gaat om de uitleg van een bepaald vers, zal dat wel gaan. De meeste vragen hebben echter te maken met de praktijk van het leven, hoe je moet omgaan met een bepaalde situatie. Daar zijn geen standaardantwoorden voor. Een mogelijkheid is dat zij naar een echtpaar gaat waarvan zij weet dat de broeder een open oor heeft voor zijn vrouw en ook zijn best doet om de vragen van zijn vrouw te beantwoorden.

Wie het voorgaande in deze tijd hardop durft te verkondigen, maakt zich niet geliefd bij hen die vinden dat dit soort verzen achterhaald en uit de tijd zijn. Zulke mensen zijn er heel wat en hun aantal groeit

hard. Steeds meer christenen worden een prooi van het denken van de wereld, waarin het onderscheid tussen mannen en vrouwen uitgewist wordt. Het zijn niet alleen de mensen van de wereld, de ongelovigen, die dat doen. Van hen kun je niet anders verwachten. Het gevaarlijkst zijn de mensen die zich uitgeven voor christen en je voorhouden dat je het allemaal wat anders moet zien, meer in overeenstemming met de tijd waarin we leven. Laat je niet misleiden! Houd je vast aan het betrouwbare Woord van God.

V36. Paulus zegt tegen de Korinthiërs: *“Of is het Woord van God van u uitgegaan?”* Hij wil daarmee zeggen: ‘Het Woord van God is toch van God Zelf uitgegaan en niet van jullie? Jullie kunnen toch niet bepalen wat er moet gebeuren in de gemeente, alsof God Zelf daarover niet het nodige heeft gezegd?’ Als God spreekt, kun je niet beter doen dan je daar onvoorwaardelijk aan overgeven, ook al zou dat betekenen dat je dingen doet, waarin je de massa niet mee hebt of zelfs tegen je hebt.

Daar komt nog wat bij. De Korinthiërs zijn niet de enigen tot wie het Woord van God is gekomen. Wat God te zeggen heeft, spreekt Hij tot al de gemeenten. Ze kunnen om zich heen kijken en zien hoe het in andere gemeenten toegaat die wel rekening houden met wat God heeft gezegd. Daar kunnen ze dan een voorbeeld aan nemen.

V37. Wat Paulus heeft geschreven over de orde in de gemeente, heeft hij niet zelf uitgevonden. Het is ook niet een vriendelijk verzoek om het zo te gaan doen. Het is *“een gebod van [de] Heer”*. Ook dit gebod wordt in de christenheid, bewust of onbewust, met voeten getreden. Wie meent een profeet te zijn, iemand die een boodschap doorgeeft die hij van God heeft ontvangen, of wie meent geestelijk te zijn, iemand die zich door de Geest van God laat leiden, zal met dit gebod geen moeite hebben.

V38. Wie zich niets van dit gebod aantrekt, moet zijn eigen gang maar gaan. Het is verspilde energie zo iemand van dit gebod te overtuigen.

V39. Paulus rondt zijn uiteenzetting over het profeteren en het spreken in talen af met een soort samenvatting. Hij spoort de gelovigen in Korinthe aan ernaar te streven om te profeteren; je hebt gezien dat in dit hoofdstuk alle nadruk op deze gave ligt. Hij zegt ook dat ze het spreken in talen niet hoeven te verhinderen; je hebt gezien in welke gevallen deze gave in de gemeente kan worden uitgeoefend.

V40. Je merkt in de bewoordingen die Paulus hier gebruikt hetzelfde als in het hele hoofdstuk: profeteren, daar gaat het om, terwijl het spreken in talen van ondergeschikt belang is. In elk geval moet alles, wat er ook in de gemeente gebeurt, gebeuren in de juiste vorm en in de juiste orde. Daarvoor hoef je het verloop van de dienst van de gemeente niet van tevoren vast te leggen, zoals zoveel in de christenheid gebeurt. Als we ons in de samenkomst laten leiden door de Heilige Geest, zal Hij vormgeven aan het samenzijn en de orde bewaren.

Het valt op dat er in dit hoofdstuk niet wordt gesproken over de leiding van de Heilige Geest in de samenkomst. Hier staat namelijk voorop dat iedere gelovige in de samenkomst een eigen verantwoordelijkheid heeft. Je wordt daar niet ineens door een bepaald gevoel overvallen. God gaat ervan uit dat je bewust aanwezig bent en je eigen, bewuste deel aan het samenzijn hebt. Je zult je ervoor moeten inzetten om het zo te beleven. En daarvoor wil de Heilige Geest je de kracht geven (*vgl. 1P 3:3*).

Lees nog eens 1 Korinthiërs 14:34-40.

Verwerking:

Waarop slaat 'het gebod van de Heer' (*vers 37*)?

1 Korinthiërs 15:1-4

Het evangelie van de behoudenis

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Ik nu maak u bekend, broeders, het evangelie dat ik u heb verkondigd, dat u ook hebt aangenomen, waarin u ook staat, 2 waardoor u ook behouden wordt (als u vasthoudt aan het woord dat ik u heb verkondigd), tenzij u tevergeefs hebt geloofd. 3 Want ik heb u in de eerste plaats overgegeven wat ik ook ontvangen heb: dat Christus voor onze zonden gestorven is, naar de Schriften; 4 en dat Hij is begraven, en dat Hij op de derde dag is opgewekt, naar de Schriften; ...

Het hoofdstuk dat je nu voor je hebt, is het langste van de brief. Net als in de vorige hoofdstukken gaat Paulus hier in op iets dat bij de Korinthiërs gecorrigeerd moet worden. Deze keer betreft het niet een verkeerde praktijk, maar een verkeerde leer. Niet dat praktijk en leer van elkaar te scheiden zijn. Je zult zien dat met een verkeerde leer bijna altijd een verkeerde praktijk samengaat. In positief opzicht is dat ook zo. Wanneer je je met de gezonde leer van de Bijbel bezighoudt, zal dat een gezond, evenwichtig christelijk leven tot gevolg hebben.

De verkeerde leer waarom het in dit geval gaat, heeft te maken met de opstanding van de doden. Er zijn mensen die verkondigen dat er geen opstanding van de doden is (*vers 12*). Wat de gevolgen van deze dwaling zijn, doet Paulus in dit hoofdstuk duidelijk uit de doeken. Zoals dat vaak het geval is, gebruikt hij ook hier de verkeerde leer die gepredikt wordt om je veel te vertellen over Christus. Hij laat zien welke gevolgen een bepaalde leugenachtige leer heeft voor de Persoon van Christus.

Daar kun je van leren. Wanneer je te maken krijgt met mensen die je iets willen laten geloven waarvan je niet weet of het in overeenstem-

ming is met de Bijbel, kun je je het beste afvragen welke gevolgen die leer heeft voor de Persoon en het werk van de Heer Jezus.

Wat Paulus tevens doet, is laten zien wat de waarheid van God is, hoe je het werkelijk moet zien. Hij gebruikt de gelegenheid om de gelovigen verder te onderwijzen over het onderwerp dat door de vijand wordt aangevallen. Met betrekking tot de opstanding gaat hij zelfs een verborgenheid bekendmaken (*verzen 51-55*). Zodoende wordt dit hoofdstuk een mooi en indrukwekkend hoofdstuk.

V1. Voordat Paulus in bijzonderheden over de opstanding gaat spreken, houdt hij de Korinthiërs in de eerste verzen op eenvoudige en indringende wijze nog eens het evangelie voor. Hij heeft het hun verkondigd, maar het is nodig het hun nog een keer bekend te maken. Het lijkt erop dat ze het vergeten zijn, misschien omdat ze onder de invloed zijn gekomen van dwaalleraren die hen op een dwaalweg hebben gebracht over het feit van de opstanding. Daarom laat hij direct aan het begin zien dat zij hun behoudenis op het spel zetten als zij deze dwaling geloven. Hij zegt het met opzet zó, om daardoor de ernst van de dwaling aan te geven en wat je riskeert als je die dwaling gaat volgen.

Het is een zekerheid dat gelovigen niet verloren kunnen gaan. De Heer Jezus geeft daarvoor de absolute garantie (*Jh 10:28-29*). Deze garantie ligt bij Hem, *Hij* garandeert het. Paulus heeft het hier echter niet over wat de Heer Jezus doet, maar over de verantwoordelijkheid van de gelovige. Dat moet je goed onderscheiden. Er zijn meerdere teksten die dat onderscheid maken.

Lees bijvoorbeeld eens *Kolossenzen 1:22-23*. Daar lees je wat God doet (*Ko 1:22*) en wat de gelovige moet doen (*Ko 1:23*). Zie je dat dit laatste vers begint met “als”? In zinnen die met dit woord ‘als’ beginnen, gaat het vaak over de verantwoordelijkheid van de gelovige. Een ander voorbeeld lees je in *Hebreeën 3* (*Hb 3:6*).

V2. Het woord “als” tref je ook in dit vers aan. Het is niet bedoeld om je aan het twijfelen te brengen wat je behoudenis betreft. De be-

doeling ervan is je aan te spreken op je belijdenis. Heb je je echt bekeerd en heb je het evangelie, de blijde boodschap van God, echt aangenomen? Sta je daarin, zonder te twifelen? Weet je zeker dat je erdoor behouden zult worden, dat wil zeggen, dat je eenmaal de hemel zult binnengaan? Zo spreekt Paulus de Korinthiërs toe.

Hij heeft aan deze diep verloren zondaars het evangelie, de blijde boodschap van God, verkondigd. Hij heeft gezien dat ze die blijde boodschap hebben aangenomen. Hij weet dat ze erin staan, dat ze vastigheid hebben gekregen en niet meer heen en weer gedreven worden door hun begeerten. Hij weet dat ze daardoor veilig het einddoel zullen bereiken. Maar ... zij moeten bewijzen dat het echt is doordat ze vasthouden aan wat ze van Paulus hebben gehoord.

Dat geldt ook voor jou en mij. Jij kunt maar op één manier tonen dat je belijdenis echt is, puur, en dat is door te laten zien dat je vasthoudt aan het Woord van God. Anders heb je *"tevergeefs"* geloofd. *'Tevergeefs'* wil zeggen dat je geloof dan leeg, inhoudsloos, is.

V3. Om hen nog eens goed van de inhoud en de waarde van het evangelie te doordringen wijst hij in de eerste plaats op de manier waarop hij het hun heeft gebracht. Hij heeft hun niets anders verteld dan wat hijzelf direct van de Heer heeft ontvangen. Hij heeft het van niemand anders gehoord, zodat misverstand uitgesloten is. In de tweede plaats kunnen zij de inhoud van het evangelie controleren, want het is *"naar de Schriften"*. In de Schrift staat te lezen over het werk van Christus.

Paulus doet er alles aan om de juistheid van het evangelie dat zij hebben gehoord zeker te stellen. Ik ben maar wat blij dat hij het zo duidelijk zegt. Er is geen twijfel mogelijk over de inhoud van het evangelie. Het gaat om Christus en wat er met Hem is gebeurd. Doordat er twee keer *"naar de Schriften"* staat, kun je zeggen dat het evangelie op deze twee pijlers rust. Neem je er één van weg, dan houd je geen evangelie over.

De eerste pijler is “dat Christus voor onze zonden gestorven is”. De dood van Christus was nodig omdat wij gezondigd hebben. Om ons te kunnen verlossen van onze zonden moest Hij sterven in onze plaats, terwijl Hij onze zonden op Zich nam. God heeft onze zonden geoordeeld in Hem.

V4. Als dit het enige zou zijn, zouden wij nooit hebben geweten, of God ook echt tevreden was met wat Zijn Zoon heeft gedaan. Daarom was het nodig dat Hij de Heer Jezus opwekte uit de doden als het bewijs dat Zijn werk volkomen volbracht is en door Hem is aanvaard.

De tweede keer dat er “naar de Schriften” gezegd wordt, volgt op: “Dat Hij is begraven, en dat Hij op de derde dag is opgewekt.” De begrafenis én de opwekking worden in één adem genoemd. Daarin ligt een geweldige troost bij elke begrafenis van een gelovige. De begrafenis vindt plaats met het oog op de opstanding. Wie iemand heeft moeten begraven van wie hij veel heeft gehouden, mag weten dat er een weerzien is. Dat zal gebeuren bij de opstanding. Het zal dan allemaal veel mooier zijn dan op aarde. Hóe dat zal zijn, wordt vanaf *vers 42* duidelijk gemaakt.

Uit het hele hoofdstuk blijkt hoe belangrijk het geloof in de lichamelijke opstanding is. Ook het boek *Handelingen* getuigt daarvan. Wanneer er in *Handelingen 1* een nieuwe apostel moet worden aangesteld in de plaats van Judas, de verrader van de Heer Jezus, moet de te kiezen apostel kunnen getuigen van “Zijn opstanding” (*Hd 1:21-23*), dat is de opstanding van Christus. In de toespraken van Petrus en ook in enkele toespraken van Paulus wordt de opstanding vermeld (*Hd 2:31; 3:15; 4:2,10; 5:30; 10:40; 13:30; 17:31*). Geloof in de opstanding maakt een wezenlijk deel uit van het christelijk geloof. Wie niet in de opstanding gelooft, kan zich wel christen noemen, maar is geen kind van God.

Nu kan het gebeuren dat je mensen hoort spreken over de opstanding, maar dat ze daar iets totaal anders mee bedoelen dan wat je in dit

hoofdstuk leert. Zij bedoelen daarmee een reïncarnatie, dat is een opnieuw verschijnen in deze wereld nadat men gestorven is, maar dan in een andere gedaante. Mensen die in deze leugen geloven, tref je helaas steeds meer aan. Je kunt hier maar één ding tegenoverstellen en dat is hun voorhouden wat Paulus hier over de opstanding zegt. Dat is de waarheid waardoor de leugen ontmaskerd wordt.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 15:1-4.

Verwerking:

Wat is het belang van de opstanding?

1 Korinthiërs 15:5-19

De opstanding van Christus

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

...; 5 en dat Hij aan Kefas is verschenen, daarna aan de twaalf. 6 Daarna is Hij verschenen aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk, van wie de meesten tot nu toe in leven, maar sommigen ontslapen zijn. 7 Daarna is Hij verschenen aan Jakobus, daarna aan alle apostelen. 8 En het allerlaatst is Hij ook aan mij, als aan een misgeboorte, verschenen. 9 Want ik ben de geringste van de apostelen, ik, die niet waard ben een apostel genoemd te worden, omdat ik de gemeente van God heb vervolgd. 10 Maar door [de] genade van God ben ik wat ik ben; en Zijn genade aan mij is niet vergeefs geweest, maar ik heb overvloediger gearbeid dan zij allen; maar niet ik, maar de genade van God met mij. 11 Hetzij dan ik of zij, zó prediken wij en zó hebt u geloofd. 12 Als nu Christus gepredikt wordt dat Hij uit [de] doden is opgewekt, hoe zeggen dan sommigen onder u, dat er geen opstanding van doden is? 13 Maar als er geen opstanding van doden is, dan is ook Christus niet opgewekt; 14 en als Christus niet is opgewekt, dan is <ook> onze prediking vergeefs, en vergeefs is ook uw geloof; 15 en dan blijken wij ook valse getuigen van God te zijn, omdat wij van God getuigd hebben dat Hij Christus heeft opgewekt, Die Hij niet heeft opgewekt als er inderdaad geen doden worden opgewekt. 16 Want als er geen doden worden opgewekt, dan is ook Christus niet opgewekt. 17 En als Christus niet is opgewekt, dan is uw geloof inhoudsloos, dan bent u nog in uw zonden; 18 dan zijn ook zij die in Christus ontslapen zijn, verloren. 19 Als wij alleen in dit leven op Christus onze hoop gevestigd hebben, zijn wij de ellendigste van alle mensen.

V5-7. Om het feit van de opstanding van de Heer Jezus te onderbouwen roept Paulus een aantal getuigen op, van wie er zelfs nog

in leven zijn als hij deze brief schrijft. Het is een feit dat door de Korinthiërs te controleren is. Christus is na Zijn opstanding nooit meer door ongelovigen gezien; daarover vinden we althans geen berichten in de Bijbel. Overal waar over Zijn verschijning na Zijn opstanding wordt gesproken, is dat aan gelovigen.

De Heilige Geest laat Paulus niet alle getuigen noemen. Zo wordt er voorbijgegaan aan Maria Magdalena (*Jh 20:11-18*) en aan de Emmaüsgangers (*Lk 24:13-27*). De getuigen die genoemd worden, zijn om zo te zeggen geselecteerd vanwege óf hun persoonlijke bekendheid, zoals Kefas, dat is Petrus, óf hun aantal – twaalf en vijfhonderd tegelijk –, óf hun speciale plaats, zoals Jakobus en alle apostelen. Daardoor wordt elke twijfel aan de lichamelijke opstanding van Christus weggenomen.

V8. Ten slotte noemt Paulus zichzelf. Aan hem is de Heer op een bijzondere manier verschenen. De andere getuigen hebben de Heer gezien tijdens de veertig dagen dat Hij na Zijn opstanding nog op aarde is geweest (*Hd 1:3*), maar aan Paulus is de Heer verschenen nadat Hij is teruggegaan naar de hemel. Over deze gebeurtenis lees je in *Handelingen 9* (*Hd 9:1-9*). Op dat moment vindt dan ook zijn bekering plaats. Zodoende is hij te laat wedergeboren om de Heer hier op aarde als de Opgestane te kunnen zien. Daarom noemt Paulus zich hier “*een misgeboorte*”.

V9. Als hij daarover schrijft en weer terugdenkt aan de omstandigheden waarin hij toen verkeerde, komt hij opnieuw onder de indruk van de genade van God. Hij kan niet alleen verstandelijk over de waarheid van God spreken. Zijn hart ligt erin. En als hij dan weer ziet waarmee hij bezig was, vernedert hij zich diep voor God. Hij is zijn verleden niet vergeten. Hij is een vervolger van de gemeente van God geweest. Hij noemt zichzelf in *1 Timotheüs 1* “*de voornaamste*” van de zondaars (*1Tm 1:15*). Hij praat zichzelf niet schoon, maar geeft onomwonden toe hoe groot zijn misdaden zijn geweest. Hij doet dat niet vanuit een soort eerzucht, om te laten zien

hoe erg het wel met hem gesteld was. Nee, hij doet dat om des te meer de genade van God te laten uitkomen.

Het is geen nederige hoogmoed als hij zichzelf hier *“de geringste van de apostelen”* noemt. Het is geen verkapte vorm van zelfverheerlijking, als hij van zichzelf zegt dat hij het *“niet waard”* is *“een apostel”* genoemd te worden. Hij meent tot in het diepst van zijn ziel wat hij zegt omdat hij onder de indruk is gekomen van de genade van God.

Je kunt hier leren op welke schitterende manier jij je met de waarheid van God kunt bezighouden. Over welke waarheid we ook in de Bijbel lezen, het is altijd Gods bedoeling dat de Heer Jezus er groter door wordt en wij kleiner. Johannes de doper heeft het goed begrepen als hij zegt: *“Hij moet meer, maar ik minder worden”* (Jh 3:30). Dat kun je elkaar niet geven, dat moet een verlangen van je hart zijn. Als dat in je hart is, komt die bewondering voor Gods genade telkens meer naar voren als je iets in Zijn Woord leest. Je neemt dan de juiste plaats voor God in, zodat Hij je kan gebruiken, want op die manier ben je van waarde voor Hem.

V10. Daardoor kan Paulus zeggen dat de genade van God hem heeft gemaakt tot wat hij is. Het is mooi om te zien hoe hij enerzijds zich ervan bewust is dat alles genade is en dat de mens niets is en anderzijds hoe juist het bewustzijn van die genade hem tot grote activiteit aanzet. Hij is met inzet van al zijn krachten aan het werk voor God, zodat hij zelfs zonder enige vorm van zelfverheffing kan zeggen dat hij overvloediger gearbeid heeft dan zij allen. Ook dat schrijft hij niet op zijn eigen rekening, maar rekent dat helemaal toe aan de genade van God die met hem is geweest.

Hij zegt achtereenvolgens:

1. Ik ben niets;
2. wat ik ben, ben ik door genade;
3. daarom heb ik harder gewerkt dan wie ook;
4. maar ook dat harde werken heb ik alleen kunnen doen omdat Gods genade mij daarvoor de kracht heeft gegeven.

God wil jou leren deze dingen na te zeggen. Niet als een uit het hoofd geleerd lesje, maar door je te oefenen in de praktijk van elke dag.

V11. Het resultaat zal zijn dat Hij alle eer krijgt van de 'prediking' die er van jouw leven uitgaat. Dat houdt Paulus de Korinthiërs hier voor. Hij is persoonlijk diep doordrongen van de genade die hem is bewezen bij zijn bekering en tijdens zijn leven erna, net als de andere apostelen. Zó hebben zij het evangelie gepredikt en zó hebben de Korinthiërs het geloofd.

Als wij diep doordrongen zijn van de genade van God die Hij ons bij onze bekering heeft bewezen en die Hij ons nog elke dag bewijst, zullen wij in staat zijn te prediken zoals Paulus en de anderen dat hebben gedaan. Niet dat wij Paulus kunnen evenaren, maar de inhoud en de kracht van onze prediking komen dan van de Bron waaruit ook Paulus put.

V12-19. Op een eenvoudige manier wordt in deze verzen aangetoond hoe verstrekkend de gevolgen van de loochening van de opstanding zijn. Wanneer je rustig deze verzen doorleest, voel je de kracht van het betoog van de apostel aan. Het is allemaal even helder en klaar.

Paulus zegt als het ware: 'Korinthiërs, jullie moeten even doordenken wat het wil zeggen als jullie niet meer in de opstanding van doden geloven. Luister goed: Als er geen doden opstaan, is ook Christus niet opgewekt; en als Christus niet is opgewekt, heeft jullie geloof geen enkel nut, want jullie zijn dan nog in je zonden. En wij zijn dan valse getuigen geweest, want wij hebben jullie maar wat op de mouw gespeld in onze prediking. En degenen die al ontslapen zijn, zijn verloren.

Wat zijn we een stelletje grote sufferds als wij alleen in dit leven onze hoop op Christus zouden stellen. Dat zou betekenen dat wij in dit leven afstand doen van de pleziertjes en genoegen van de wereld en in plaats daarvan beproevingen meemaken, terwijl er niets tegenover staat in het hiernamaals. Wij zijn dan de ellendigste van

alle mensen. Nu hebben we niets en straks hebben we niets. Alles voor niets.'

De Korinthiërs bedoelen dat allemaal niet zo, maar Paulus toont aan dat dit de gevolgen zijn van wat sommigen onder hen zeggen. Juist de opwekking van de Heer Jezus door God is het zekere bewijs dat alle zonden van alle gelovigen zijn weggedaan.

Je ziet hier ook hoe onafscheidelijk Christus met de gelovigen verbonden is. Wat voor de gelovigen geldt, geldt ook voor Christus. Worden de gelovigen niet opgewekt? Dan is ook Christus niet opgewekt!

Ik heb er al in de inleiding op dit hoofdstuk op gewezen, maar het is goed om het te herhalen, dat Paulus ons hier een goede methode aan de hand doet om een dwaalleer te ontmaskeren. Die methode is: Ga na wat de gevolgen van een bepaalde leer zijn voor Christus en Zijn werk.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 15:5-19.

Verwerking:

Wat betekent voor jou de genade van God?

1 Korinthiërs 15:20-28

De regering van Christus

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

20 (Maar nu, Christus is opgewekt uit [de] doden, als Eersteling van hen die ontslapen zijn. 21 Want waar [de] dood is door een mens, is ook [de] opstanding van [de] doden door een mens. 22 Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden. 23 Maar ieder in zijn eigen orde: Christus als Eersteling, daarna die van Christus zijn, bij Zijn komst. 24 Daarna is het einde, wanneer Hij het koninkrijk aan God de Vader overgeeft, wanneer Hij alle overheid en alle gezag en kracht tenietgedaan heeft. 25 Want Hij moet regeren, totdat Hij al Zijn vijanden onder Zijn voeten heeft gelegd. 26 Als laatste vijand wordt de dood tenietgedaan. 27 Want 'Hij heeft alles aan Zijn voeten onderworpen'. Wanneer Hij nu zegt dat alles [Hem] onderworpen is, is het duidelijk dat Hij wordt uitgezonderd Die Hem alles onderworpen heeft. 28 Maar wanneer Hem alles onderworpen is, dan zal <ook> de Zoon Zelf onderworpen zijn aan Hem Die Hem alles onderworpen heeft, opdat God alles in allen zal zijn.)

De verzen die je zojuist hebt gelezen, vormen een soort tussenzin. Sommige vertalingen, zoals deze die hierboven staat, geven dat ook aan door dit gedeelte tussen haakjes te zetten. Het vers hierna, *vers* 29, sluit aan op het vers hiervoor, *vers* 19. We zullen dat zien als we daaraan toe zijn. Tussenzinnen lopen de kans over het hoofd te worden gezien, alsof ze niet zo belangrijk zijn. In de Bijbel is dat niet zo.

Deze tussenzin bijvoorbeeld geeft een schitterend overzicht van de loop van de geschiedenis vanaf de opstanding van Christus tot de eeuwige heerlijkheid, waar de tijd is opgehouden. Het is wel beknopt, maar de toekomst straalt je tegemoet. Het lijkt wel of Paulus

niet kán doorgaan met nog meer argumenten op te noemen om de dwaasheid van de dwaling over de opstanding aan te tonen, maar nu eerst de geweldige, positieve gevolgen van de opstanding van Christus wil laten zien.

V20. Na de troosteloze conclusie die hij getrokken heeft in het geval dat Christus niet zou zijn opgestaan, klinkt het eerste vers dat je hebt gelezen als een juichkreet: “*Christus is opgewekt*”! Hij is opgewekt uit de doden. Dat is iets anders dan dat Hij is opgewekt uit de *macht* van de dood. Dit laatste betekent dat Hij niet door de dood kon worden vastgehouden en dat Hij weer levend is geworden. In deze zin hebben de oudtestamentische gelovigen en ook de discipelen in de opstanding van de doden geloofd. Ze hebben geloofd dat de doden die in het geloof gestorven zijn, weer een keer levend zullen worden.

Wanneer de Heer op een zeker ogenblik spreekt over Zijn opstanding *uit de doden*, begrijpen Zijn discipelen niet wat Hij daarmee bedoelt (*Mk 9:9-10*). Wat wil het dan zeggen dat Hij *uit de doden* is opgewekt? Dat wil zeggen dat Hij tussen al de doden uit als Enige is opgewekt. Hij is opgewekt, terwijl alle andere doden in het graf zijn gebleven.

Hij wordt de Eersteling genoemd, want Hij is de Eerste Die opgewekt is. Later zullen er meer opgewekt worden. In *vers 23* gaat Paulus daarop door. Degenen die later zullen worden opgewekt, zijn de gelovigen, want er wordt gesproken over ‘hen die ontslapen zijn’, en het woord ‘ontslapen’ wordt alleen voor gelovigen gebruikt. Ook dat komt in *vers 23* duidelijk naar voren.

V21-22. Eerst geeft Paulus in deze verzen aan wat God met de opstanding wil zeggen. Het indrukwekkende van de opstanding van de Heer Jezus is dat de dood overwonnen is door een Mens! De dood is ook in de wereld gekomen door een mens, namelijk door Adam (*Gn 2:17*). God heeft tegen Adam gezegd: ‘Op de dag dat je van de boom van de kennis van goed en kwaad eet, zul je sterven’

(Gn 3:17-19). Adam is ongehoorzaam geweest en daardoor is de dood in de wereld gekomen.

Maar nu is door een andere Mens de opstanding van de doden een realiteit geworden. Het leek erop dat de dood het laatste woord had en dat alle plannen van God niet uitgevoerd konden worden. Niemand is ooit ontkomen aan de gevolgen van Adams daad, allen zijn gestorven. Dat door de macht van God Henoeh en Elia zonder te sterven naar de hemel zijn gegaan (*Hb 11:5; 2Kn 2:11*), staat hier buiten en bevestigt alleen maar dat de macht van God eraan te pas moet komen om aan de dood te ontkomen. Tegenover Adam staat Christus. Omdat Christus is opgestaan uit de dood, zullen allen die bij Hem horen een keer levend gemaakt worden.

V23. In dit vers zie je dat er een volgorde in de opstanding is. Er is niet zoiets als een algemene opstanding. De Eersteling, Christus, is al opgestaan. Allen die vanaf Abel – hij is de eerste gelovige die is gestorven – in het geloof gestorven zijn, zijn nog steeds in de graven. Dat zal veranderen wanneer Christus terugkomt. Dan zal Hij allen die in de graven zijn en Hem toebehoren, uit die graven tevoorschijn roepen, zoals Hij Lazarus uit het graf riep (*Jh 11:43-44*).

V24-25. Vervolgens zal Hij Zijn koninkrijk oprichten in deze wereld en er duizend jaar lang over regeren. Dat staat niet met zoveel woorden in dit gedeelte, maar dat kun je afleiden uit *vers 24* en de volgende verzen. Dat zal een heerlijke tijd van vrede en gerechtigheid zijn. Over deze tijd staat veel in de profetieën van het Oude Testament. Ook in het Nieuwe Testament tref je verschillende gedeelten aan die gaan over de openbare regering van de Heer Jezus. Na die heerlijke tijd geeft Hij het koninkrijk over aan God de Vader. Dan is het einde van al het tijdelijke gekomen en begint de eeuwigheid.

Bij Hem is het niet gegaan zoals bij alle andere heersers over de koninkrijken van de aarde, aan wie de regering ontnomen is door vijanden of die hun regering hebben overgedragen aan andere

(falende) heersers. Hij draagt Zijn koninkrijk ongeschonden over aan God, gezuiverd van alle kwaad. Zijn regering is een volmaakt rechtvaardige regering waarin voor het verkeerde geen plaats is. Voor Zijn vijanden is er geen mogelijkheid meer om aan de macht te komen. Zij worden volledig beheerst door Hem en nooit zullen zij meer in opstand kunnen komen. Dat ligt opgesloten in de uitdrukking “*onder Zijn voeten gelegd*”.

V26. Dit geldt niet alleen voor alle aardse machten, maar ook voor de laatste vijand die zal worden tenietgedaan, dat is de dood. Job heeft de dood “*de koning van de verschrikkingen*” genoemd (Jb 18:14). Door middel van de dood oefent de duivel nog zijn terreur uit over allen die hij in slavernij houdt (Hb 2:14-15). De dood zal pas helemaal aan het einde van de tijd volledig uit de schepping worden gebannen.

Door de macht van de Heer Jezus zullen ook de ongelovige doden uit hun graven, of waar ze ook maar zijn, tevoorschijn geroepen worden en geoordeeld worden naar hun werken. Dat moment staat op aangrijpende wijze beschreven in *Openbaring 20* (Op 20:11-15).

V27. Er bestaat dan ook geen enkele twijfel over de allesbeheersende, eeuwige regering van Christus: alles is zonder uitzondering aan Zijn voeten onderworpen. Het is daarbij duidelijk dat God Zelf niet onderworpen is wanneer Hij “*alles aan Zijn voeten onderworpen*” heeft. God vormt een uitzondering op dit “*alles*”.

Er is, en dat is een groot wonder, nog een uitzondering op dit ‘alles’ en dat is de gemeente. Deze uitzondering wordt vermeld in *Efeziërs 1* (Ef 1:22-23). Daar staat ook dat God alles aan de Heer Jezus heeft onderworpen, zodat de Heer Jezus “*Hoofd over alles*” is. En, zo lees je daar, het is in deze positie als ‘Hoofd over alles’ dat Hij aan de gemeente is gegeven “*die Zijn lichaam is*”. De gemeente vormt één lichaam met de Heer Jezus. Dat heb je in een eerder gedeelte van deze brief ook gezien. Als de Heer Jezus regeert, doet Hij dat samen

met de gemeente, want een hoofd en een lichaam zijn onafscheidelijk met elkaar verbonden.

Nadat de Heer Jezus Zijn regering op volkomen wijze heeft uitgeoefend en het koninkrijk aan God de Vader heeft teruggegeven, kan de eeuwigheid aanbreken. In Zijn duizendjarige regering heeft Hij als Mens aan alle verlangens van God voldaan, zonder enig falen. De eerste mens faalt als hij de heerschappij over de schepping krijgt, maar de Heer Jezus faalt niet. Hij heeft als de tweede Mens laten zien hoe God het allemaal heeft bedoeld.

Hij heeft in alles God de eer gegeven. Dat heeft Hij altijd gedaan en dat zal Hij eeuwig doen. Hij heeft het gedaan toen Hij als Mens in zwakheid op aarde was, vanaf Zijn geboorte tot Zijn dood. Dat zal Hij doen wanneer Hij, nog steeds als Mens, in heerlijkheid en kracht de duizend jaar zal regeren, wanneer God alles aan Hem heeft onderworpen. Hij zal het ook doen als er van regeren geen sprake meer is en de eeuwigheid is aangebroken.

V28. Als er staat dat ook de Zoon Zelf aan God onderworpen zal zijn, heeft dat betrekking op de eeuwigheid. Hoe moet je je dat nu voorstellen? De Zoon is toch God? Is God dan onderworpen aan God? Je staat hier voor een niet te doorgronden geheimenis. Het wonder van de Persoon van de Zoon bestaat hieruit dat Hij God en Mens in één Persoon is, volmaakt God en volmaakt Mens.

Hij is eeuwig God en is Mens geworden, zonder dat Hij ophoudt God te zijn (*Jh 1:1-3,14*). De Zoon is Mens geworden en daarin onderworpen aan de wil van God. Die wil heeft Hij volmaakt uitgevoerd. Hij is Mens geworden om dat tot in eeuwigheid te blijven. Hij zal als Mens ook in de eeuwigheid in alles de wil van God uitvoeren.

Hij, de eeuwige Zoon, is Mens geworden tot in eeuwigheid, opdat God alles in allen zal kunnen zijn. Wanneer dat ogenblik is aangebroken, zijn alle voornemens van God in vervulling gegaan. De eeuwige rust voor God is aangebroken. De liefde en de macht

van God hebben op alle terreinen de overwinning behaald. God kan rusten in Zijn liefde. Alles wat er om Hem heen is, zal er zijn voor Hem en alles wat er is, zal zich in Hem verblijden. Overal en in alles zal God te zien zijn en niets anders. Al de wensen van Zijn hart zijn dan volmaakt vervuld ...

Lees nog eens 1 Korinthiërs 15:20-28.

Verwerking:

Wat spreekt jou het meest aan wanneer je aan de eeuwigheid denkt?

1 Korinthiërs 15:29-34

Leven met de dood voor ogen

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

29 *Wat zullen anders zij doen die voor de doden worden gedoopt, als doden helemaal niet opgewekt worden? Waarom worden zij dan voor hen gedoopt? 30 Waarom zijn ook wij ieder uur in gevaar? 31 Ik sterf dagelijks, [zoals ik betuig] bij uw roem, <broeders,> die ik heb in Christus Jezus onze Heer! 32 Als ik, naar [de] mens [gesproken], in Efeze tegen wilde dieren heb gevochten, wat baat het mij? Als er geen doden worden opgewekt, laten wij eten en drinken, want morgen sterven wij. 33 Dwaalt niet! Verkeerde omgang bederft goede zeden. 34 Wordt nuchter zoals het behoort en zondigt niet; want sommigen zijn onwetend aangaande God; ik zeg het tot uw beschaming.*

V29. Nadat hij uit de volheid van zijn hart over de toekomstige regering van Christus heeft gesproken, pakt Paulus hier de draad van zijn betoog weer op die hij in *vers* 19 heeft losgelaten. Hij brengt een nieuw argument naar voren om daarmee het belang van de opstanding nog verder te onderstrepen. Dat argument is de doop. Het lijkt je misschien ver gezocht, maar je zult zien hoeveel de doop met de opstanding te maken heeft.

Wat betekent de doop ook alweer? In *Romeinen 6* lees je dat de doop een begrafenissen voorstelt (*Rm 6:3-4*). Door je te laten dopen laat je zien dat je met Christus, Die voor jou gestorven is, begraven bent. Iemand die begraven is, bestaat niet meer voor deze wereld. Door je te laten dopen geef je te kennen dat je de Heer Jezus wilt volgen in een wereld waarvoor Christus heeft afgedaan. De doop maakt je tot een volgeling van Hem.

Wanneer je dat consequent wilt doen, zul je net zo door de wereld worden behandeld als Hij door de wereld is behandeld. De Heer

Jezus heeft gezegd dat de mensen van de wereld Hem hebben vervolgd en dat ze ook Zijn discipelen zullen vervolgen (*Jh 15:20*). Vanaf het ogenblik dat je bent gedoopt, wil je niet meer voor jezelf leven, maar voor Hem Die voor jou gestorven en begraven is.

Nu ben jij niet de eerste die gedoopt is – ik ga ervan uit dat je gedoopt bent; zo niet, wat verhindert je? Velen zijn jou al voorgegaan. Allen die gedoopt zijn, vormen als het ware een leger dat zich op vijandelijk gebied bevindt. Zij willen allemaal de Heer Jezus volgen dwars tegen verdrukking en vijandschap in. De wereld is nu nog het gezagsgebied van de satan.

Wanneer de Heer Jezus komt, zal dat veranderen, zoals je dat in de *versen 20-28* hebt gezien. Maar in deze tijd moet je erop rekenen dat je niet meegeteld wordt, dat je veracht en verworpen bent. Deze vijandschap kan zelfs zover gaan, dat gelovigen worden gedood. Zo ontstaan er gaten, lege plekken in het leger. Wat is het dan prachtig als er nieuwe volgelingen van Christus komen, die zich laten dopen en zodoende de gaten in de gelederen weer opvullen. Je begrijpt wel dat ik de vergelijking met een leger alleen in geestelijk opzicht maak.

Wat heeft dit alles nu met de opstanding te maken? Lees *vers 29* nog maar eens goed. Het gaat daar over gelovigen die gestorven zijn en over anderen die nog leven en gedoopt zijn. Voor de gelovigen die gestorven zijn, is er een einde gekomen aan het volgen van een verworpen Christus, aan een leven van smaad en verachting. Anderen, die de Heer Jezus hebben leren kennen, van wie jij er een bent, hebben zich laten dopen en hebben de opgevallen plaatsen ingenomen. Zij gaan nú achter Hem aan, terwijl zij delen in de smaad en verachting die dat met zich meebrengt.

Wat zou dat allemaal voor zin hebben als er geen opstanding is? Juist het uitzicht op de opstanding brengt mensen ertoe af te zien van een gemakkelijk en aangenaam leven en vrijwillig te kiezen voor een weg van vernedering en bespottung. In de opstanding vindt de vergelding plaats voor al de geleden ontbering. Dan zal

God alles vergoeden waarvan in dit leven afstand is gedaan ter wille van Christus.

Je mag je spiegelen aan de Heer Jezus. Hij heeft om de vreugde die vóór Hem lag het kruis verdragen en de schande veracht (*Hb 12:1-2*). In *Hebreeën 11* worden gelovigen genoemd die zijn “*gefolterd zonder de verlossing aan te nemen, opdat zij een betere opstanding verkregen*” (*Hb 11:35*). Je moet in dit licht dat hele hoofdstuk maar eens lezen (*Hb 11:1-40*).

V30-31. Paulus heeft het ook geweten. Spreekt hij in *vers 29* nog over anderen, in de *verzen 30-31* spreekt hij over zichzelf. De omstandigheden waarin hij leeft, zijn verre van rooskleurig: hij is “*ieder uur in gevaar*” en “*sterft dagelijks*.”

Dit is niet overdreven. Dat lijkt de Korinthiërs misschien wel zo en daarom zet hij zijn woorden kracht bij door te wijzen op hun roem. Waaruit bestaat hun roem, waarop beroemen zij zich? Welke roem zij ook maar hebben, zij hebben die doordat hij hun het evangelie heeft gepredikt. Hun roem is daarom zijn roem en die heeft hij in Christus Jezus. Hij voegt eraan toe “*onze Heer*”. Hij verbindt hier de Korinthiërs met zichzelf als onderworpen aan een dezelfde Heer.

V32. Paulus heeft heel wat keren oog in oog met de dood gestaan. Voor iemand die zijn Heer en Meester dicht op de hielen volgt, is dit het levenspatroon. Wie zich ervoor inzet om op allerlei manieren en bij elke gelegenheid Christus uit te leven, kent geen ‘einde werktijd’, geen verstrooiende programma’s met zijn borrelnootjes. Paulus is zich er voortdurend van bewust op welk terrein hij zich bevindt. Voor hem is deze wereld een doorgangsterrein. Hij moet erdoorheen en hij gaat erdoorheen met een duidelijke opdracht.

De rust en de beloning zal hij in de opstanding krijgen. Zolang hij daar nog geen deel aan heeft, is zijn leven een strijd, een gevecht. De mensen die zijn leven belagen, vergelijkt hij met wilde dieren. Het zijn wrede, onverzoenlijke mensen die bloed willen zien. Wat hem in Efeze is overkomen, staat beschreven in *Handelingen 19* (*Hd*

19:23-41). Wat je daar leest, is beslist geen kleinigheid. Stel je eens voor dat duizenden mensen massaal tegen jou in opstand komen omdat jij hun het evangelie hebt verkondigd. Zou je dan niet terecht voor je leven vrezen? Mensen veranderen in beesten als ze als massa worden opgezweept. Oorlogen in het verleden en het heden bewijzen dat.

Wat zou het voor zin hebben je leven zo in de waagschaal te stellen als er geen doden worden opgewekt? Dan kun je toch beter vandaag van het leven genieten? Morgen kun je er wel niet meer zijn. Ook mensen die van het leven plukken wat er van te plukken valt, realiseren zich best dat er een ogenblik komt dat ze moeten sterven. Alleen denken ze dat dat pas morgen zal zijn en niet vandaag. Ze schuiven het fatale ogenblik altijd voor zich uit. Ze redeneren: 'Morgen kan ik sterven, daarom wil ik vandaag nog uit het leven halen wat erin zit.'

V33. Dat lijkt logisch en dat is het ook als je geen rekening houdt met de opstanding. Omdat er wel een opstanding is, is deze redenering een dwaling. "*Dwaalt niet!*" Luister niet naar de mensen die zo denken en leven. Ga er niet mee om! Wie met hen omgaat, zal daardoor tot hetzelfde levenspatroon vervallen.

V34. De apostel waarschuwt de Korinthiërs "*nuchter*" te worden. 'Nuchter' wil zeggen: niet beïnvloed door een bepaalde geest van denken. De christen wordt vaker opgeroepen om nuchter te zijn (1Th 5:6,8; 2Tm 4:5; 1Pt 1:13; 4:7). Mensen die leven zonder God, maken zichzelf en anderen wijs dat zij nuchter zijn. Ze staan met beide benen op de grond en houden alleen rekening met wat ze kunnen zien, menen ze. Als je gelooft, ben je niet nuchter, maar zweverig, beweren ze.

Geloof er maar niets van. Deze mensen "*zijn onwetend aangaande God*" en houden daardoor geen rekening met Hem. De werkelijkheid is andersom. Wie nuchter is, luistert naar wat God in de Bijbel zegt en handelt daarnaar. Dan leef je zoals het behoort en zondig je niet.

Onwetend zijn aangaande God is voor de ongelovigen normaal. Hier worden echter gelovigen aangesproken. Als dit van jou en mij gezegd zou moeten worden, zouden wij ons diep moeten schamen. Deze onwetendheid is geen gebrek aan kennis van God omdat je Hem nog maar kort kent. Een kind van God heeft de zalving van de Heilige en weet alles (1Jh 2:20). Dat wil zeggen dat zo iemand de Heilige Geest heeft ontvangen en daardoor zal aanvoelen of iets wel of niet naar de wil van God is, zonder daarvoor een bepaalde tekst uit de Bijbel te kunnen aanhalen. Natuurlijk zul je veel in de Bijbel lezen om meer van God te leren kennen. De onwetendheid die hier bedoeld wordt, betreft gelovigen die beter hadden moeten weten, maar die door omgang met verkeerde mensen aan het dwalen zijn geraakt.

Neem dit woord ter harte en laat je niet in met mensen, of het nu ongelovigen of 'gelovigen' zijn, die je dingen willen laten geloven die in strijd zijn met wat God heeft gezegd. Dat zal je ook bewaren voor een leven dat tot oneer is van God.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 15:29-34.

Verwerking:

Vind jij het leven met de Heer de moeite, die in deze verzen wordt beschreven, waard?

1 Korinthiërs 15:35-44

Hoe de doden worden opgewekt

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

35 Maar, zal iemand zeggen: Hoe worden de doden opgewekt en met wat voor lichaam komen zij? 36 Dwaas! Wat u zaait, wordt niet levend, tenzij het sterft; 37 en wat u zaait, niet het lichaam dat zal worden zaait u, maar slechts een korrel, hetzij van tarwe of van een van de andere [granen]. 38 Maar God geeft er een lichaam aan zoals Hij heeft gewild, en aan elk van de zaden een eigen lichaam. 39 Alle vlees is niet hetzelfde vlees, maar een ander is [dat] van mensen, en een ander is [het] vlees van dieren, en een ander is [het] vlees van vogels, en een ander [dat] van vissen. 40 En er zijn hemelse lichamen en aardse lichamen, maar de heerlijkheid van de hemelse [lichamen] is verschillend, en die van de aardse is verschillend. 41 [Er is] een andere heerlijkheid van [de] zon, en een andere heerlijkheid van [de] maan, en een andere heerlijkheid van [de] sterren; want [de ene] ster verschilt van [de andere] ster in heerlijkheid. 42 Zo is ook de opstanding van de doden. Er wordt gezaaid in vergankelijkheid, er wordt opgewekt in onvergankelijkheid; 43 er wordt gezaaid in oneer, er wordt opgewekt in heerlijkheid; er wordt gezaaid in zwakheid, er wordt opgewekt in kracht; 44 er wordt een natuurlijk lichaam gezaaid, er wordt een geestelijk lichaam opgewekt. Als er een natuurlijk lichaam is, dan is er ook een geestelijk [lichaam].

V35. Het is niet zo uitnodigend om een vraag over de opstanding te stellen als je in het antwoord voor “dwaas” wordt uitgemaakt. Wie heeft er nu geen vragen over de opstanding? Je moet blijven bedenken dat Paulus het nog steeds over mensen heeft die de opstanding niet serieus nemen, zoals dat ook vandaag bij zogenaamde christenen het geval is. Ook de vraag van *vers* 35 moet je in dat licht bezien. Hij wordt gesteld door iemand die nog steeds niet van plan is zich

ervan te laten overtuigen dat er een opstanding is. De vraag is alleen maar gesteld om de nieuwsgierigheid te bevredigen en niet vanuit een innerlijk verlangen meer van het handelen van God te weten.

V36. Paulus wijst de vraagsteller dan ook terecht door hem te wijzen op voorbeelden uit de natuur. Daaruit kan hij al het nodige over de opstanding leren. Ik hoorde van een man die op sterven lag en veel had nagedacht over de dood en wat er daarna zou zijn. Hij geloofde niet in een opstanding van doden. Hij had een lang ziekbed gehad. Vanuit zijn bed kon hij naar buiten kijken en zag hij de planten en de bomen. Het was hem opgevallen dat in de herfst alles als het ware aan het sterven was. De kleuren veranderden bijna allemaal in bruin en de bladeren vielen af tot er niets meer over was dan kale takken. In de winter leek alles zelfs dood te zijn. Maar wat gebeurde er in de lente? Dan ontstond er nieuw leven. Aan de takken verschenen knoppen, die zich ontwikkelden tot bladeren en bloemen. Er kwam leven na de dood!

Dit opende hem de ogen voor zijn eigen situatie. Hij kwam tot geloof in de Heer Jezus. Toen hij stierf, wist hij dat het daarmee niet afgelopen was, maar dat hij naar zijn Heiland ging en ook eens een nieuw lichaam zou krijgen.

V37. Wat deze man zag en opmerkte sluit aan bij wat Paulus hier zegt. Hij wijst op het zaad dat gezaaid wordt. Dat moet eerst sterven en dan pas gaat het ontkiemen en komt het op. En wat komt er dan op? Lijkt het nog op de zaadkorrel die gezaaid is? Het lijkt er in de verste verte niet meer op. De korrel die in de aarde gezaaid is, is niet hetzelfde als wat er na verloop van tijd boven de grond verschijnt. Toch is, wat er boven de aarde verschijnt, ontstaan uit de korrel die is gezaaid.

V38. Het soort zaad dat is gezaaid, bepaalt wat eruit zal gaan groeien. Je zou raar opkijken als je de grond zou omspitten, er vervolgens graszaad in zou zaaien om een mooi grasveld te krijgen en na verloop van tijd zou er een golvend tarweveld staan. Dat kan natuurlijk niet.

Bij elk zaad hoort een eigen lichaam, een eigen groeisel dat boven de aarde zichtbaar wordt. Zo heeft God dat bepaald in de natuur. Hij geeft aan alles een eigen lichaam, een eigen gestalte. In *Genesis 1* wordt daarvan gezegd dat God alle dingen 'naar hun soort' heeft gemaakt (*Gn 1:11,21,24,25*).

V39. Als je nog eens om je heen kijkt in de natuur, nu niet naar de plantenwereld, maar naar de mensen- en dierenwereld, dan merk je daar hetzelfde onderscheid op. Mens en dier zijn gemaakt van dezelfde substantie, namelijk vlees. Toch zijn er enorme variaties in deze materie. Wat is er door God een geweldig onderscheid aangebracht tussen mensen, dieren, vogels en vissen! De voorbeelden die Paulus noemt, komen uit de eerste schepping, zoals die in *Genesis 1* is ontstaan. Je leert door de manier waarop hij deze voorbeelden gebruikt, dat *Genesis 1* ook iets te vertellen heeft over het onderscheid dat er in de nieuwe schepping is en zal zijn.

V40-41. Om in die verschillende onderscheidingen nog meer kleur aan te brengen voert Paulus nu het onderscheid tussen hemelse en aardse lichamen in. In de vorige verzen heeft hij het over de aardse lichamen gehad, in de *verzen 40-41* gaat hij een stapje hoger en wijst hij op hemelse lichamen, zoals de zon, de maan en de sterren. Elke planeet in het heelal heeft een eigen, bijzondere heerlijkheid, en die is door God gegeven.

Ik heb vanmorgen in *Psalms 19* gelezen: "*De hemel vertelt Gods eer, het gewelf verkondigt het werk van Zijn handen*" (*Ps 19:2*). Alles wat er aan heerlijkheid in de schepping te zien is, is de uitstraling van God Zelf. Hij heeft alles Zelf bedacht en uitgevoerd. Hij wil dat wij daar oog voor hebben en dat wij Hem daarvoor eren. Als dat voor de eerste schepping geldt, hoeveel te meer voor de nieuwe schepping. De nieuwe schepping bestaat uit een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. In de nieuwe hemel en op de nieuwe aarde zullen nieuwe mensen wonen. Hoe de nieuwe hemel en aarde tot stand komen, kun je lezen in *2 Petrus 3 (2Pt 3:10-13)*.

We keren weer terug naar 1 Korinthiërs 15. Daar gaat het om nieuwe mensen, zoals zij in de opstanding tevoorschijn zullen komen. Van deze mensen zullen er zijn die op de nieuwe aarde wonen in een lichaam dat een aardse heerlijkheid bezit en van deze mensen zullen er zijn die in de nieuwe hemel wonen in een lichaam dat een hemelse heerlijkheid bezit. Jaloersheid zal er niet bij zijn, want de zonde is er dan niet meer. Iedereen zal de wijsheid van God prijzen, want Hij heeft aan alles een lichaam gegeven zoals voor ieder passend is. Samenvattend kun je uit het voorgaande drie dingen leren:

1. Er is sprake van zaad, dat eerst moet sterven, waarna er een lichaam uit voortspruit dat er totaal anders uitziet dan het zaad (*verzen 37-38*).
2. Er is sprake van onderlinge verschillen tussen de uitgesproten lichamen (*vers 39*).
3. Er is sprake van een onderscheid tussen hemelse en aardse lichamen (*verzen 40-41*).

V42a. Deze drie dingen zijn ontleend aan de eerste schepping te midden waarvan wij leven. Ze bewijzen dat er een opstanding is. De conclusie is: *“Zo is ook de opstanding van de doden.”*

V42b-44. Er is aangetoond dat er een opstanding is en dat de opstanding zal gebeuren op een manier die vergelijkbaar is met de voorbeelden uit de natuur. Daarmee is nog niet gezegd hoe wij er in de opstanding precies uit zullen zien. Dat wordt uit de volgende verzen ook niet direct duidelijk. Wel wordt duidelijk dat het allemaal veel heerlijker zal zijn, zonder enige herinnering aan de zwakheid en het verderf van een aarde waar de zonde zijn verwoestende werk heeft gedaan.

Je kunt dit vergelijken met een rups en een vlinder. Een rups verpopt zich, hij spint zich helemaal in, en na verloop van tijd komt er een schitterende vlinder tevoorschijn. Onvoorstelbaar, deze gedaanteverwisseling. Wanneer je nu je aardse bestaan vergelijkt met de rups en je opstandingslichaam met de vlinder, dan heb je

een beetje idee van de verandering die zich in de opstanding zal voltrekken.

Paulus gebruikt voor ons 'rupsenbestaan' de woorden "vergankelijkheid", "oneer", "zwakheid" en "natuurlijk lichaam". Deze woorden geven aan hoezeer in ons aardse lichaam de gevolgen van de zonde hun sporen hebben getrokken. Wanneer wij sterven, is dat het laatste en duidelijkste bewijs van de neergang die ons lichaam vanaf de geboorte heeft ondergaan. Dan wordt ons lichaam in de aarde begraven: het wordt "gezaaid".

Daarmee is het voor de gelovige niet afgelopen. Er wordt juist gezaaid omdat er een opstanding is. En die opstanding laat een heel ander en veel heerlijker lichaam zien. Het lichaam wordt opgewekt in "onvergankelijkheid", "heerlijkheid", "kracht", en als een "geestelijk lichaam". De woorden die hier gebruikt worden, hebben te maken met de Heer Jezus en Zijn werk, met de hemel, met God en met de Heilige Geest.

De Heer Jezus heeft door Zijn werk op het kruis "de dood tenietgedaan en leven en onvergankelijkheid aan het licht gebracht" (2Tm 1:10). De hemel is de plaats waar heerlijkheid te zien is en beleefd wordt en waar we eerst niet konden komen (Rm 3:23-24; 5:2). Het is de kracht van God waardoor de opstanding zal plaatsvinden (Ef 1:19-20).

Het lichaam dat we dan hebben, zal een lichaam zijn dat geen natuurlijke behoeften meer kent. Het heeft geen eten en drinken meer nodig om in leven te blijven. Het leven van het opstandingslichaam is een leven dat geestelijk is, dat wil zeggen dat de Heilige Geest voorziet in alles waar dat lichaam om vraagt en dat is de gemeenschap met de Vader en de Zoon. Vanuit die gemeenschap vindt elke activiteit plaats, zowel in het duizendjarig vreedrijk als in de eeuwigheid, in het Vaderhuis.

Het lijkt mij geweldig om zo, ongestoord, bezig te zijn met alles wat de Vader voor ons heeft klaarliggen op grond van het werk van Zijn

Zoon in een sfeer waarin niets meer is en nooit kan komen wat die sfeer verstoort.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 15:35-44.

Verwerking:

Welke kenmerken van het opstandingslichaam tref je in dit gedeelte aan?

1 Korinthiërs 15:45-52

Een verborgenheid onthuld

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

45 Zo staat er ook geschreven: 'De eerste mens, Adam, [werd] tot een levende ziel'; de laatste Adam tot een levendmakende geest. 46 Maar niet het geestelijke is eerst, maar het natuurlijke; daarna het geestelijke. 47 De eerste mens is uit [de] aarde, stoffelijk, de tweede Mens is uit [de] hemel. 48 Zoals de stoffelijke is, zo zijn ook de stoffelijken; en zoals de Hemelse is, zo zijn ook de hemelsen. 49 En zoals wij het beeld van de stoffelijke gedragen hebben, zo zullen wij ook het beeld van de Hemelse dragen. 50 Maar dit zeg ik, broeders, dat vlees en bloed Gods koninkrijk niet kunnen beërven, en de vergankelijkheid beërft de onvergankelijkheid niet. 51 Zie, ik zeg u een verborgenheid. Wij zullen niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden, 52 in een ondeelbaar [ogenblik], in een oogwenk, bij de laatste bazuin; want de bazuin zal klinken, en de doden zullen onvergankelijk worden opgewekt en wij zullen veranderd worden.

V45. Om het verschil tussen het natuurlijke en het geestelijke lichaam duidelijk te maken haalt Paulus aan wat er geschreven staat over de schepping van de eerste mens. Je ziet het, weer een keer staat er “zo staat er ... geschreven”. Op elke vraag met betrekking tot het bestaan van de mens en het hiernamaals moet je het antwoord zien te vinden in de Bijbel.

Hoe wordt de eerste mens tot een levende ziel? Dat gebeurt, doordat God de adem van het leven in hem blaast. Daardoor is de mens, die door God uit de aarde is gevormd, een hoger wezen dan een dier. Door de adem van God kan de natuurlijke mens zijn bestaan op aarde hebben en kan hij met God omgang hebben. Dit is niet de manier waarop God de dieren leven geeft. God komt bij Adam en

spreekt met hem en Adam spreekt met Hem. Op die manier gaat Hij niet met de dieren om. God heeft de mens zo geschapen, dat hij, om in leven te blijven, moet eten. In dat eten heeft God voorzien.

Je ziet aan de manier waarop Adam door God is geschapen, dat hij iemand is die afhankelijk is van God. Alles, zijn leven én zijn middelen van bestaan, heeft hij van God gekregen.

Hij heeft van God leven gekregen door middel van de ziel. Wat de ziel precies is, kan ik je niet uitleggen. Ik wil je wel het volgende ter overweging geven. Als je het woord 'ziel' in de Bijbel tegenkomt, kunnen daar verschillende dingen mee bedoeld zijn. Een daarvan is de niet-materiële zijde van de mens, dat wil zeggen iets anders dan zijn lichaam, dat je de materiële zijde van de mens zou kunnen noemen. Als het woord 'ziel' op deze wijze gebruikt wordt, ziet het gewoonlijk op de mens in relatie tot de aardse omstandigheden, hoe hij zich voelt en gedraagt op aarde.

Wat er met de eerste mens is gebeurd, wordt nu vergeleken met wat heeft plaatsgevonden met de laatste Adam. De Heer Jezus wordt hier "*de laatste Adam*" genoemd om aan te geven dat er nooit meer een volgende Adam zal zijn. Wat is nu het kenmerk van de laatste Adam? Dat Hij "*tot een levendmakende geest*" is geworden. De laatste Adam, de Heer Jezus, heeft *niet* iets van God *ontvangen*, maar heeft *Zelf* leven aan anderen *gegeven*. De Heer heeft dat gedaan, nadat Hij is opgestaan uit de doden.

Na Zijn opstanding blaast Hij in de discipelen en geeft hun daardoor een leven waarin de Heilige Geest kan werken (*Jh 20:22*). Dit lijkt op wat er gebeurt met Adam (*Gn 2:7*), maar het is toch anders. Door wat er met Adam gebeurt, kan hij *op aarde* gaan leven als een levende ziel. Door wat de laatste Adam doet, krijgen de discipelen een nieuw leven dat hen geschikt maakt om *in de hemel*, bij God, te komen.

V46. Je ziet hier ook de volgorde: eerst het natuurlijke, daarna het geestelijke. Deze volgorde kom je elke dag tegen. Een baby heeft alleen behoefte aan melk. Je kunt aan een baby niets kwijt over

geestelijke zaken. Dat kan pas als iemand een zekere leeftijd heeft bereikt.

V47. Niet alleen is er verschil in wat Adam en de Heer Jezus geworden zijn, er is ook verschil in hun oorsprong, waar ze vandaan komen. Dit verschil is enorm. De eerste mens dankt zijn bestaan aan het stof van de aarde. Na de zondeval heeft God gezegd: “*Stof bent u en u zult tot stof terugkeren*” (Gn 3:19). De mens met al zijn eigenwaan is niets meer dan dat. Zonder een machtig werk van God is er ook geen hoop dat daar ooit verandering in kan komen.

Dan komt de tweede Mens. Waar komt Hij vandaan? Een nieuwe mens uit het stof van de aarde? Nee! Hij komt uit de hemel. Hij is wel Mens geworden, maar Zijn oorsprong is de hemel.

V48. Deze twee Adams hebben beiden hun ‘nakomelingen’. Wie bij de eerste mens, Adam, hoort, is ook stoffelijk. Wie hoort bij de laatste Adam, Die hier “*de Hemelse*” wordt genoemd, is hemels. Je bent nu hemels, zoals de Heer Jezus. Dit is even wat! Je bent nog wel op aarde en hebt nog deel aan het stoffelijke, maar innerlijk hoor je bij de hemel. Innerlijk heeft er al een geweldige verandering plaatsgevonden.

V49. Het wachten is op de grote verandering die zal plaatsvinden bij de opstanding. Dan zullen we het beeld van de Hemelse dragen. Een paar prachtige teksten die daarvan spreken, staan in *Romeinen 8* en *1 Johannes 3* (Rm 8:29; 1Jh 3:2).

V50. De zaken waarover het hier gaat, zijn geen zaken waar “*vlees en bloed*” deel aan hebben. De uitdrukking ‘vlees en bloed’ ziet op de mens als een schepsel met beperkingen, in wie sinds de zondeval de zonde woont. Daardoor is hij aan “*de vergankelijkheid*” onderworpen. God kan Zijn koninkrijk niet openzetten voor zulke mensen. Zij zijn door Hem niet als erfgenamen aangewezen. Het beërven van Zijn koninkrijk is weggelegd voor hen die met dé Erfgenaam, de Heer Jezus, verbonden zijn. Buiten die verbinding is er geen erfenis.

V51. Als Paulus bij dit punt van zijn onderwijs is aangekomen, gaat hij een verborgenheid bekendmaken. Hij heeft het de hele tijd gehad

over de opstanding van de doden. Dat is iets wat ook in de tijd van het Oude Testament bekend is. Alle gelovigen in het Oude Testament zijn gestorven in het geloof dat er eenmaal een opstanding zal plaatsvinden en dat zij dan zullen ontvangen wat God heeft beloofd. In *Hebreeënen 11* heb je een heel hoofdstuk waarin je zulke gelovigen aantreft (*Hb 11:1-40*). Om aan de opstanding deel te hebben moet je wel eerst gestorven zijn.

Het bijzondere van de verborgenheid die hier wordt onthuld, is dat niet allen gestorven zullen zijn wanneer Christus komt om al Gods beloften te vervullen. Er zullen namelijk ook levende gelovigen op aarde zijn wanneer Christus terugkomt. Paulus zegt het zelfs op een manier, alsof hij erop rekent dat hij zelf niet zal ontslapen, maar het tijdens zijn leven zal meemaken. Hij heeft het over "*wij, de levenden*" (*1Th 4:15*). Hoeveel te meer kunnen wij, die nu leven, dat dan zeggen.

Wat gebeurt er dan met de levenden? Zij zullen worden veranderd. Dat is nodig, want in *vers 50* heb je gelezen dat vlees en bloed Gods koninkrijk niet kunnen beërven. We hebben een lichaam nodig dat bij God in de hemel kan zijn. In *Filippenzen 3* staat dat de Heer Jezus bij Zijn komst "*het lichaam van onze vernedering zal veranderen tot gelijkvormigheid aan het lichaam van Zijn heerlijkheid*" (*Fp 3:21*).

V52. Het moment waarop dat zal gebeuren, is niet in een eenheid van tijd uit te drukken. Wij gebruiken allerlei woorden als wij de snelheid van een gebeurtenis willen aanduiden, bijvoorbeeld een flits, pijlsnel, een onderdeel van een seconde. Maar elke omschrijving doet tekort aan de snelheid waarmee deze verandering zal plaatsvinden. Het is in "*een ondeelbaar [ogenblik], in een oogwenk*".

Het signaal dat deze gebeurtenis inluidt, is het geluid van de bazuin, de laatste wel te verstaan. Paulus zinspeelt hiermee op gebruiken in het Romeinse leger, waar de bazuin drie keer geblazen wordt. De eerste keer betekent dat er moet worden opgebroken; de tweede keer houdt in dat er moet worden opgesteld; de derde en laatste keer is het bevel om op te trekken.

Opbreken, opstellen, optrekken, zo gaat dat in de tijd van Paulus in de Romeinse legers. Zo moet het ook gaan bij ons als christenen. Ben jij al opgebroken en sta jij al opgesteld? Opbreken wil zeggen: alles losmaken wat je aan de wereld bindt. Opstellen wil zeggen: klaar staan voor vertrek.

Het wachten is nog op de laatste bazuin. Als die klinkt, gebeuren er in dat ondeelbare ogenblik twee dingen. Eerst worden de doden opgewekt. Zij krijgen de voorrang boven de levenden, al is het maar een moment van dat ondeelbare ogenblik. Zij blijven geen ogenblik langer in het graf dan nodig is. Wat er verder gebeurt, kun je lezen in *1 Thessalonicenzen 4 (1Th 4:15-18)*. Dat gedeelte gaat over dezelfde gebeurtenis. De nadruk ligt daar op de ontslapenen, terwijl hier de verandering van de levenden meer op de voorgrond staat. In elk geval is het resultaat dat wij dan altijd met de Heer zullen zijn. Wat een prachtig vooruitzicht!

Lees nog eens 1 Korinthiërs 15:46-52.

Verwerking:

Welke grote veranderingen zal de komst van de Heer Jezus teweegbrengen? Zie je daarnaar uit?

1 Korinthiërs 15:53-58

Onze arbeid is niet vergeefs in de Heer

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

53 Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen en dit sterfelijke onsterfelijkheid aandoen. 54 En wanneer dit vergankelijke onvergankelijkheid zal aandoen, en dit sterfelijke onsterfelijkheid zal aandoen, dan zal het woord uitkomen dat geschreven staat: 'De dood is verslonden tot overwinning'. 55 'Waar is, dood, uw prikkel? Waar is, dood, uw overwinning?' 56 De prikkel nu van de dood is de zonde, en de kracht van de zonde is de wet. 57 Maar God zij dank, Die ons de overwinning geeft door onze Heer Jezus Christus! 58 Daarom, mijn geliefde broeders, weest standvastig, onbeweeglijk, altijd overvloedig in het werk van de Heer, daar u weet, dat uw arbeid niet vergeefs is in [de] Heer.

V53. Er moet een grote verandering plaatsvinden, willen wij de hemel kunnen binnengaan en kunnen wonen waar God en de Heer Jezus wonen. Ons lichaam is, als gevolg van de zonde, vergankelijk en daarom moet het *"onvergankelijkheid ... aandoen"*.

'Vergankelijk' wil zeggen dat het met ons lichaam steeds slechter gaat. Je kunt aan fitnessstraining doen en nog veel meer om je lichaam in een goede conditie te houden, maar een keer houdt het op. Als je al gezond blijft – op gezondheid kun je geen claim leggen –, dan zul je toch een keer gaan merken dat je niet meer alles kunt wat je vroeger wel kon. Daarin komt die vergankelijkheid tot uiting. Dat proces van achteruitgang is er niet meer wanneer ons lichaam in onvergankelijkheid is opgewekt en met onvergankelijkheid is bekleed.

Daarbij komt nog, dat ons huidige lichaam sterfelijk is. Dat past helemaal niet bij de hemel. Ons lichaam moet daarom *"onsterfelijkheid ... aandoen"*. Op het lichaam dat we krijgen bij de komst van

Christus, hebben het verouderingsproces en de dood geen enkele vat meer. Het is niet alleen een lichaam dat niet meer kan sterven en tot in alle eeuwigheid zal blijven bestaan, maar er is ook geen enkele kans dat de dood het ooit in zijn macht krijgt.

V54. Wanneer is het moment gekomen dat het woord “*de dood is verslonden tot overwinning*” in vervulling zal gaan? Dat is op het moment dat alle verlost en uit de graven zijn opgewekt. De opstanding zal namelijk in een paar fasen plaatsvinden.

De eerste fase gaat in vervulling bij de komst van de Heer Jezus voor de gemeente. Hij komt dan nog niet terug op de aarde. Hij zal alle gelovigen die ooit op aarde hebben geleefd, opwekken en tot Zich nemen in de lucht. Het bewijs hiervoor staat in *1 Thessalonicenzen 4 (1Th 4:17)*.

Toch zullen er na de opname van deze gelovigen nog gelovigen sterven. Dat zijn zij die na de opname tot geloof zijn gekomen. Velen van hen zullen de belijdenis van hun geloof met de dood moeten bekopen. Dat zal vooral zijn tijdens een grote verdrukking die enkele jaren na de eerste fase van de opstanding zal losbarsten. Over deze gelovigen lees je in *Openbaring 6 en 13 (Op 6:9; 13:7,15)*. Toch nemen zij deel aan de duizendjarige regering van Christus. Zo staat dat in *Openbaring 20* waar zij met name worden genoemd (*Op 20:4*). Zij zijn opgewekt voordat Christus Zijn heerschappij aanvaardt. Dat is de tweede fase en daarmee is de eerste opstanding voltooid, zoals het volgende vers in *Openbaring 20* zegt (*Op 20:5*).

Dan is er geen sprake meer van vergankelijkheid en sterfelijkheid. Ze zijn vervangen door onvergankelijkheid en onsterfelijkheid. De overwinning over de dood is volledig. Dat, als laatste vijand, de dood nog moet worden tenietgedaan, doet aan de overwinning niets af. Dat is slechts het voltrekken van het vonnis, zoals dat verderop in *Openbaring 20* in sobere woorden wordt beschreven (*Op 20:14*). De dood kan zijn verschrikking niet meer uitoefenen. Nooit zal er meer een gelovige in een graf worden gelegd.

V55. De woorden van dit vers klinken dan ook als een triomfantelijke overwinningskreet waarbij de dood als het ware wordt uitgedaagd om zijn prikkel en zijn overwinning te tonen. Maar de dood heeft geen antwoord meer. Wanneer alle gelovigen aan het machtsgebied van de dood zijn ontruikt door de 'metamorfose' (= gedaanteverwisseling) van de levenden en de opstanding van de doden, is het met de dood gedaan. Zijn zeggenschap over de lichamen van de levende en gestorven gelovigen is hij voorgoed kwijt.

V56. De dood heeft een sterk wapen gehad waarmee hij de mensen heeft kunnen verslaan en dat is de zonde. De zonde wordt hier de prikkel van de dood genoemd. Tussen de dood en de zonde bestaat een duister verbond. Door de zonde is de dood in de wereld gekomen en de zonde sleept alle mensen mee in de dood.

De wet doet daar nog een schepje bovenop omdat daardoor de zondige, opstandige wil van de mens aan het licht komt. De wet houdt immers niets anders aan de mens voor dan een aantal geboden om aan te gehoorzamen. En wat blijkt? Dat de mens die geboden niet houdt, maar ze overtreedt. Hij is niet in staat de wet te houden omdat de zonde zo krachtig in hem werkt. De wet toont de kracht van de zonde aan. De *brief aan de Romeinen* maakt duidelijk dat er met de wet niets mis is. Het is mis met de mens.

V57. Gelukkig heeft God ons niet laten voorttobben in deze ongelijke strijd. Wij zijn de verliezers, maar de overwinning is ons door God gegeven in de gave van Zijn geliefde Zoon. Gegeven! Het is een geschenk, dat wij door genade hebben mogen aanpakken. We hebben er zelf niets voor hoeven doen. Alles wat wij hebben geprobeerd om te ontkomen aan de angst voor de dood en om te overwinnen in de strijd tegen de zonde, daarvan is het resultaat keer op keer een nederlaag geweest. God heeft de overwinning gegeven. Prijs Hem daarvoor!

Op het kruis van Golgotha heeft de Heer Jezus de zonde tenietgedaan; door uit het graf op te staan heeft Hij de dood tenietgedaan. Hoewel wij nu het volle resultaat daarvan nog niet zien, weten we

in het geloof dat Hij een complete en eeuwige overwinning heeft behaald. God ziet het eindresultaat al en wij mogen dat in het geloof ook al zien. Wat kun je anders doen dan God daarvoor danken?

V58. Voor de toekomst is alles geregeld. Maar wat denk je van je verdere verblijf hier op aarde? Je leeft nog in een wereld waar de dood zijn macht uitoefent. De Heer Jezus is nog steeds niet gekomen om je lichaam te veranderen. Dat betekent dat je nog een opdracht hebt te vervullen.

Het laatste vers van dit hoofdstuk begint met *“daarom”* en slaat dan ook terug op de voorgaande verzen. Als je iets van die verzen hebt begrepen, zul je daarin een machtig motief kunnen vinden om je helemaal te geven *“in het werk van de Heer”*. Het uitzien naar die grote verandering is een flinke aansporing om je *“overvloedig”* in te zetten en niet slechts een klein beetje van je tijd en krachten te geven.

Je wordt opgeroepen *“standvastig”* en *“onbeweeglijk”* te zijn. Dat is nodig omdat er veel tegenwerking komt als je je voorneemt voor de Heer Jezus te leven. Reken er maar op dat er altijd stemmen zullen zijn die je vertellen dat het best wat minder kan. Die stem kan bij jezelf opkomen of anderen kunnen je vertellen dat je bijvoorbeeld toch ook je rust nodig hebt. Natuurlijk moet je niet roekeloos met je gezondheid omspringen, maar je inzet is van groot belang. Verder kan er veel vijandschap op je afkomen, waardoor je de moed zou kunnen laten zakken. Daarom: wees standvastig en onbeweeglijk; ga door en houd vol. Eén ding weet je in elk geval na al het voorgaande: je arbeid is niet tevergeefs in de Heer.

Het zou wel tevergeefs, of nutteloos, zijn als er geen opstanding zou zijn. Maar de opstanding is een feit, en als die plaatsvindt, wordt de beloning uitgereikt. Alles wat je doet of laat voor de Heer, zal Hij belonen.

Ik wil nog even op een misverstand wijzen. Sommigen denken dat iemand alleen ‘in het werk van de Heer’ is, als hij of zij geen baan meer heeft in de maatschappij en alle tijd kan wijden aan

geestelijke zaken. Dat is een misverstand. Iedere christen wordt hier opgeroepen om bezig te zijn in het werk van de Heer. Ook je werk in de maatschappij of je gaan naar school of je bezig zijn in de huishouding valt daaronder. Je mag alles doen voor de Heer (Ko 3:17). Dat geeft glans aan de meest alledaagse bezigheden.

Het 'overvloedig in het werk van de Heer' bezig zijn betekent niet dat je moet verdrinken in allerlei aardse werkzaamheden, maar houdt in dat je ingesteld bent op het doen van de wil van de Heer, ook in de meest eenvoudige werkzaamheden.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 15:53-58.

Verwerking:

Wat is de beste motivatie om altijd overvloedig in het werk van de Heer te zijn?

1 Korinthiërs 16:1-9

Inzameling en reisplannen

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Wat nu de inzameling voor de heiligen betreft, doet ook u zoals ik verordend heb aan de gemeenten van Galatië. 2 Laat ieder van u op [de] eerste [dag] van [de] week bij zichzelf [iets] terzijde leggen en opsparen naardat hij welvaart heeft, opdat de inzamelingen niet pas gebeuren wanneer ik kom. 3 En wanneer ik aankom, zal ik hen die u beproefd acht, met brieven zenden om uw liefdegave naar Jeruzalem over te brengen; 4 en als het gepast is dat ik ook [daarheen] reis, dan zullen zij met mij reizen. 5 En ik zal naar u toe komen wanneer ik Macedonië heb doorreis, want ik doorreis Macedonië; 6 maar wellicht zal ik mij bij u langer ophouden of zelfs overwinteren, opdat u mij voorthelpt, waar ik ook heenreis. 7 Want ik wil u nu niet zien in [het] voorbijgaan, want ik hoop enige tijd bij u te blijven, als de Heer het vergunt. 8 Maar ik zal in Efeze blijven tot Pinksteren; 9 want een grote en krachtige deur is mij geopend en er zijn vele tegenstanders.

V1. Paulus besluit zijn brief met een paar praktische aanwijzingen over een collecte, een inzameling van geld. Het lijkt een soort aanhangsel te zijn waarin hij nog even iets kwijt wil wat niet zo belangrijk is. Toch is dat schijn. Wat hij hier zegt, raakt je portemonnee. Er is wel eens gezegd dat het laatste wat van een Nederlander bekeerd wordt, zijn portemonnee is. De grapjes die onze zuiderburen over de gierigheid van de Nederlander maken, zijn ook niet uit de lucht gegrepen. Er zijn overigens maar weinig mensen die zich helemaal niet druk maken over het 'slijk der aarde'. Iedereen wil er zoveel mogelijk van hebben. De loterijen en andere

kansspelen bewijzen dat het verschijnsel niet voorbehouden is aan de Nederlandse bevolking.

De aansporing die de Korinthiërs krijgen om een inzameling te houden voor arme gelovigen, is ook voor ons hard nodig. Als je het zelf goed hebt, is de kans niet denkbeeldig dat je een ander vergeet. Mogelijk heb je net genoeg om er zelf van rond te komen. Wat houd je dan nog over voor een ander? Toch wordt het niet aan je beleefdheid of mogelijkheid overgelaten of je iets opzij kunt leggen voor een ander. Paulus heeft hetzelfde al gezegd tegen de gemeenten van Galatië en nu houdt hij ook de Korinthiërs hun verantwoordelijkheid voor. Hij wil erop kunnen rekenen dat zij zullen doen wat hij zegt.

In 2 Korinthiërs 8-9, dat zijn twee hele hoofdstukken, geeft hij nog meer aanwijzingen over het inzamelen van gelden voor noodlijdende medegelovigen. Daaruit blijkt hoe belangrijk hij dit onderwerp vindt. In die hoofdstukken lees je onder meer dat God graag ziet dat je *vrijwillig* geeft, niet uit dwang.

V2. In ons hoofdstuk geeft hij de aanwijzing op welke wijze het opzijleggen van geld voor arme gelovigen het beste kan gebeuren. Natuurlijk zijn er veel manieren om anderen te laten delen in de welvaart die jij hebt, maar hier wordt een nauwe relatie met de eerste dag van de week, de zondag, gelegd. Dat is mooi. De eerste dag van de week is speciaal de dag waarop de gelovigen samenkomen om het avondmaal te vieren en om naar Gods Woord te luisteren (*Hd* 20:7). Is het niet een automatisch gevolg van onze verbondenheid in de Heer die we beleven tijdens de samenkomsten, dat we ook in praktisch opzicht onze verbondenheid tonen?

De Bijbel spreekt over een *“loffer”* dat we als een *“vrucht van de lippen”* aan God mogen brengen en bedoelt daarmee dat we God vertellen hoe dankbaar we Hem zijn dat Hij ons heeft verlost. Direct daaraan gekoppeld spreekt de Bijbel over de offers van *“de weldadigheid en de mededeelzaamheid”* waarin God een welbehagen heeft

(Hb 13:15-16). De collectes of inzamelingen zijn geen geldklopperij, maar een logisch gevolg van onze dankbaarheid aan God.

Nadat Paulus het zo verbonden heeft met “[de] eerste [dag] van [de] week”, geeft hij een praktische tip: Laat ieder van hen op die dag een bepaald bedrag opzijleggen. Dat bedrag kan elke week verschillend zijn. Het is afhankelijk van hun welvaart. Voor mensen met een vast inkomen zal het vaak hetzelfde bedrag zijn. Er moet steeds over worden nagedacht: ‘Hoeveel kan ik deze week opzij leggen?’

Ik hoop dat jij de gewoonte hebt om regelmatig geld in de collectezak te doen of op een andere manier geld te geven voor of aan gelovigen die het nodig hebben. En bekijk je ook regelmatig of er iets aan de bijdrage kan veranderen? Door de aanpak die Paulus voorstelt, heeft hij het voordeel dat er bij zijn komst een aardig bedrag bij elkaar gespaard zal zijn. Als de inzameling pas zou gebeuren op het moment dat hij zou komen, zou de opbrengst beslist niet zo groot zijn. Een eenmalige gift is meestal kleiner dan de som van een gespaard bedrag.

V3-4. Het bedrag dat op die manier klaarligt, zal hij aan broeders geven die het vertrouwen van de gemeente hebben. Samen met een begeleidend schrijven zullen deze broeders de liefdegave naar Jeruzalem brengen. Hij weet nog niet of hijzelf ook mee zal gaan. In het geval dat hij gaat, zullen zij met hem mee kunnen reizen. De broeders die met deze opdracht worden belast, zijn niet een paar willekeurige broeders. Het zijn broeders die hun sporen in de dienst van de Heer hebben verdiend. De gemeente in Korinthe kan deze broeders voordragen op grond van hun beproefdheid. Het moeten mensen zijn die niet voor de verleiding bezwijken om er met het geld vandoor te gaan.

In *Handelingen 6* en *1 Timotheüs 3* heb je een paar kenmerken van broeders aan wie men zo’n dienst kan toevertrouwen (*Hd 6:3; 1Tm 3:8-13*). De eigenschappen die daar beschreven worden, behoren natuurlijk iedere christen te sieren. Als dat al zo is, dan toch zeker die

broeders die een taak op de schouders gelegd krijgen om te voorzien in de stoffelijke noden van de gelovigen. Deze eigenschappen gelden nog steeds als een voorwaarde om een dienst in materiële zaken te kunnen doen. Het feit dat we tegenwoordig te maken hebben met digitale betalingsmogelijkheden, doet niets af aan de kwaliteiten die iemand moet hebben die met een dergelijke dienst belast wordt.

V5. Het ligt in Paulus' voornemen om de gelovigen in Korinthe te bezoeken. Hij schrijft aan hen langs welke weg hij denkt te komen. Als hij vanuit Efeze, van waaruit hij deze brief schrijft, vertrokken is, zal hij eerst door Macedonië reizen. Daar liggen steden als Filippi en Thessalonika, waar zijn hart ook naar uitgaat. Maar daarna komt hij naar Korinthe.

V6-7. Hij wil een flinke tijd bij hen blijven, mogelijk zelfs de hele winter. Als het buiten koud is, kan hij genieten van de warme liefde van de Korinthiërs. Dat zal een prachtige gelegenheid zijn om hun verder onderwijs te geven over de vragen die zij hebben gesteld. Tevens zullen zij in de gelegenheid zijn om hem te helpen als hij weer vertrekt. Hij rekent er in feite op dat zij dat zullen doen. Dat is de taal van de liefde. Hij heeft hun in de brief heel wat moeten zeggen over wat bij hen niet goed is. Toch vertrouwt hij erop dat zij hierdoor geen hekel aan hem hebben gekregen. Iemand in liefde terechtwijzen zal de verhouding niet doen verkoelen. Zoals gezegd, zal zijn bezoek niet vluchtig zijn.

Hij besluit zijn plannen met *“als de Heer het vergunt”*. Dat laat zien dat Paulus in alles rekening houdt met de wil van de Heer. Je mag best plannen maken, daar is niets op tegen, vooropgesteld natuurlijk dat het plannen zijn die de Heer kan goedkeuren. Het is voor een christen normaal dat hij zijn plannen in het gebed aan de Heer voorlegt, of het nu gaat om een vakantie of een zakenreis of een dienst voor de Heer.

De Heer Jezus heeft gezegd: *“Zonder Mij kunt u helemaal niets doen”* (Jh 15:5). Je zult het vast wel eens hebben meegemaakt dat je bepaal-

de dingen wilde doen, zonder de Heer erbij te betrekken. Je deed het omdat je het zelf graag wilde. Het maakt niet uit of je plannen zijn gelukt of niet, maar zonder de Heer is het niet goed geweest. Het geeft een geweldige rust als je weet dat de Heer je leven bestuurt en je bewust je leven in Zijn handen legt. Leg je plannen daarom aan Hem voor en je zult de zegen ervan ervaren.

V8-9. Aan de andere kant is een leven in de weg van de Heer niet een leven dat gladjes verloopt. Dat heeft Paulus ook ervaren. Hij wil in Efeze blijven tot Pinksteren omdat de Heer daar voor hem een groot werk heeft. Dat blijkt uit twee dingen:

1. *“Een grote en krachtige deur”* is voor hem geopend. Dat betekent dat de Heer op een machtige, indrukwekkende wijze de harten van een groot aantal mensen voor het evangelie heeft geopend.
2. Het bewijs dat de Heer daar aan het werk is, wordt ook geleverd door *“veel tegenstanders”*. Er is niets wat de duivel zo actief maakt als een werk van de Heer. Hoe meer tegenstand je ontmoet in een werk dat je voor de Heer wilt doen, des te zekerder kun je ervan zijn dat het inderdaad een werk van Hem is.

De duivel maakt zich niet druk om mensen die alleen voor zichzelf leven. Daar heeft hij niets van te vrezen. Zulke mensen doen wat hij prettig vindt en hij vindt alles prettig wat niet voor de Heer gebeurt.

Als jij graag voor de Heer bezig wilt zijn, zul je vaak deze twee dingen tegenkomen:

1. De Heer opent een deur voor je, dat wil zeggen: je ziet mogelijkheden om een werk voor de Heer te doen. Hij brengt je in omstandigheden die je herkent als Zijn leiding om een werk voor Hem te doen.
2. Je ontmoet tegenstand. Niet alleen jij herkent een werk voor de Heer, de duivel herkent dat ook. Daarom zal hij al zijn krachten inspannen om je daarin tegen te werken. Daarvoor

gebruikt hij mensen die als tegenstanders van het evangelie jou in je werk voor de Heer willen tegenhouden. Laat je daar niet door ontmoedigen, maar juist bemoedigen!

Lees nog eens 1 Korinthiërs 16:1-9.

Verwerking:

Ben jij aan het sparen? Waarvoor/voor wie?

1 Korinthiërs 16:10-14

Timotheüs en Apollos

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

10 Wanneer nu Timotheüs komt, let erop dat hij zonder vrees bij u is, want hij werkt het werk van [de] Heer evenals ik. 11 Laat dus niemand hem minachten; maar helpt hem in vrede voort, opdat hij tot mij komt, want ik verwacht hem met de broeders. 12 Wat nu broeder Apollos aangaat, ik heb hem dringend gevraagd met de broeders naar u toe te komen; en het was helemaal [zijn] wil niet nu te komen, maar hij zal komen wanneer hij gelegenheid heeft. 13 Waakt, staat vast in het geloof, weest mannelijk, weest sterk! 14 Laat alles bij u in liefde gebeuren.

V10. De gelovige Korinthiërs moeten geen gemakkelijk volkje zijn geweest, niet bepaald ‘makke schapjes’ van de goede Herder. Paulus heeft al van zichzelf gezegd dat hij in vrees en in veel beven bij hen is geweest (1Ko 2:3). Hij heeft daar alle reden toe gehad omdat hij hun een boodschap heeft moeten brengen die er niet als zoete koek zou ingaan. Integendeel, zijn woord zou weerstand oproepen. Nu vermaant hij de Korinthiërs ervoor te zorgen dat Timotheüs niet hetzelfde zal overkomen.

In 1 Korinthiërs 4 heeft hij de komst van Timotheüs en het doel van zijn zending al aangekondigd (1Ko 4:17). Daaruit blijkt hoezeer Timotheüs van hetzelfde doordrongen is als Paulus. Hij zal precies hetzelfde onderwijs geven als ze van Paulus hebben ontvangen, onderwijs dat niets overlaat van de hoge gedachten die zij over zichzelf hebben. De kans op weerstand is daarom opnieuw aanwezig. Daarom wijst hij hen erop hoe ze hem moeten ontvangen.

Net als Paulus is Timotheüs in het werk van de Heer. Het kan zijn dat “*het werk van [de] Heer*” hier niet die algemene betekenis heeft van het laatste vers van het vorige hoofdstuk (1Ko 15:58). Daar

wordt van ons allemaal gezegd dat wij in het werk van de Heer bezig moeten zijn, terwijl het hier om een meer specifiek werk van de Heer kan gaan. Timotheüs heeft, net als Paulus, een dienst onder de gelovigen waardoor hij volledig in beslag wordt genomen. Hij is een bijzondere jongeman, met wie Paulus een speciale band heeft. In verschillende van zijn brieven noemt hij Timotheüs als medeafzender of schrijft hij iets over hem. Hij heeft zelfs twee aparte brieven aan hem geschreven. Die vind je ook in de Bijbel.

Uit alles blijkt hoezeer Paulus hem waardeert. Misschien heb je een vriend of vriendin met wie je graag alles deelt omdat die de dingen op dezelfde manier aanvoelt als jij. Dan kun je je misschien een beetje een voorstelling maken van de verhouding tussen deze twee dienaren.

Daar komt bij dat Paulus een oudere man is en Timotheüs een jongeman. Het is een weldaad om te zien hoe hier twee generaties met elkaar omgaan, zonder dat er enige sprake is van een generatiekloof. Het is ook een weldaad als er in een plaatselijke gemeente jongelui zijn die zich positief ontwikkelen in de geestelijke dingen. Waar jonge gelovigen belangstelling voor de Bijbel hebben, zal er een goede band ontstaan met oudere gelovigen die ook een leven met de Heer leiden.

In de geestelijke ontwikkeling die Timotheüs heeft doorgemaakt, is hij nu zover gekomen dat Paulus hem een zelfstandige opdracht kan geven. Hij kan hem zenden naar een moeilijke gemeente als Korinthe. Daaruit blijkt Paulus' vertrouwen in Timotheüs. Hierin ligt een les voor oudere gelovigen om jongere gelovigen het vertrouwen te geven dat ze waard zijn. Paulus weet dat Timotheüs niets anders zal onderwijzen dan wat hij als onderwijs heeft doorgegeven. Zijn werk zal niet afgebroken worden door deze jongeman, maar juist door hem worden onderstreept.

VII. Nu is Timotheüs beslist geen krachtpatser, iemand die met een grote dosis vrijmoedigheid bij de Korinthiërs komt om hen te

dienen. Je krijgt de indruk dat hij eerder een wat verlegen jongeman is die het nodig heeft om regelmatig bemoedigd en aangespoord te worden (2Tm 1:6-8). Dat zou de Korinthiërs ertoe kunnen brengen hem te minachten. Voor indrukwekkende, meeslepende redenaars staan ze open. Dan kan je mond tenminste van verbazing openvallen om de manier waarop er gesproken wordt. De inhoud doet er niet zoveel toe, als het maar goed gebracht wordt.

Het gaat er ook vandaag voor talloze christenen nog steeds om hoe iemand overkomt. Wat hij te vertellen heeft, is maar bijzaak. Laat je daardoor niet beetnemen. Beoordeel alles wat je te horen krijgt aan de hand van het Woord van God en niet naar de manier waarop het je verteld wordt. In het tweede geval kun je behoorlijk op het verkeerde been worden gezet.

Zo werkt het bij Timotheüs niet. De Korinthiërs moeten zich niet blindstaren op zijn optreden, hoe hij overkomt, maar ze moeten luisteren naar en gehoor geven aan de boodschap die hij brengt. Ze kunnen laten zien dat ze hem accepteren door hem te ontvangen, aan zijn onderwijs te gehoorzamen en hem daarna in vrede verder te helpen als hij weer zou teruggaan naar de apostel.

Paulus ziet naar zijn komst uit, benieuwd naar alles wat hij heeft meegemaakt. Timotheüs zou overigens niet alleen komen, maar vergezeld worden door een aantal broeders. Het zou een prachtige gelegenheid worden om samen belevenissen uit te wisselen en de Heer te prijzen voor alles wat Hij had bewerkt.

Dat is het mooie van ontmoetingen met andere broeders en zusters. Vooral in een vakantieperiode kunnen zulke ontmoetingen met gelovigen die je anders nooit zou hebben leren kennen, een geweldige zegen inhouden. Jij hoort van hen hoe zij met de Heer leven en wat Hij in hun leven heeft gedaan en jij mag hun vertellen Wie de Heer voor jou is en wat Hij in jouw leven heeft gedaan.

V12. Een andere dienaar die Paulus hier noemt, is Apollos. Ook in Apollos heeft Paulus prachtige eigenschappen gezien waarmee hij

anderen kan dienen. Je ziet hier dat de verhouding waarin Apollos tot Paulus staat, een andere is dan die waarin Timotheüs tot Paulus staat. Timotheüs is iemand aan wie Paulus opdrachten kan geven die dan door Timotheüs worden uitgevoerd. Nog een paar van zulke mannen vind je in *Titus 3 (Tt 3:12)*. Wanneer zij ergens komen, komen zij daar namens de apostel en kunnen met zijn gezag optreden.

In het geval van Apollos ligt dat anders, zoals blijkt uit wat je hier leest. Paulus zou graag hebben gewild dat Apollos ook naar Korinthe zou gaan om de gelovigen daar te dienen. Hij heeft er echt bij hem op aangedrongen. Heel wat keren heeft hij al zijn overredingskracht gebruikt om Apollos zover te krijgen. Het is hem niet gelukt. Is Paulus menselijk bezig geweest? Ik denk het niet. Zijn liefde voor de Korinthiërs heeft elke gelegenheid gezocht om hen te dienen, ook door anderen.

Toch heeft Apollos gemeend niet op het verzoek van Paulus te moeten ingaan. Niet dat hij het verzoek van Paulus naast zich heeft neergelegd. Hij heeft voor de Heer overwogen of hij zou moeten gaan. Daarbij is hij tot de conclusie gekomen dat hij zou gaan als hij daarvoor een keer in de gelegenheid zou zijn. In elk geval gaat hij niet onmiddellijk.

Een belangrijke reden dat hij niet direct is gegaan, kan juist liefde voor Paulus geweest zijn, om niet tegen hem uitgespeeld te worden. Je weet misschien nog wel uit *1 Korinthiërs 9* dat er daar mensen zijn die aan het apostelschap van Paulus twijfelen. Als Apollos nu zou gaan, zouden kwaaddenkende lieden daaruit de conclusie kunnen trekken dat Paulus zelf niet durft te komen. Je ziet in Apollos een dienaar die een verzoek van een andere dienaar ontvangt om iets te gaan doen, daar vervolgens met de Heer over praat en dan tot een zelfstandige beslissing komt.

Dit is ook een belangrijke ontwikkeling in jouw geestelijke groei. In het begin zul je door andere broeders meegenomen worden in het een of andere werk dat zij voor de Heer mogen doen. Ik hoop

tenminste dat er zulke broeders in je omgeving zijn die je betrekken in een werk voor de Heer, waardoor je ervaring opdoet. Hoe meer je geestelijk groeit, des te meer zul je in je eigen relatie met de Heer merken dat Hij je zelfstandig gaat gebruiken. Jij op jouw beurt kunt te Zijner tijd weer aan anderen de gelegenheid bieden geestelijke ervaringen op te doen in het werk van de Heer.

V13. Timotheüs is onderweg naar de Korinthiërs. Apollos en ook Paulus zelf zouden nog een keer bij hen komen. Ondertussen moeten ze waken, dat wil zeggen de ogen goed openhouden, om te zien waar het gevaar van verkeerde leer dreigt. De aanvallen van de vijand op het geloof moeten ze het hoofd bieden door vast te staan op het fundament van het geloof, zoals ze dat van Paulus hebben gehoord en ook in deze brief in handen hebben. Ze moeten dat doen als mannen die de strijd niet schuwen en zich daarin sterk tonen. Zwakheid en slaptte zijn ongepast als het erom gaat vast te houden wat we van God in de Bijbel hebben ontvangen.

V14. Om samen sterk te zijn moet er onderling liefde zijn en geen jaloezies. Liefde is de onderlinge band die de meeste kracht geeft om elke aanval van de vijand af te slaan.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 16:10-14.

Verwerking:

Noem enkele verschillen tussen Paulus, Timotheüs en Apollos. Waarin kun jij je met ieder van hen vergelijken?

1 Korinthiërs 16:15-24

Laatste vermaningen en groeten

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

15 En ik vermaan u, broeders (u kent het huis van Stéfanos, dat het [de] eersteling van Achaje is en dat zij zich ten dienste van de heiligen hebben gesteld), 16 weest ook u aan zulke [personen] onderdanig, en aan ieder die meewerkt en werkt. 17 En ik verblijd mij over de komst van Stéfanos en Fortunatus en Achaïcus, want zij hebben aangevuld wat van uw kant ontbrak. 18 Want zij hebben mijn geest verkwikt en de uwe. Erkent dan zulke [broeders]. 19 U groeten de gemeenten van Asia. U groeten zeer in [de] Heer Aquila en Prisca, met de gemeente in hun huis. 20 U groeten al de broeders. Groet elkaar met een heilige kus. 21 De groet van mij, Paulus, met mijn eigen hand. 22 Als iemand de Heer niet liefheeft, die zij vervloekt; Maranatha! 23 De genade van de Heer Jezus zij met u. 24 Mijn liefde zij met u allen in Christus Jezus. <Amen>.

V15. Aan het slot van zijn brief wijst Paulus weer op een huisgezin. Daarmee is hij zijn brief ook begonnen. In *1 Korinthiërs 1* geeft hij als aanleiding van het schrijven van zijn brief dat hij verschillende dingen heeft gehoord van personen die behoren tot het huis van Chloë (*1Ko 1:11*). In dat hoofdstuk noemt hij ook het huisgezin van Stéfanos (*1Ko 1:16*). Dat hele gezin heeft hij gedoopt. Op dit gezin komt hij nu terug. Hij kan op dit gezin wijzen als een gezin dat zich dienstbaar maakt voor andere gelovigen.

In de vorige verzen heb je Paulus, Timotheüs en Apollos ontmoet, die als afzonderlijke dienaren hun opdracht vervullen. Hier vind je een broeder, Stéfanos, die met heel zijn gezin de Heer dient. De Heer dienen betekent de broeders en zusters dienen. Dat is de moeite waard. Er is een enorme behoefte aan zulke gezinnen. Het grootste

deel van alle ellende in de wereld en in de gemeente is terug te voeren op een falend gezinsverband. Vaders en moeders nemen niet meer de plaats in het gezin in die God hun heeft aangewezen. Kinderen luisteren niet meer naar wat hun ouders zeggen. Dit zijn ontwikkelingen die uiterst schadelijk voor de gemeente en ook voor de samenleving zijn. Gezinnen als dat van Stéfanos, daarvan gaat wat uit.

Deze broeder is met zijn gezin als eerste in het gebied van Achaje tot bekering gekomen. De bewijzen dat het een echte bekering is, worden vervolgens overvloedig geleverd. Een van die bewijzen is dienstbaarheid aan medegelovigen. Dienen wil zeggen de laagste plaats innemen. Door die plaats in te nemen straalt er iets van Stéfanos en de zijnen af.

V16. Stéfanos heeft geen officiële aanstelling als oudste of iets dergelijks. Hij eist die plaats ook niet op. Door zijn manier van leven kan Paulus de Korinthiërs vermanen aan hem onderdanig te zijn. Je doet er goed aan om onderdanig te zijn aan gelovigen die in hun gezinsleven tonen dat zij het Woord van de Heer serieus nemen. Zij hebben je iets te bieden waardoor je eigen leven met de Heer verrijkt wordt.

Dat geldt niet alleen voor gezinnen, maar wees onderdanig aan allen die de Heer toegewijd dienen. Je kunt van hen leren, het brengt je dichterbij de Heer. Dit onderdanig zijn is iets wat in onze tijd nauwelijks nog genoemd mag worden. We zijn allemaal mondig, en je 'slaafs' opstellen past niet bij de rechten die je hebt, zo beweert men. Maar onderdanigheid is geen onderkruiperij. Het is de houding van respect voor een ander en eerbiediging van de rechten die de ander heeft. Het is de houding die de Heer Jezus tijdens Zijn leven op aarde heeft tegenover Zijn God en Vader en ook tegenover Zijn aardse ouders (*Lk 2:51*).

V17. Stéfanos is een man die de apostel een warm hart toedraagt. Samen met twee anderen is hij naar Paulus gereisd. Wat is Paulus

daar blij over geweest. Ben jij ook zo blij als er broeders komen om de dingen van de Heer met je te delen?

Paulus heeft behoefte aan zulke bezoeken gehad, te meer omdat hij nu niet bepaald met de grootste dankbaarheid door de Korinthiërs is behandeld. Het is meer 'stank voor dank' geweest, dat hij van hen heeft ontvangen. Hij heeft zich intens voor hen ingezet, maar van erkentelijkheid is niet veel gebleken. Natuurlijk moet het een dienaar niet gaan om bedankjes of schouderklopjes. Waarvoor een echte dienaar wel gevoelig moet zijn, is dat zijn onderwijs effect heeft bij de gelovigen.

Wanneer een dienst wordt aangenomen, is het gevolg dat er een hartelijke band tussen de dienaar en de gelovigen ontstaat en dat is bij de Korinthiërs niet het geval. Nu zijn er toch een paar broeders uit Korinthe gekomen die zijn dienst wel aanvaardden en waarden. Dat is niet omdat het Paulus is, maar omdat hij Christus predikt. Als Christus het voorwerp van de dienst is en de harten daarvoor opengaan, is er altijd gemeenschap. Bij deze broeders zit het hart blijkbaar op de goede plaats. Zij hebben het verzuim van de Korinthiërs goedgemaakt.

V18. Zij hebben Paulus' geest verkwikt. Misschien heeft hij wel zitten piekeren hoe het nu verder moet gaan met de gelovigen in Korinthe. Hij zou er haast neerslachtig van geworden zijn. Je kunt je dat voorstellen als je je levenstaak in die plaats zo ziet stranden. Dan komen die broeders. Wat heeft hem dat goed gedaan. En als de Korinthiërs eerlijk zijn, moeten ze toegeven dat deze drie broeders die Paulus zo hebben verkwikt, hen ook vaak hebben verkwikt met hun dienst. Met zulke broeders moeten ze voorzichtig omgaan, want ze zijn van grote waarde. Het is te hopen dat jij ook zulke broeders kent en dat je ze ook erkent, dat wil zeggen dat je ook naar hen luistert.

V19. Dan komen de groeten. Er worden enkele namen genoemd. Eerst de gemeenten in Asia. Er is in die tijd een hechte band tussen de plaatselijke gemeenten. Zij kennen elkaar en onderhouden

contacten met elkaar. Het overbrengen van groeten is een bewijs van verbondenheid. Op deze wijze kunnen plaatselijke gemeenten ook in de tijd van verwarring waarin wij leven hun verbondenheid beleven. Het is iets simpels en toch heel mooi en waardevol.

Aquila en Priscilla zijn de enigen die bij name worden genoemd, samen met de gemeente die in hun huis samenkomt. In de eerste verzen van *Handelingen 18* kun je lezen dat Paulus dit echtpaar in Korinthe heeft leren kennen (*Hd 18:1-3*). Het is een echtpaar met een hart voor de Heer. Verschillende keren noemt Paulus hen in zijn brieven. Je zou eens moeten nagaan wat er zoal van hen vermeld staat. Zo staat hier dat hun huis openstaat voor de broeders en zusters, tot eer van God. Doordat ze een aantal jaren in Korinthe hebben gewoond, zullen ze daar een band met de gelovigen hebben gekregen die ze nog steeds voelen.

V20. Verder brengt Paulus de groeten over van “*al de broeders*”. Door het geloof in de Heer Jezus is er een band tussen allen die Hem kennen en liefhebben.

De groeten doen op afstand kan wel eens gemakkelijker zijn dan het begroeten van de gelovigen met wie je regelmatig omgaat. Van hen ken je zo goed de zwakheden en onhebbelijkheden, dat het je wel eens moeilijk valt zo'n broeder of zuster hartelijk te begroeten. Vandaar de oproep *elkaar* met een heilige kus te groeten. Het gaat hier niet zozeer om het elkaar begroeten door middel van een kus, maar om de oprechtheid van de begroeting. Het mag geen schijnheilige begroeting zijn.

V21. Als laatste komt de eigenhandig geschreven groet van Paulus zelf. Hij schrijft zijn brieven, op een enkele uitzondering na, namelijk niet zelf. Hij dicteert en een ander schrijft, waarna hij aan het eind als een soort handtekening er eigenhandig zijn groet onder schrijft. Ga dat maar eens na aan het eind van verschillende brieven. Mogelijk is dat Paulus een oogkwaal heeft gehad en dat hij daardoor niet zelf, of in elk geval moeilijk, kan schrijven (*Gl 4:14-15*).

V22. Dan heeft hij nog een ernstig en indringend woord voor “iemand” die “de Heer niet liefheeft”. Zouden er onder de Korinthiërs mensen zijn geweest die de Heer niet liefhadden? Zouden ze er onder ons kunnen zijn? Liefde voor de Heer kan maar op één manier blijken en dat is uit de liefde die iemand heeft voor wat Hij heeft gezegd. In *Johannes 14* staan daarover twee prachtige uitspraken van de Heer Jezus (*Jh 14:21,23*).

De Korinthiërs kunnen hun liefde voor de Heer laten zien door te luisteren naar wat Paulus hun in deze brief heeft geschreven. Datzelfde geldt ook voor ons in verband met de hele Bijbel. Het gaat niet om ons falen daarin, maar of wij echt uit liefde voor de Heer willen doen wat Hij zegt, wat het ons ook mag kosten. Wie die wens niet heeft, haalt een vervloeking over zich.

“*Maranatha!*” Dat betekent ‘de Heer komt’ of ‘Heer, kom!’ Het ziet op de komst van de Heer. Wie Hem liefheeft, ziet naar Hem uit. Voor wie Hem niet liefheeft, is Zijn komst een oordeel.

V23. Tot dat moment wenst Paulus hun “de genade van de Heer Jezus” toe. Als wij ons vaak zwak voelen, is daar gelukkig steeds die genade om ons te helpen vol te houden.

V24. Ten slotte betuigt hij hun zijn liefde die hij voor hen “*allen in Christus Jezus*” heeft. Liefde heeft hem gedrongen deze brief te schrijven, liefde voor zijn Heer en liefde voor de Zijnen. Alleen door de liefde zijn we in staat elkaar te dienen en dichter bij de Heer te brengen en als plaatselijke gemeente samen Hem te verheerlijken.

Paulus sluit zijn brief af met “*amen*”, dat betekent ‘het zij zo’, waarmee hij de inhoud nog eens extra onderstreept.

Lees nog eens 1 Korinthiërs 16:15-24.

Verwerking:

Heb jij de Heer lief?

Andere publicaties

Op de website www.oudesporen.nl staan onder het menu 'Artikelen' en het submenu 'Auteurs -> Ger de Koning' de volgende commentaren en publicaties:

1. De serie 'Toegelicht en toegepast', een commentaarreeks van de bijbelboeken van het Oude Testament.
2. De 'Zie-serie', een commentaarreeks van de vier Evangelieën en *Handelingen*.
3. De 'Rotsvast-serie', een commentaarreeks met een verklaring van de nieuwtestamentische bijbelboeken vanaf de *brief aan de Romeinen* tot en met *Openbaring*. Deze serie heeft tot doel hen die jong zijn in het geloof te helpen bij het lezen en leren begrijpen van Gods Woord.
4. Publicaties over diverse onderwerpen.

Van diverse Nederlandse publicaties zijn vertalingen in andere talen beschikbaar.

Alle commentaren en publicaties zijn vrij te downloaden als pdf bestand en als e-book.

Als er een ISBN wordt vermeld, is de publicatie ook in boekvorm te bestellen. Dat kan door op het betreffende ISBN te klikken. Voor een Nederlandse publicatie verschijnt www.uitgeverijdaniel.nl. Deze publicatie kan ook via de christelijke boekhandel worden besteld. Voor een in het Duits vertaalde publicatie met een ISBN verschijnt de Duitse website www.daniel-verlag.de.

De Nederlandse commentaren en een aantal in het Duits en Engels vertaalde commentaren staan ook op www.kingcomments.com. Bijbelboeken en verzen kunnen eenvoudig en snel worden benaderd. De commentaren kunnen worden gelezen op elk beeldscherm, van pc tot smartphone. Meer info staat onder 'Informatie' op de site. Het is raadzaam die eerst te lezen.

